

KRONIKA

RODBINE PODJAVORŠEK

Iztisnimo iz svojega življenja nekaj kapljic dragocene tekočine in jo pustimo času.

Naj z njo dolgo rod za rodom se sveži.

Rudi Kerševan

Pod Javorjem

Gozdovi šumijo,
pesem pojo,
da dušo prevzame,
sen mi sladko.

Gozdovi šumijo,
v viharju buče,
bojujejo borbo
kot moje srce.

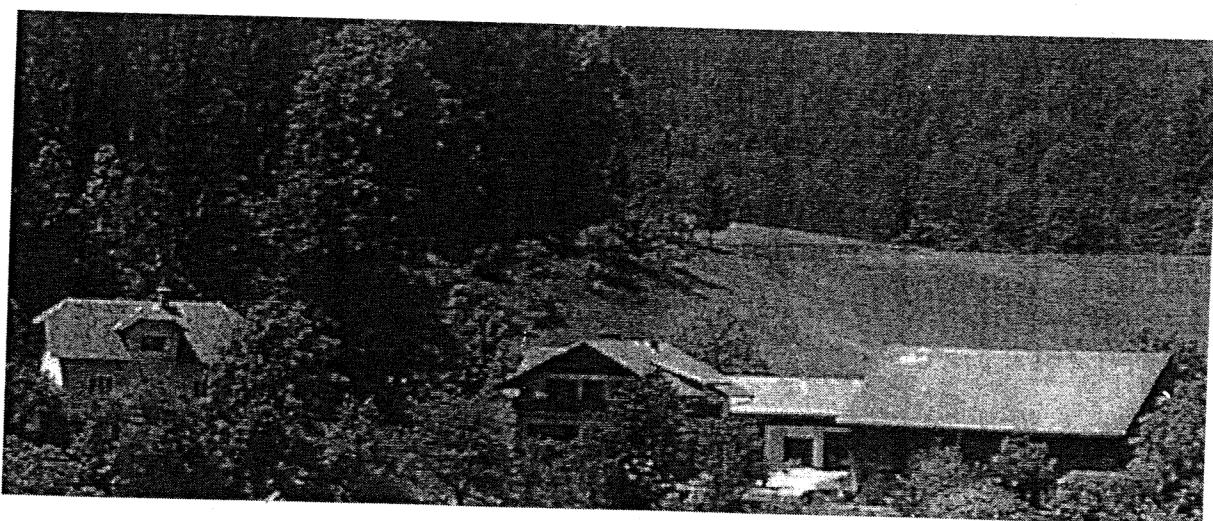
Gozdovi molčijo,
molčim naj še jaz?
Zdaj dušo prevzema
puščoba, dvom, mraz.

Gozdovi živijo
življenje z menoj
in me učijo –
premagati boj!

Cilka Podjavoršek, Novak, leta 1960

Zelo verjetna je trditev, da je priimek Podjavoršek nastal iz imena pogorja Javorje, ki se razprostira nad domačijo. Domačija namreč leži na severni strani pogorja Javorje. (*1 AK).

Vsi gospodarji na domačiji Podjavoršek so živelii na današnjem naslovu Kozjak 80, Dolič pri Mislinji. Kmetija je dovolj velika, da je prehranila številno družino. Gospodarji na kmetiji so bili kmetje in so se preživljali z živinorejo, s kmetijstvom (pridelovanjem krompirja, lana, pšenice, ječmena ...).

Slika 1 - Domačija Podjavoršek - Kozjak 80 - 31. 5. 2005

Naše družinsko drevo zaenkrat sega do leta 1785, ko je bil 22. 5. 1785 rojen Jožef Podjavoršek – po poklicu kmet. Poročen je bil s Heleno Kanovnik, rojeno 23. 8. 1798.

V časih, ko sta se skozi težko življenje prebijala Jožef in Helena, so se kmetje upirali tlaki, v deželi pa so vladali lakota, siromaštvo in bolezen. V tistem času so že ustanavljadi prve šole.

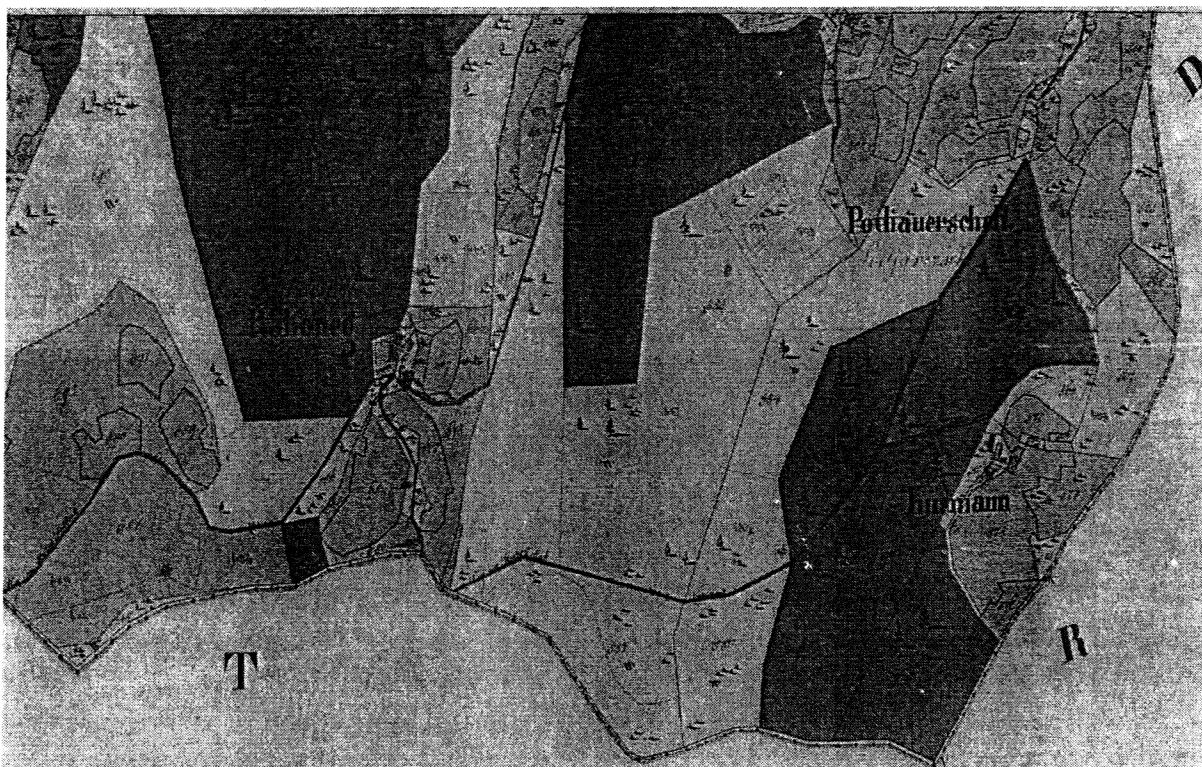
Jožef Podjavoršek * 22. 5. 1785, Kozjak, = ~1822, Helena Kanovnik, * 23. 8. 1798.

Imela sta šest otrok:

Jurij Podjavoršek * 1. 4. 1823, Kozjak,
Ana Podjavoršek * 12. 6. 1825, Kozjak,
Marija Podjavoršek * 18. 3. 1828, Kozjak,
Matevž Podjavoršek * 8. 9. 1830, Kozjak
Marija Podjavoršek * 24. 7. 1833, Kozjak.
Apolona Podjavoršek * 14. 12. 1836, Kozjak.

Leta 1754 je na ozemlju današnje Slovenije živilo okrog 792.000 prebivalcev. Prvo splošno štetje prebivalstva je bilo zaradi novačenja in davkov in zaradi teh razlogov deloma nezanesljivo. Prav tako štetje hiš (na 150 hiš en rekrut). Vojški obvezniki so bili lahko vpoklicani med 17. in 40. letom. Služiti so morali do smrti ali do težje pohabljenosti.

Cesar Franc I. je 23. 12. 1817 odredil izmero vseh zemljišč. Nastal je Franciscejski kataster. Franciscejski katastrski operat za Štajersko vsebuje gradivo za okrog 1100 katastrskih občin, in sicer praviloma spisovno gradivo ter originalne katastrske mape, za nekatere občine pa tudi kopije originalnih map in rektifikacijske mape. Med te spada tudi : Kozjak in spodaj navedena mapa iz obdobja 1823 -1869, ki se nahaja na internetni strani: http://sigov3.sigov.si/cgi-bin/htqlcgi/arhiv/enos_isk_kat.htm.

Slika 2 - Kozjak in mapa iz leta 1823-1869

Druga, naslednja generacija, ki je živela na domačiji Podjavorškov, je gospodarila po načelih četrtega sina Jožefa in Helene Matevža Podjavorška, rojenega 8. 9. 1830, in njegove žene Marije Ramšak, rojene 15. 1. 1828.

Leta 1846 je bila dana v promet železniška proga Gradec - Celje (1849: Celje - Ljubljana). Leta 1866 se je Avstrija zapletla v vojno z Italijo in Prusijo. (* 10 ZČL)

Matevž Podjavoršek * 8. 9. 1830, Kozjak, = ~1855, Marija Ramšak, * 15. 1. 1828, Kozjak, + 25. 3. 1896, Matevž + 31. 3. 1910.

Imela sta tri otroke:

Urša Podjavoršek * 7. 10. 1855, Kozjak, + 1923,
Mihael Podjavoršek * 9. 9. 1861, Kozjak,
Franc Podjavoršek * 29. 9. 1864, Kozjak,

Slika 3 - Urša, Mihael, Franc

Dedek Matevž, roj. 1830, je bil veseljak in komunikativen človek. Da bi dobil denar od sina, je uporabil neobičajno pot. Obstaja dokument, v katerem je pravda, s katero se je Matevž pravdal s svojim sinom Mihaelom, roj. 1861, da mora plačevati pomoč pri delu na kmetiji svoji sestri, njegovi hčeri Urši, roj. 1855. Matevž je imel tudi konje. Ko so mu konji poginili, jih je zakopal v gozdu. Še sedaj se ta del posestva imenuje šinterjeva goša.

Slika 4 - Družina Krejan Matevža in tretje žene Franciške (Matevževi sestri sta bili: Rozalija Krejan, poročena Podjavoršek, Marija Krejan, poročena Potočnik. Mož od Marije Krejan je bil Potočnik Janez, po domače Podlesnikov Janez, s katerim sta kupila posestvo pri Plesku v Cirkovcah nad Velenjem)

Tretja generacija, ki je živila na domačiji Podjavorškov, je gospodarila po načelih drugega sina Matevža in Marije Mihaela Podjavorška, rojenega 9. 9. 1861, in njegove žene Rozalije Krejan, rojene 7. 8. 1868.

Mihael Podjavoršek * 9. 9. 1861, Kozjak 52, = 7. 2. 1887, Rozalija Krejan, * 7. 8. 1868, Kozjak, + 27. 8. 1911, Mihael + 23. 2. 1946, Šent Florjan, Dolič.

Miha in Roza sta imela deset otrok.

Matevž Podjavoršek * 18. 8. 1889.

Karel Podjavoršek * 3. 2. 1892.

Franc Podjavoršek * 16. 10. 1894, Kozjak, + 28. 5. 1910,

Marija Podjavoršek * 17. 10. 1896.

Martin Podjavoršek * 29. 10. 1898, Kozjak, + 23. 3. 1900,

Neža Podjavoršek * 19. 1. 1901.

Ludvik Podjavoršek * 18. 8. 1903.

Matilda Podjavoršek * 12. 2. 1906.

Julijana Podjavoršek * 16. 2. 1909, Kozjak, + 28. 2. 1909,

Matija Podjavoršek * 16. 2. 1909, Kozjak, + 16. 2. 1909.

Slika 5 - Mihael z otroki ter bratom in sestro; v sredini prvi desno brat Franc, Mihael, poleg njega sestra Urša, poleg hči Marija s svojim otrokom ter Neža; v prvi vrsti Matilda in Ludvik s harmoniko, zadaj pa stojita z desne Karel in levo Matevž.

Mihael Podjavoršek, prizadeven in delaven gospodar, ni dolgo časa živel s svojo ženo Rozalijo Krejan. Rozalija je umrla na porodu 27. 8. 1911. Po njeni smrti je na kmetiji pomagala pri vzgoji otrok Mihaelova sestra Urša Podjavoršek, roj. 7. 10. 1855.

Mihael je v času svojega gospodarjenja zgradil še danes obstoječo hišo, ki pa je nekajkrat prenovljena. Stara lesena hiša je stala nekoliko nižje na ravnici.

Prvotna hiša pri Podjavorškovi na Kozjaku je bila na desni strani ceste v ovinku, kjer nova cesta iz Lok pripelje na Hribar in zavije naravnost k sedanji hiši. Na zahodni strani ceste še raste stara lipa, stara vsaj 500 let, kot dokaz, da je ob njej nekoč stala stanovanjska hiša.

Hiša je bila lesena, le podzidek krušne peči je bil zgrajen s kamni. Na tem mestu je še sedaj vidna pravokotna mala ravnica, kjer je Matevž Podjavoršek (rojen 1889) vsadil jablano ledrovko v spomin na staro hišo. Sedaj te jablane ni več. Hišo na sedanjem mestu je gradil Mihael Podjavoršek (rojen 1861), potem ko je odslužil obvezno vojaščino cesarja Franca Jožefa v Bosni in Hercegovini. Kamenje je vozil iz Naveršnikovega gozda – kamnoloma. Vole je nakrmil tako zgodaj, da je do 7. ure zjutraj, ko so prišli zidarji, opravil že dve »furi« kamenja. Ded Mihael je bil močan in deloven človek.

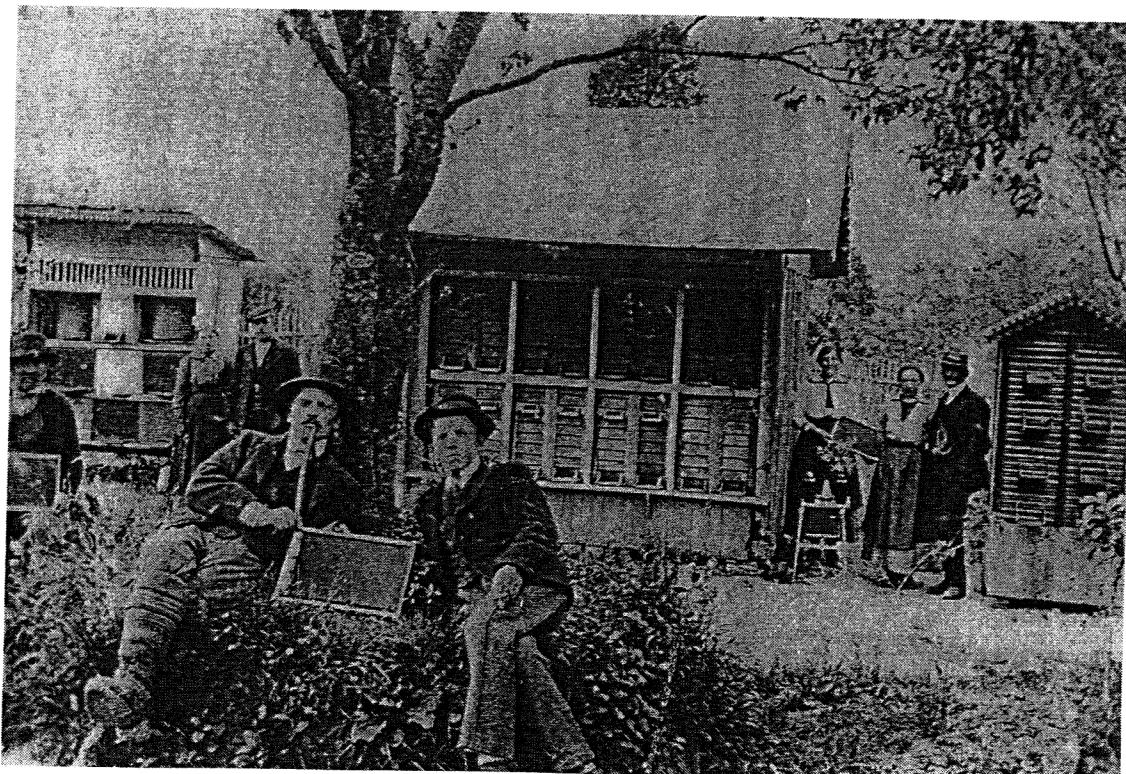
Sedanjo hišo pa je obnavljal Tonček Podjavoršek, rojen 1924, v letih 1974 do 1979. Umrl je prej, preden je bila hiša popolnoma obnovljena. Z gradnjo so nadaljevali in hišo izgotovili njegovi otroci.

Kleti so ostale enake, le lesene tramove so zamenjali z betonsko ploščo. Zgornji stanovanjski del pa je precej spremenjen. Podstrešje, »dile« je bilo prej shramba za žita, dimnica za dimljenje »zelhanje« mesa in druge gospodarske potrebe. Po prenovitvi so podstrešje preuredili v stanovanjske prostore. (* 2 LP)

Skozi Dolič se je v letih 1875 - 80 gradila železnica. Župnik je zapisal v kroniki, da kakšno pohujšanje je prišlo v Šent Florjan, Dolič, ker so tuji delavci, ki so gradili železnico, preklinjali.

Mihaelov sin Matevž Podjavoršek, rojen 18. 8. 1889, je bil vpoklican v redno avstrijsko vojsko. Služil jo je od leta 1910 do 1914. Nato se je pričela vojna med Italijo in Avstrijo in so mu podaljšali služenje v vojski še za 4 leta. Domov je prišel leta 1918. (* 1 AK)

Matevž se je veliko izobraževal. Rad je bral knjige, bil je napreden in razgledan. Že kot mlad fant je imel čebele. Njegov oče Mihael jih še ni imel. V Šent Florjanu, sedanjem Doliču, je bilo takrat veliko čebelarjev, Matevževih letnikov: Mutnik, Razbornik, Matevžev brat Karel Podjavoršek.

Slika 6 - čebelnjaki pri Podjavoršku

Četrta generacija

Naslednji gospodar na domačiji je bil Matevž Podjavoršek, prvi sin Mihaela Podjavoršek in Rozalije Krejan.

Slika 7 - najstarejša slika še danes stoječe hiše Podjavorškov; z leve spredaj: Rozika, Jožica, Florjan; pri kolesu Mimika in Gesnikov Joža (teta Neža je bila njegova mačeha).

Matevž Podjavoršek, rojen 18. 8. 1889, je živel na isti kmetiji na naslovu Kozjak 52, z Marijo Blazinšek, rojeno 14. 12. 1893.

Slika 8 - poročna slika 29. 01. 1921 Matevža in Marije; z desne: Marija Blazinšek, Matevž Podjavoršek, Matevževa brata Ludvik Podjavoršek in Karel Podjavoršek ter sestri Matilda Podjavoršek in Neža Podjavoršek

Skupaj z Matevžovo družino je na kmetiji živel do smrti 24. 2. 1946 tudi njegov oče Mihael.

»Ače« je zelo rad prepeval. Ni mu bilo večje sreče, kot da je šel z otroki na pašo in jim prepeval stare cerkvene pesmi. Ače je naučil svoje vnuke peti stare pesmi.

Jožica se spominja: »Na dedeca imam zelo lepe spomine. Dedec, moj stari ata, je bil zelo prijazen z mano. Klical me je: »Jozi, Jozi, saj ti bom pomagal,« in me tolažil, ko sem štiri ali petletna morala pasti ovce.

Veliko lepih spominov na Ačeja imajo predvsem starejši otroci. Ko je bil še pri močeh, je veliko pomagal pri gospodarjenju sinu Matevžu. Ker je bilo na kmetiji veliko fizičnega dela, so ače pomagali vnukom pri oranju, pri paši, sekal je steljo za nastiljanje živini. Zadnja leta, ko je obnemogel, pa je zelo veliko molil. Rozika se spominja: »Ko so ače bili že onemogli in so ležali v postelji, so me poklicali v sobo in sem jim morala peti pesmi: Je angel gospodov ... Zelo radi so imeli Slomškovo pesem: Svetlo sonce se je skrilo ...« In tisto: Vse, kar živi na svetu ...

1.

Vse, kar živi na svetu,
je le en kratek čas.
Vse mora slovo vzeti
in zapustiti nas.

2.

Tud jaz se zdaj poslavljam,
jemljam od vas slovo.
Se v dolgo večnost spravljam,
nazaj me več ne bo.

3.

Ljubezni božji mili
vas vdano izročim,
da bi zame molili,
le to od vas želim.

4.

Za mano ne žalujte
kakor neverniki,
le gor se ogleujte,
kjer Jezus nas živi.

5.

Bratje in sestre moje,
še eno prosim vas,
čistite duše svoje,
čujte na zadnji glas.

6.

Tud vi ne veste časa,
kdaj prišel bo Gospod,
ko bode duša vaša
poklicana od tod.

Matevž Podjavoršek * 18. 8. 1889, Kozjak 52, = 29. 1. 1921, Marija Blazinšek, * 14. 12. 1893, Neukirchen-Nova Cerkev, (njeni starši: Janez Blazinšek in Jožefa Ovčar) + 20. 4. 1971, Šent Florjan, Dolič. Matevž + 4. 9. 1971, Šent Florjan, Dolič.

Matevž in Marija sta imela osem otrok. Te pa že vsi poznamo:

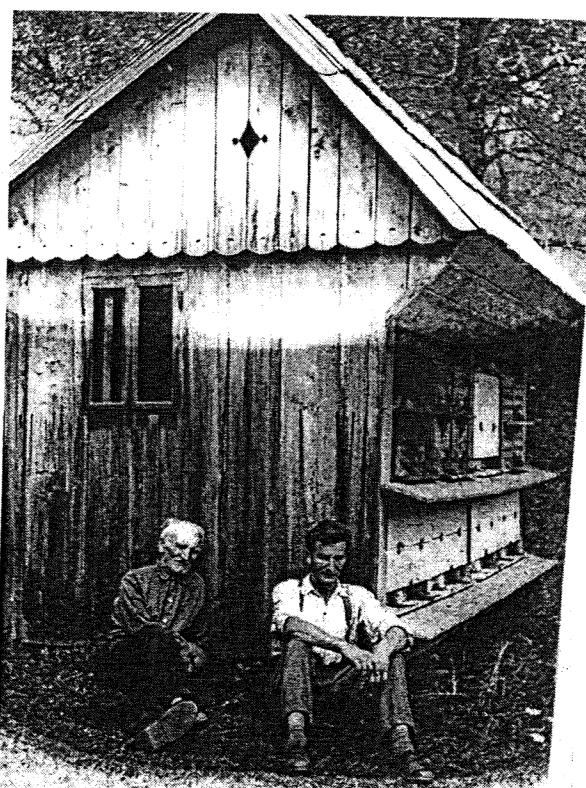
Marija Podjavoršek * 6. 10. 1922.
Anton Podjavoršek * 2. 6. 1924, + 19. 7. 1979
Angela Podjavoršek * 16. 5. 1926.
Florjan Podjavoršek * 3. 5. 1929.
Rozika Podjavoršek * 21. 8. 1931.
Lojze Podjavoršek * 22. 5. 1933.
Jožica Podjavoršek * 22. 4. 1936.
Cilka Podjavoršek * 28. 10. 1939.

Fotografiranje je bilo pri vsaki hiši v tistih časih poseben ritual. Oče se je dogovoril za datum z občinskim fotografom. Za tako priložnost se je družina oblekla v mašno obleko, pomeni, najlepšo obleko, ki jo je posameznik imel. Slikanje je potekalo običajno pred hišo. Postavili so se priložnosti primerno. Včasih so prinesli na dvorišče tudi mizo in stole, morda so prisostvovali tudi kakšni hišni ljubljenčki, nabrali so travniškega cvetja ... Aparati so bili postavljeni na stojalo, fotograf je postavil ploščo v aparat, se pogrnil čez glavo, pogledal skozi luknjico v aparatu in slikal. Po slike je šel oče čez nekaj dni v fotografovo delavnico. K Podjavorškom je hodil fotograf Trančkar iz Mislinje, kasneje pa Vrisk iz Vitanja.

Podjavorškova kmetija je enaka kot vsa stoletja prej. Ko je pričel gospodarit Matevž, so imeli lep gozd, ki ga je Matevž s strokovnim delom pogozdoval. Imeli so živino. Vsa žita (oves, pšenico, ječmen, lan) so sejali doma, kruha nikoli niso kupovali. Sadili so ogromno krompirja, ki se po v teh hribovskih njivah težko prideluje. Redili so prašiče, imeli so čredo ovc, dva para volov, s katerim so vse na kmetiji delali. Matevž je tudi posadil veliko sadja: jablane, češplje, orehe ...

Matevž je tudi prvi v rodbini Podjavoršek pričel čebelariti.

Strokovni – lokacijski izrazi, poimenovanja Podjavorškovega posestva:
LOKE – ravnina cest od državne ceste proti posestvu. Začetek posestva prečka cesto potok Krejanščica.

KNAPOVSKA JAMA – majhna ravnica ob potoku, sedaj pelje nova cesta po sredini te jame. Knapovska jama se je imenovala zato, ker so tukaj kopali premog, ki so ga uporabljali tudi Podjavorški za kurjavo.

SPODNJE TREBE – desna stran stare ceste

AVCUH – leva stran ceste (njiva)

RIDA – leva stran stare ceste nad Avcuhom

ZGORNJE TREBE – nadaljevanje spodnjih Treb – na desni strani stare ceste, ki je vodila naravnost čez hrib na Hribar, Plaz, Mlake, Pungred, Pri mlinu, Reber, Zavod, Gorička.

To so bili termini, po katerih smo se v pogovoru orientirali, za kateri prostor gre. To so bile njive, travniki (enokosni, dvokosni).

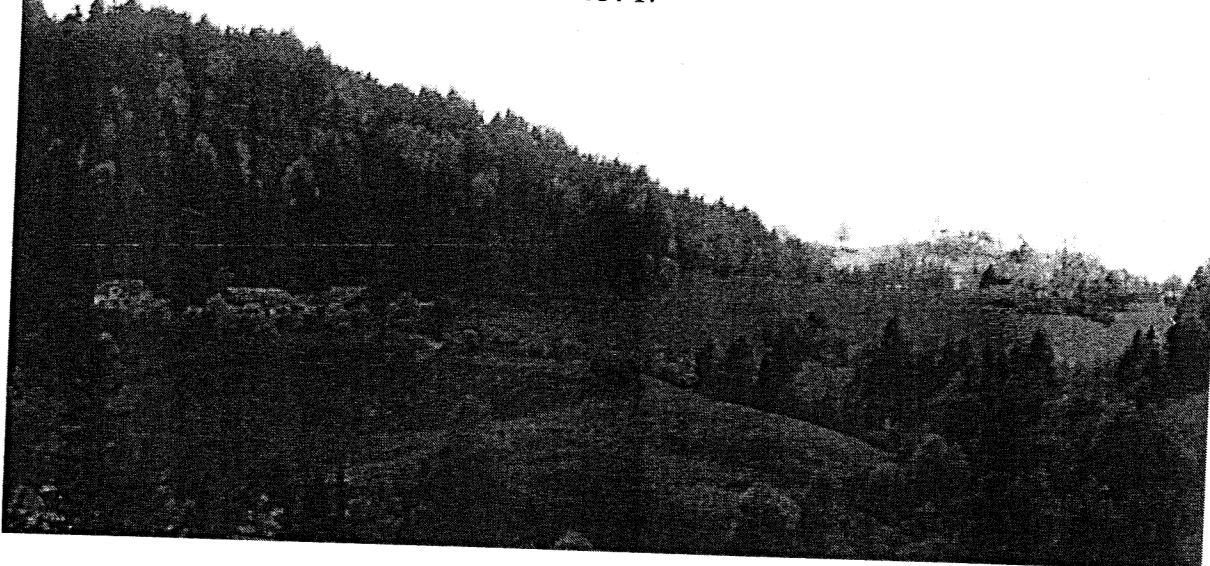

V gozdu so uporabljali termine: Nad studencem »štepihom«, Nad Zavodom, Spodnja pot (proti Vrhovniku), Srednja pot (proti Drugi ravni), Zgornja pot (proti Prvi ravni), vse na zahodni strani gozda. Od hiše skozi gozd se je reklo Čez vrh (pešpot oz. drča). REBERSKA POT – na vzhodni strani gozda je prav tako vodila k Prvi ravni (desna), leva pa po Gornjem robu travnika, pašnika Reber, in se nadaljevala v gozd proti Nonam in naprej proti Šintarski noni, od koder si lahko prišel po cesti na Drugo ravno. Više od Šintarske none si lahko peš prišel k Krejanovemu koritu. Tam izvira potok Krejanščica. Z Druge ravne pa je pot vodila do Krejanove kapele in do Goričke »enokosni travnik«.

STARA LIPA – Na Hribru je lipa, stara vsaj 500 let. Bila je zelo visoko in debelo drevo, ki pa ga je po Matevževem pripovedovanju prelomila strela in tako se zgodbe spominja Lojze Podjavoršek. V sredini debla je sprhnela in je bila votla, na zahodnem delu preklana, tako da si lahko prišel v njen obod, kjer so se otroci radi skrivali. Obod je obsegal vsaj 6 metrov. Obod se je še vedno obraščal in zgoraj na novo poganjal. Del oboda pa je propadel in izgleda danes lipa tanjša. Ta lipa je zagotovo iz časa, ko so zgradili predniki rodbine Podjavoršek hišo na Hribru.

MLADA LIPA – stoji na hribčku med sedanjo hišo in nekdanjo kočo »staro bajto«. Posajena je bila v času Matevževe mladosti okoli leta 1900.

KOČA – je bila lesena z majhnimi okni, v prostoru za spanje »štiblcu« so bile line, ki so se zapirale. Zaprta sta bila le dva prostora – spalnica »štiblc« in dnevna soba, »hiša« s krušno pečjo, ki je bil edini zidani del stanovanjskega prostora. Kurilo se je s hodnika, ki pa ni bil zaprt, saj peč ni imela dimnika. Pod hodnikom je bila mala, obokana »velbana« klet za mošt. Pod dnevno sobo »hišo« pa je bil prostor za mléteje sadja, »sadni mlin«, pred tem prostorom pa mali nadstrešek za prešo za sadje. To kočo so podrli leta 1953, ko so zgradili sedanjo hišo za preužitek Mariji in Matevžu Podjavoršek, v kateri sta živela do leta 1971.

Slika 9 - 7. maj 2005 - kmetija Podjavoršek

PUNGRED – sadovnjak, ki je bil strnjeno posajen s sadnimi drevesi in delno še na Hribru, drugod so bila le posamezna sadna drevesa. Treba je povedati, da je bil Matevž Podjavoršek (rojen 1889) velik ljubitelj sadjarstva, saj je imel svojo sadno drevesnico in je sadno drevje sam vrgajal. Pred tem je bilo na posestvu le nekaj lesnik v Trebah in v gozdu, dve lesnači, ena z debelejšimi plodovi za prešanje, druga z drobnejšimi plodovi za žganje, ena tepka na Hribru in sladke »japke« na Pungredu, ki so jih uporabljali za sušenje režljev. Sušili pa so tudi hruške tepke.

Slika 10 - pobiranje sadja 1961

Matevž Podjavoršek je imel drevesnico z mnogimi takrat poznanimi sortami jabolk: mošancelj, kanadka, damasanski kosmač (ledrovka), boskopski kosmač, carjevič, šarlamovski, ontario, bobovec, krivopecelj, jonatan, landsberžka reneta, zlata parmena, anannas, pisani kardinal, beličnik, bavmanova reneta in druge. Dobro je sodeloval z drevesnico Jelen v Spodnjem Šentilju pri Velenju, pa tudi s prof. Priolom iz Maribora, ki je bil Matevžev letnik in ga je osebno poznal.

Sadja je bilo pri Podjavorškovi vedno dovolj, za lastno potrebo in za potrebe drugih. Ko se je del 14. divizije leta 1944 vračal nazaj s ceste Dolič – Vitanje na Paški Kozjak, je bila klet s sadjem odprta in so lačni partizani v dobre pol ure znosili okoli štiri kubične metre jabolk sort mošancelj in bobovec, katerih so imeli največ. (* LP)

Po vojni, leta 1948, je Tonček, bodoči posestnik na Podjavorškovemu gruntu, prodajal jabolke tudi v Beograd in si tako zaslужil denar, ki ga na posestvu ni bilo zaradi obvezne oddaje. Oddajali so vse: les, živino, poljske pridelke ...

Matevž je sadna drevesa v glavnem podarjal po Kozjaku in okolici tako, da jih je kar sam odnašal. To je povedala soseda gospa Kotnik Matevževemu sinu Lojzetu (Vrhovnikova gospa na Kozjaku) po Matevževi smrti.

V času druge svetovne vojne v letih 1941 do 1945 ni bilo mogoče dobiti petroleja in tudi karbida ne. Svetili so z lojenkami in s treskami, tudi sveč se ni dobilo, elektriKE pa tudi še ni bilo. Tresko so namočili v loj, navili okrog nje cunjo, izdolbli repo in vanjo nalili domać svinjski ali goveji loj ter vanjo postavili trsko ovito v cunjo. Ob taki luči so potem po večerih predli in si svetili.

Med drugo svetovno vojno in v letih 1940 do 1950, ko se je težko dobilo blago, so sejali tudi veliko lanu za pridobivanje platna.

Lan se seje zgodaj spomladis. Zemlja mora biti lahka, malo gnojena. V dobr zemlji lan poleže, segnije. Med letom se pleje, kot solato, prelco, da je njiva čim bolj očiščena plevela. Cveti modre barve. Ko je pihal veter, je bilo, kot bi morje valovalo. Lan je zrel avgusta. Iz cveta dozorijo glavice. Se ne žanje, ampak puli. Bilke so pobrali in zvezali v snope, »pušlne«. Lan se nato orifla, to pomeni potrga glavice s semenom. Za »riflanje« so uporabljali žezezen greben. Seme so potem uporabljali v gospodinjstvu (za olje ...).

Snope so nato razgrnili na travnik in ga pusti tri tedne razgrnjenega, da sta ga predelala in zmehčala sonce in vlaga, da je strohnela trava, vlakna pa so ostala. Po treh tednih so ga pobrali, naredili snope, »pušlne« in zložili na »pajštve«, skednje nekam na suho. Pozno jeseni, ko so opravili druga dela in ko je bil čas za lan, novembra običajno, so ga trli.

Podjavorškovi so za sušenje in trenje lana uporabljali Pesjakovo pajštvo. Zvečer okrog osme ure so zakurili v peč, zaprli, da je bilo v bajti, »pajštv« vroče, in tja do tretje ure zjutraj sušili lan. Pod streho, pod obokom, velbom so naredili odre in razgrnili snope, »pušlne«, da se je lan bolje sušil, nato pa vročega trli.

Zunaj pred bajto, pod nadstreškom so bile nastavljene trlice. Tre so tako, da se s trlico, nekakimi lesenimi grabljam stiskalkami, izlušči, stolče slamo ven iz bilke, da ostanejo samo vlakna, laneno predivo. Ostanek, plevel, se je imenoval »pezder«. Delo so običajno zaključili do devete ure zjutraj. Teritev je težko delo, zato so bile terice dobro postrežene.

Pozimi so predivo morali umikati, razčesati na greben, stresali so ga s palico, da je ostala čista kodela kot volna. Predivo so počesali, zmešli v kodele, nato so naredili zvitke.

sprhne = strohni, **velb** = obok, **pezder** = odpadek od lanenega steba, **umikat** = razčesati, **riflanje** = glavice potrgati, **greben** = žezezen priprava podobna grabljam, **roglačka** = leseno stojalo za predivo, **kodela** = svitek prediva, **kozelč** = lesen kolešček na kolovratu, **vaser laitnga** = vodovodna napeljava, **krišpal** = tolkli, spirali, mehčali, **motovila** = navijalka

Takrat prediva niso prali, samo stresli, zvili in shranili kodele. Pozimi so potem predli na lesen kolovrat. Predica je vzela kodelo, zraven kolovrata je imela stojalo in rogačko, da so nanjo dali kodela in predli. Predice so predle s kolovratom predivo na koželča, kolešek v »štrene«. 2 koželča, koleščka na kolovratu v eno štreno. Za navijanje koželjča se je za navijanje v »štreno« uporabljala motovila. Na dan je predica spredla po eno »štreno« in pol. Predle so po štiri ženske, 50 do 60 štren na zimo. Ena »štrena« je dala povprečno 1 meter platna.

Nato so iz bukovega pepela naredili lug, saj pralnih praškov še ni bilo. »Štrene« so namočili v bukov pepelnat lug. Vodo so že imeli na dvorišču na »vaser laitngi«. Štrene so nato krišpali, tolkli, spirali, mehčali. Tolkli so jih, da so se zmehčale, nato zvili v klobčiče in takšne nesli h tkalcu, ki je stkal klobčiče v platno.

V Doliču je živel v letih 1920 do 1950 tkalec Mutnik na desno gor iz vasi Dolič pri cerkvi, proti Paki pod Pohorjem naprej od Jastrobnikove trgovine. Čez most, po ozki cesti, na desno, kjer gre cesta v Pako, mimo gostilne naprej k mlinarju, tam je bil Mutnik. Tkalec je v tistih letih pred drugo svetovno vojno dobro zaslужil. Plačali so mu na meter stkané bale. Bale platna so bile široke 80 cm, dolge pa od 8 do 12 m. Lepo zložene bale platna so namočili v pepelnat lug. Bile so še malo rumene in so jih dva dni namakali. Potem pa so jih »plajhali« na soncu, da je platno postalo belo. Plajhati pomeni beliti na soncu. Platno so v sončnih dneh razgrnili po travniku, po dvakrat na dan poškropili z vodo iz »šprickangle« in na soncu »plajhali«, poškropili z vodo in spet beljenje ponovili. Zvečer so bale pobirali, če ne, jih je lahko pobral kdo drug. Platno je imelo veliko vrednost..

Med drugo svetovno vojno so dekleta bila za doma oblečena v modro ali rdeče pobarvano, neobdelano, hodno platno. Platno so uporabljali tudi za rjuhe, srajce ...

Čevlje je v teh časih naredil čevljarski obrtnik Razbornik. Hišo je imel pri cerkvi v vasi Dolič. Prišel je na dom, pomeril vsem noge, nato v delavnici naredil čevlje in jih prinesel na dom.

Dela je bilo na kmetiji veliko, tako da so si kmetje med seboj veliko pomagali. Ko so prišli kosci kosit, so najprej dobili zajtrk, frušček. Najprej »šluk« žganja – »šnopsa«, ob pol sedmih čaj in kaj zraven, kruh, ržen, pšenični, ob sedmih ali pol osmih zjutraj pa že obilen zajtrk, frošček - dobro zabeljene žgance s svinjskimi ocvirkami, gobovo juho, če ni bilo gob, je bilo kislo zelje, ajnprajnov krompir, to je krompir s prežganko. Zajtrk je moral biti krepak, da so se moški dobro najedli, ker so potem pili. Pili so domač jabolčnik. Jedli so mlince, štruklje, široke rezance.

Slika 11 - Žanjice pri Podlesniku. V levem kotu zadaj Štefan Podjavoršek, v desnem kotu zadaj gospodar Jožef Podlesnik, spredaj desno Glažarski Pepek, ki je brusil srpe

Pri Podjavoršku so tudi ličkali koruzo. Ljudje so se zbrali v jesenskih večerih in so kožuhali koruzo. Znosili so jo v hišo. V kotu za mizo je bil velik kup neoličkane koruze. Ob 8. zvečer so prišli kožuhenci, to so bili domači in sosedje. S seboj so imeli muzikanta, običajno Krejanovega Tončeka. Med ličkanjem so si pravili vice, peli, pripovedovali so razne zgodbe o strahovih. S tem so si krajšali čas. Hoteli so biti čimprej gotovi, do enajstih, ker so potem priredili zabavo. Ko so končali s kožuhanjem, so nagajivi fantje natlačili dekleta z ličkanjem za hlače in obleko. Gospodinja je prinesla kruh, sladek mošt. Potem so plesali, peli in igrali razne igre. Veselili so se do jutra. Ljudje so to radi delali, ker je bilo veselo in zabavno. Zjutraj, ob petih, šestih, so šli delat naprej.

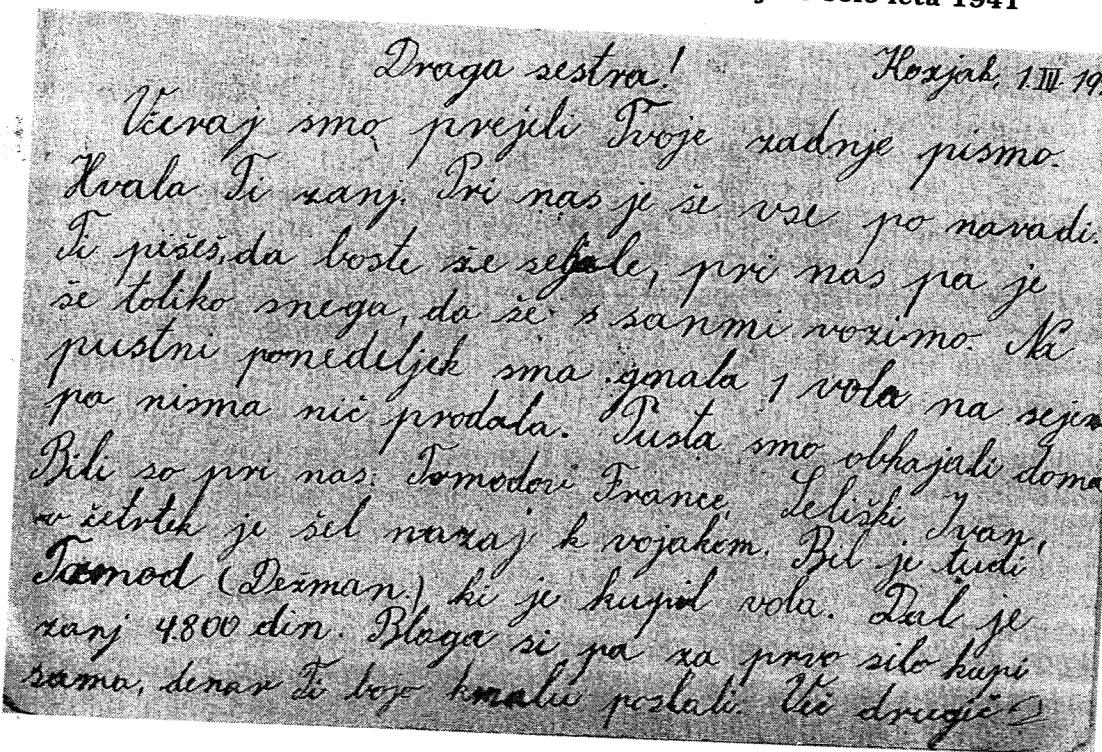
Slika 12 - žanjice pri Podjavoršku

Krompir so sadili v hribih pod brazdo za plugom v začetku aprila in tudi pri Podjavoršku so ga sadili tako. Po treh tednih, ko je vzkobil, oz. konec aprila, so ga morali z motiko prekopati. Krompir so sadili pod brazdo zato, ker je bila zemlja težka in na apnenčastem hribu plitkva, tako da ni bilo mogoče uporabljati navadnega pluga za sajenje.

V trgovini so kupovali šele med drugo svetovno vojno, ko so med nemško oblastjo dobili karte za hrano. Med drugo svetovno vojno so na karte dobili že makarone, ki niso bili predragi. Tudi sladkor - cuker je v stari Jugoslaviji (v letih od 1920 do 1940) stal 15 din, med vojno pa je bila 1 marka 2 dinarja. Za dve marki so dobili kilo makaronov.

Slika 13 - Pismo Anton Podjavorška sestri v kmetijsko šolo leta 1941

Slika 14 - Pismo Anton Podjavorška sestri v kmetijsko šolo leta 1941

V letih 1924 je bila Podjavorškova hiša zidana z doma narejeno in žgano opeko ter kamenjem. V hišo si s sprednje strani prišel po stopnicah. Vzdolž cele hiše je bil širok hodnik z izhodom na koncu. Na desno stran je bila »zadna« hiška, velbič, kamra. V »zadni« hiški je živel preužitkar Mihael, oče od Matevža Podjavorška. Na levo je bila velika hiša, nato »štiblc« in potem kuhinja. Na podstrešju, »dilah«, ni bilo nobene sobe.

V veliki hiši, dnevni je bil »tafelbett«. To je bila postelja, ki so jo čez dan pokrili z desko in jo uporabljali kot mizo. Tafelbett je postelja s pokrovom. V eni postelji sta ležala po dva otroka. V »velbiču« sta bili dve postelji, dve dekleti v vsaki postelji. Tam so ležala štiri dekleta. Najmlajši (Lojzek in Cilka) sta spala v »štiblcu« z atom in

V postelji je bil strozak iz ličkanja. Ko so koruzo pobrali in okožuhali, so ličkanje oprali in ga uporabili za polnjenje žimnic.

Včasih niso imeli vzmetnic, jogijev, ampak štrozake. To je bil velik žakelj, toliko velik, da je šel v posteljo, ki so ga napolnili z ličkanjem. Z ličkanjem pa so polnili tudi vzglavnike. Pri Podjavoršku so imeli že pernate vzglavnike, lahko pa so bili polnjeni tudi z ovsenimi plevami.

Ko se je 1921 leta Marija Blazinšek poročila k Podjavoršku, je bila v kuhinji zemlja in se je imenovala črna kuhinja. Kuhali so v peči, na dile je bil speljan dimnik, ravfank, iz kuhinje luknja in se je kadilo po kuhinji. Prej je bil na tleh prsnik, to je steptana zemlja.

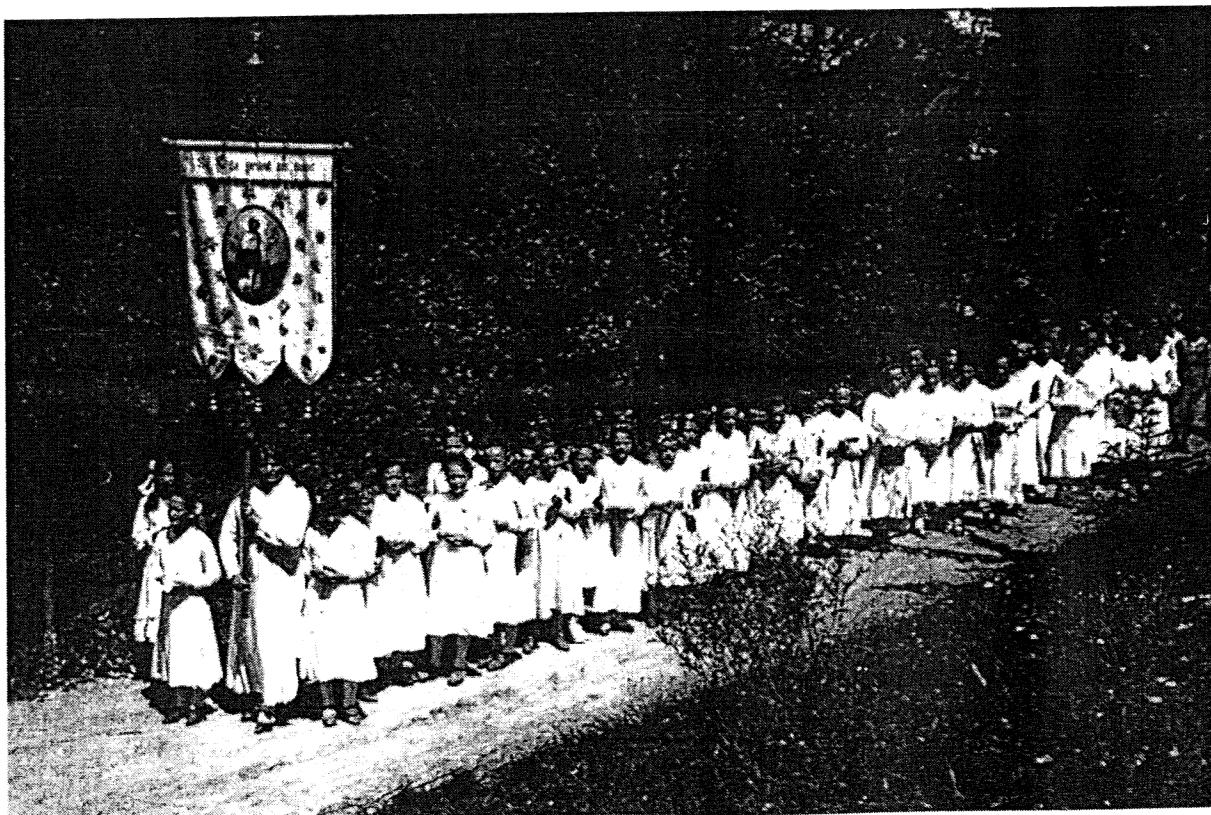
Leta 1929 je Marija dala sezidati novo kuhinjo: štedilnik, šporhet na ploščice, po tleh so položili lesen pod. Kuhinja je bila bela, tla so bila lesena, štedilnik je bil nov, po kuhinji se ni kadilo.

Otroci so imeli eno pražnjo, eno šolsko in eno obleko za dom. V soboto je mama oprala šolsko obleko, medtem ko so šli v šolo, se je prala domača obleka. Nedeljsko obleko so imeli za k maši in za posebne priložnosti. Ta je bila najboljša.

K maši so Podjavorški hodili vsako nedeljo. V Šent Florjanu je bila vsako nedeljo maša ob 7. uri zjutraj. Ko so bili otroci majhni, je bil župnik Ulčnik, leta 1936 pa je prišel župnik Weingerl. Med drugo svetovno vojno je bil župnik Weingerl pregnan na Hrvaško in so ostali brez župnika, so pa k maši hodili v Vitanje, Šentvid ali v Šentilj pri Mislinju. Po vojni je župnik Weingerl prišel nazaj.

Poleg nedeljskih maš so hodili prosit za vreme na Kozjak. Enkrat za dež, če je bilo predolgo sušno, drugič za sonce, če je bil predolgo dež.

Župnik je pri fari organiziral procesijo od farne cerkve do Kozjaka. Vso pot so molili rožni venec in peli litanije ter prošnje za vreme. Angela se spominja besed župnika: »Kako naj vas Bog usliši, če nimate zaupanja vanj. Prosite za dež, pa niti dežnikov nimate s sabo!«

Za mladino so bile te božje poti tudi priložnosti za druženje s sovrstniki, saj drugih druženj po vaseh ni bilo. Hodili so peš na božje poti na Brinjevo goro, k Svetemu križu nad Belimi Vodami, k Svetemu križu nad Dravogradom. Romarski shodi so bili: za Petrovo, na binkoštni ponedeljek (Brinjeva gora), na peto nedeljo po binkoštih, za roženvensko nedeljo (Sveti križ nad Belimi Vodami). Matere in žene pa so hodile k Svetemu križu nad Belimi Vodami na praznik svete Ane.

Na romanja so hodili peš. Na predvečer praznika so običajno prišli do cerkve, opravili spoved, noč prebili v cerkvi, naslednje jutro se v rosi umili, prisostvovali pri eni ali dveh mašah in nato peš odšli domov. V cerkvi so celo noč molili in peli romarske pesmi: Ura že odbila je, Jezus kliče romarje, gor k Mariji Brinjevi ... Romanja so med drugo svetovno vojno zamrla, ker je oblast prepovedala shajanje in mnogo duhovnikov zaprla.

Birma je bila po farah vsakih 6 let, ker je bil v škofiji samo en škof. Ko je bila Angela Podjavoršek pri birmi, je bil škof Tomažič. Škof je običajno prišel v faro na predvečer birmice z vlakom do postaje Dolič, od tam so ga odpeljali s kočijo do župnišča, kjer je prespal. V vsakem župnišču so imeli posebej škofovo sobo.

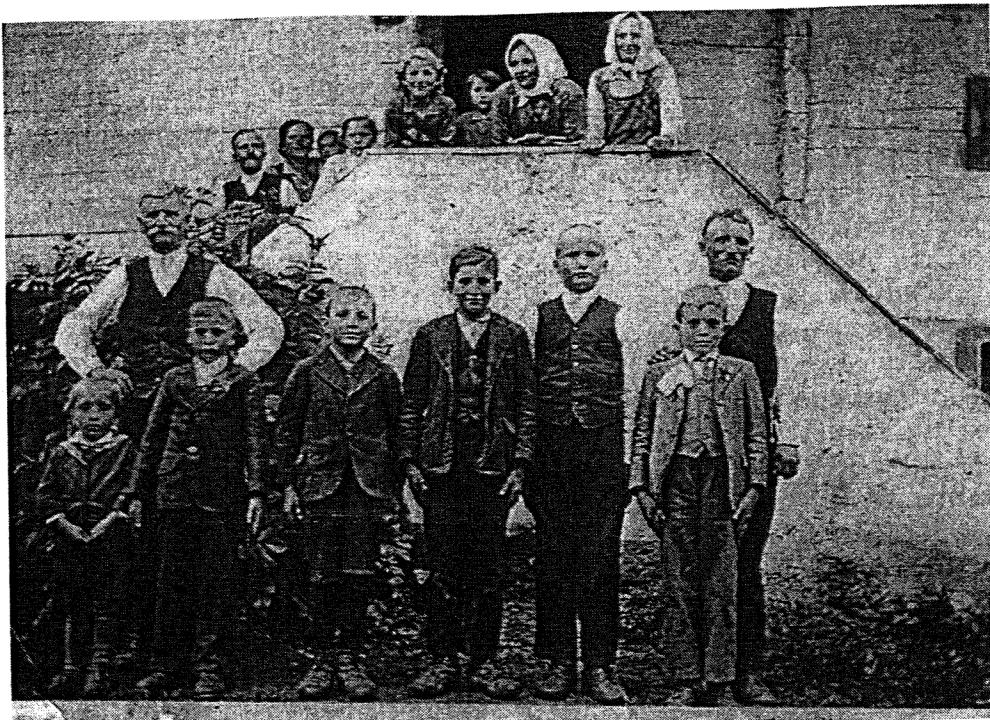
Birmanci so bili vsi osnovnošolski otroci od drugega do sedmega razreda. Boter je bil lahko več otrokom eden. Zbrali so ga starši in je bil običajno sorodnik. Darovi so bili skromni. Molitvenik, rožni venec in robček. V tistih časih je bil robec iz blaga posebno dragocen, saj je bil narejen iz posebnega mehkega blaga.

Na dan birmice so botri kupili birmancem na štantih pred cerkvijo lectovo srce, konja ali pa punčko iz lecta, kar si je kdo izbral.

Slika 15 - Pri Krejanu - Birma Angele Podjavoršek. Botra Frančiška Krejan: z desne Ograjčekov Pepček z mamo Tončko, Pavlekova mama, Micka Podjavoršek, botra Frančiška Krejan pred njo pa Slavka Krejan, Rozika Podjavoršek, birmanka Angela, za njo žena od Matevža Krejana ml., Marija Blazinšek por. Podjavoršek, Krejanova Pavla, Krejanova Lena z otrokom, spredaj Pepca, otrok od Matevža Krejana ml.

Po birmi je bilo na botrovem domu kosilo za birmance in njihove starše ter sorodnike. Birmanci je potem za birmanski dar dobil še majhno denarnico s 50 din.

Slika 16 - Pri Krejanu - Birma Florjana in Tončka Podjavorška; z desne: boter Matevž Podjavoršek, birmanec Francek (rejenec od Karla Podjavorška), sosed Pavlek Podjavoršek, Tonček Podjavoršek, Florjan Podjavoršek, Mirko Krejan (Matevžev sin) in vnuček od Matevže. Boter vsem štirim fantom je bil Matevž Krejan starejši. Prvi na levi spredaj je Ograjčekov Pepček. Na ganku z desne: Ograjčekova Tončka, Pavlekova mama, Rozika Podjavoršek, Angela Podjavoršek, Slavka Krejan, Krejanova Lena z otrokom, Matevž Krejan mlajši.

Pisanko so brimanci dobivali do konca osnovne šole. Običajno so dobili šartelj, dve barvani jajci, pomarančo. S šarteljem so dobili običajo tudi denar – 10 din. Od krsta do birme so dobivali pisanko od krstne botre, ki je dajala enako pisanko, le manj denarja – 2 din.

Med drugo svetovno vojno je birmanje odpadlo, zato so otroci šli k birmi po vojni.

Na cvetno nedeljo so domači fantje nosili k blagoslovu butare. Močnejši in starejši fantje so se med seboj kosali, kdo bo imel večjo in lepšo butaro. Pri Podjavoršku je butaro delal »ače« ob pomoči Tončka in Florjana. Narejena je bila iz šib »give«, mačice, povezana z vrbovimi šibami, na vrhu na sredini je morala biti drenova veja s križci, na njej jabolko ali pomaranča, okrog zataknjene pulšpanove vejice. Butara je morala biti okrašena s traki iz krep papirja. V mladosti je butaro nosil Tonček, nato Florjan.

Na veliko soboto so nosili jedi k žegnu. Ker so bile družine velike, so nosili hrano k žegnu v jerbasu. Jerbas je imel približno 70 cm premera. Vanj so naložili šarkelj premera 50 cm z veliko luknjo v sredini. V luknjo so nadevali koren hrena, jajce in klobase. Pod šarkeljom je bil zložen krajec črnega kruha za živino, pol belega hleba kruha in prekajeno kuhanovo svinjsko pleče. Preden so jerbas pokrili, so ga povezali s trakom, da će bi se slučajno v nesreči prevrnil, se jedi iz njega ne bi stresle. Nato so jerbas prekrili z vezenim velikonočnim prtom.

Jerbas so dekleta nosila na glavi. Pri Podjavoršku je jerbas najprej nosila dekla Micka, kasneje pa domače hčere. Iz lepe bele rute so naredile lep okrogel svitek, ki so ga podložile pod jerbas, da le-ta ni preveč žulil. K »žegnu« so nosili v domačo cerkev v Doliču ali k Sveti Marjeti.

Velikonočni žegen so jedli na veliko noč po vstajenski procesiji in maši, ki je bila običajno zelo zgodaj.

Krošarji, potujoci trgovci, so bili že v stari Avstriji, potem v stari Jugoslaviji, prodajali so po kmetijah blago in vse od sladkorja naprej. Takrat je bilo za službo težko. Lahko so delali v železarni na Ravnah, kot mlinarji, kot delavci na žagi ...

Podjavorški so imeli tudi svojo elektriko. Uporabljali so jo samo za luč. Privatno elektriko so napelejvali k Podjavoršku 1951 ali 1952. Pomagal je Podjavorškov Pavlek in vsi domači. Vse pa je organiziral Anton Podjavoršek. Pod Krejanovim hribom so ob stočišču potokov Krejanove in Podjavorškove kmetije v Krejanovi goši prestregli vodo, naredili lesene žlebe in leseni cevi in spodaj v Rebri čisto gor pod gozdom naredili velik betoniran bazen. Do Urševega grabna so napeljali 100 m lesenih cevi, spodaj pa so imeli v mlinu turbino, ki je proizvajala elektriko.

Lesene cevi sta Vrhovnikov Tinč in Timpranov Tonč naredila tako, da sta navrtala iz 4 m dolgih borovih hlodov cevi. Od mlina (turbine) v dolžini 1 km so naredili 3 do 4 električne drogove in po žici napeljali elektriko do hiše. Elektriko so uporabljali samo za luč. Pri jablani so imeli stikalo, kjer so vsak večer okrog 11. ure luč ugasnili. V kolikor je pozimi preveč zamrznilo, so luč ugašali spodaj pri turbini. Domačo elektriko so imeli 2 leti in pol. Napelejvanje se je kljub temu izplačalo, petrolej in karbid sta bila predraga in še smrdela sta.

Slika 17 - Bazen v Rebru - Lojzetove počitnice 1951/52

V knjigi 175 letnica mislinjske, doliške, kozjaške in šentflorjanske ſole (knjiga izdana 2005) je opisano dosti dogodkov iz teh časov in tudi kako sta leta 1954, 1955 Tomažev Ladko in Podjavorškov Anton organizirala napeljevanje državne električne energije. (* 3 JK)

V Doliču so ta čas imeli tudi: trgovino, gostilno in žago pri Jastrobniku, Tomaž po domače, trgovino Polanc. Gostilne: Hudovernik, Repolusk, Gostilna Iršič je imela tudi žago, Bricman je imel gostilno in mesarijo. Na Lošperškem klancu pa je bila gostilna Likeb.

Slika 18 - Dolič, 10. 9. 1941

Matevž in Marija sta svoja preužitkarska leta preživljala v bajti levo od hiše, ki so jo zgradili v letih 1953 do 1954.

Matevž Podjavoršek in Marija Blazinšek sta 30. 1. 1978 praznovala na domačiji na Kozjaku tudi zlato poroko – 50 let skupnega življenja.

Slika 19 - Mašo je vodil župnik Stanko Weingerl, in somaševal je nečak Matevža in Marije, Jože Podjavoršek, župnik v Središču ob Dravi

Slika 20 - Govor sina Lojzeta Podjavorška

Slika 21 - Govor sina Florjana Podjavorška

Govor Danice Podjavoršek

Pol stoletja je minilo,
kar stopila sta pred oltar,
takrat še mlada čila
sta združila se Bogu v dar.

Tako sta srečo in veselje,
delila skozi sončne dni,
tud žalost in trpljenje
prenašala sta skupnimi močmi.

Življenje vajino je gorelo za Boga
in za svoj rod,
je v srcu vama vedno tlelo,
da ne zapustil bi nas o Gospod.

In danes draga jubilanta,
tu zbrani vsi smo naokrog,
da skup izrečemo v zahvalo
za velik dar, ti hvala Bog.

Govor Tončeka Podjavorška očetu in mami:

Ljuba ate in mama!

Sestre in brata so mi poverili dolžnost, da se vama zahvalim za vse vajine dobrote, ki sta nam jih dala v življenju. Najprej vama hvala za življenje!

Imela sta voljo in pogum, nas osem roditi in vzgojiti. Vemo, da sta z veliko težavo pridelovala kruh, nas oblačila in skrbela za vse, kar smo potrebovali. Z ljubeznijo sta vse storila za nas, da bi zrasli v zdrave in dobre člane človeške družbe. Zavedamo se, da smo vaju mnogokrat razočarali, vam kot nebogljeni dosti težav storili. Danes vaju prosimo za vse storjeno odpuščanja!

Vsi smo neizrecno srečni, da vaju imamo še v svoji sredi.

Za petdesetletni jubilej vama iz srca čestitamo in prosimo Boga, da vaju ohrani še dolgo med nami, da se še vama imamo priložnost vsaj delno oddolžiti na tem svetu.

Bog vaju živi še mnogo let!

Slika 22 - Sestre in bratje od Matevža Podjavorška in Marije Blazinšek: z leve prva vrsta Edica Blazinšek, poročena Nonar, Anica Blazinšek, poročena Divjak; druga vrsta z leve Tinček Blazinšek, Anzek (Janez) Blazinšek, Karlek Blazinšek, Trezika Blazinšek poročena Kraljič, Neža Podjavoršek, poročena Meh, Matilda Podjavoršek, poročena Pečnik, Ančka, žena od Ludvika Podjavorška.

Slika 23 - na zlati poroki 30. 1. 1979

Matevžev brat Karel Podjavoršek rojen 03. 2. 1892, se je poročil na majhno kmetijo Tremodec

Slika 24 - poroka Karla Podjavorška dne 17. 5. 1922

Karel Podjavoršek * 03. 2. 1892, Kozjak, = 17. 5. 1922, Karel + ~1945, Dachau, Nemčija.

Otroci:

Jožef Podjavoršek * 23. 2. 1932, Paka, + župnik, Središče ob Dravi.
Albert Podjavoršek * 31. 3. 1933, Paka, + Nemčija.
Milan Podjavoršek * 13. 4. 1934, Paka, + Nemčija.
Karlina Podjavoršek * ... 1935, Paka, = Herman Sušec.
Marica Podjavoršek * ... 1936, Paka.
Trezika Podjavoršek * ... 1937, Paka. Gospodari doma na kmetiji Glažar
Mirko Podjavoršek * 15. 3. 1942, Kozjak.
Evica Podjavoršek * ... 1944, Paka.

Slika 25 - Albert Podjavoršek s svojo družino - 30. 1. 1979

Matevževa sestra Marija Podjavoršek se je poročila na kmetijo Jovan.

Slika 26 - Poroka Marije Podjavoršek na kmetijo Jovan

Marija Podjavoršek * 17. 10. 1896, Kozjak, = 24. 11. 1919, Jovan, * ~1895, Marija + ~1926.

Otroci:

Ivan Podjavoršek * 04. 2. 1918, Kozjak, + __. 7. 1944, fronta v Italiji.

Ivan je bil 31. 3. bil mobiliziran na Dunaj. Šel na fronto v Italijo in bil pogrešan julija 1944. Obvestilo 29. 8. 1944.

Stanislav Jovan * 06. 5. 1920, Kozjak, + __. 1944, Dresden. Stanislav je bil mobiliziran 2. 4. 1943. 16.maja 1944 je bil še na dopustu.

Vojsko je služil v Dresdenu v Nemčiji. Od takrat ni glasu o njem.

Pavel Jovan * 18. 12. 1921, Kozjak.

Justin Jovan * 11. 4. 1924, Kozjak, + 10. 11. 1943, padel pri Kijevu.

Mobiliziran 2. 4. 1943.

Matevževa sestra Neža se je poročila na kmetijo Cesnik v Ravne pri Šoštanju.

Neža Podjavoršek * 19. 1. 1901, Kozjak, + 10. 2. 1983, Ravne. Neža Podjavoršek se je poročila z vdovcem Meh Mihom. Miha je imel prej dva sina Jožeta, Franca in tri hčere: Ančka, Micka, Cilka.

Otroci:

Alojz Meh * 04. 4. 1931, Šoštanj.

Ivan Meh * ~1933, Šoštanj, + ~1945, Šoštanj.

Tilka Meh * 01. 2. 1935, Šoštanj.

Matevžev brat Ludvik se je poročil v Zgornje Ravne pri Šoštanju:

Slika 27 – desno zadaj Ludvik Podjavoršek r. 1903 z družino ter zadaj pastorka od Neže Cilka, Tilda Podjavoršek, z otrokom Neža Podjavorek in njen mož Miha Meh, spredaj Ančka, tretja žena od Ludvika, in Mici Meh

Ludvik Podjavoršek * 18. 8. 1903, Kozjak, + 05. 8. 1968, Zgornje Ravne. umrl v Zgornjih Ravnah pri Šoštanju- nesreča pri delu 1931 ko je Ludvik gradil hišo. S prvo ženo je imel 4 otroke, s tretjo 3 otroke.

Otroci:

Tine Podjavoršek * ...1927.

Ivan Podjavoršek * ...1929.

Pepca Podjavoršek * ...1932.

Ferdo Podjavoršek * ...1934.

Marica Podjavoršek * ...1939, Šoštanj. od tretje žene Ančke

Tone Podjavoršek * ...1942, Šoštanj. od tretje žene Ančke

Cilka Podjavoršek * ...1944, Šoštanj. od tretje žene Ančke

Matevževa sestra Matilda se je poročila na Prevalje.

Matilda Podjavoršek * 12. 2. 1906, Kozjak, = Pečnik, * ~1905, ~Dravograd. Matilda + 19. 8. 2004, Prevalje.

Otroci:

Slavka Podjavoršek * 25.10.1934, Dravograd.

Poldika Pečnik * 15.11.1936, Prevalje, + 30. 4. 1971, Prevalje.

Umrla v tovarni Paloma, Prevalje

Štefska Pečnik * 19.12.1939, Prevalje.

Peta generacija

Otroci Matevža Podjavorška, rojenega 18. 8. 1889 in Marije Blazinšek, rojene 14. 12. 1893:

Marija Podjavoršek, prva hči Matevža in Marije, poročena Zorko.

Podjavorškovi otroci so v Novo Cerkev dosti zahajali, saj je njihova mama Marija Blazinšek bila doma iz Socke, v Novi Cerkvi pa je imela dve sestri. Ena je bila poročena pri Poliču, ena pa tu v Vizorah pri Legavartu.

Marija Podjavoršek, Mimika, kot so jo radi klicali, se je 24. 11. 1946 poročila na Vizore na kmetijo moža Ivana Zorka. V družini sta poleg moža živela v hiši še Ivanov oče Jožef in Ivanov brat Slavko. Preživljali so se z delom na kmetiji in priložnostnim delom. Ivan je dosti igrал по porokah, »ohcetih«, saj je bil priznan in priljubljen muzikant daleč naokrog.

Slika 28 - poroka Marije Podjavoršek in Ivana Zorka

Marija Podjavoršek * 6. 10. 1922, Kozjak, = 24. 11. 1946, Ivan Zorko, * 08. 5. 1924, Ogorevc -Teharje, (njegovi starši: Jožef Zorko in Marija Bevc) + 10. 8. 1980.

Otroci:

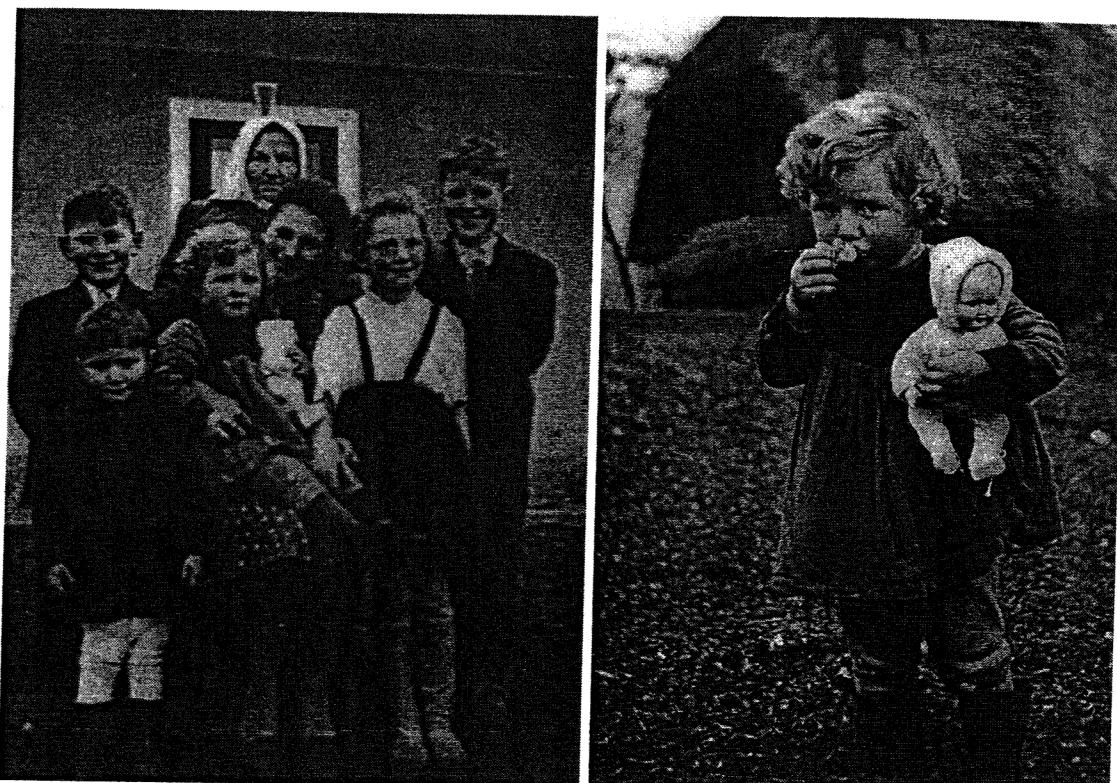
Ivan Zorko * 1.12. 1947.

Cvetka Zorko * 20. 2. 1951.

Alojz Zorko * 17. 6. 1952.

Drago Zorko * 04.11.1955.

Anica Zorko * 20. 7.1957.

Na Vizorah so takrat imeli 3 do 4 krave, gozda pa niso imeli. Dela po vojni ni bilo za dobiti, kmetija pa je bila premajhna, da bi lahko živelji od kmetijstva. Kolegi so Ivana vabili, da bi šel na delo v Nemčijo. Tam se je takrat dobro zaslужilo. Tako je leta 1958 Ivan šel v Nemčijo. Takrat je bila najmlajša hči Anica stara eno leto.

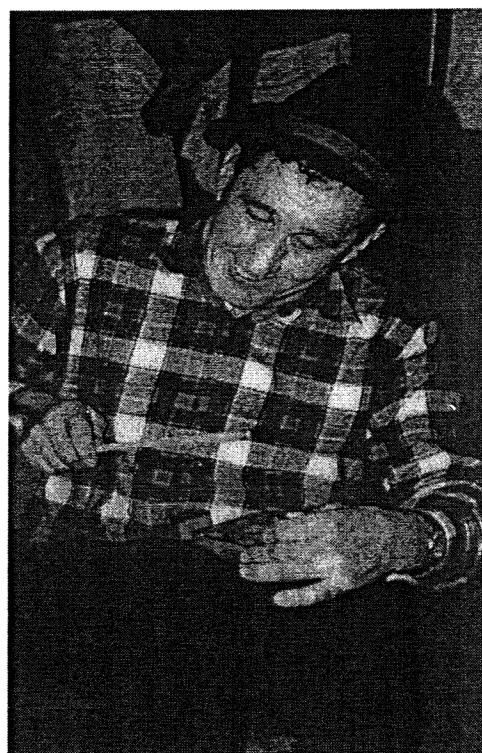
Mimika je doma delala na kmetiji in poleg ostalega dela na kmetiji gojila jagode. Ena runda jagod ji je prinesla 20 tisoč dinarjev. Za eno kravo si dobil 1500 dinarjev.

Ko je leta 1960 Ivan prišel domov iz Nemčije in je bila Anica stara tri leta, se je pripeljal z avtom svetlo modro Opel Olimpijo. Takrat je bilo avtov malo. Trije avtomobili so bili pri Novi Cerkvi. Imeli so jih Krolov, gostilničar in mesar.

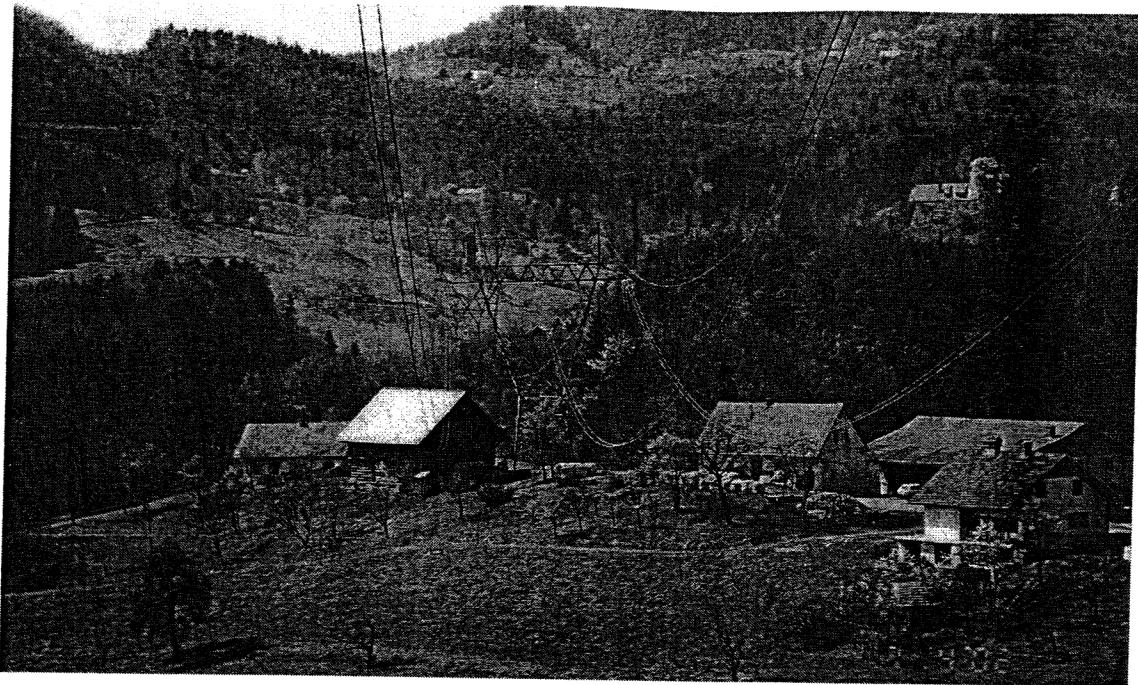

Slika 29 - Zorkov avto, parkiran pri Slaperniku (takrat je bilo treba k Podjavoršku še peš od Slapernika)

Ivan je bil tudi enkraten, priznan muzikant in je zelo veliko igrал po »ohcetih«. Imel je nemške, priznane Lubensove harmonike, štirivrstne. Dobil jih je od svoje mame Marija Bevc, ko je bil star 12 let. Ivan Zorko je imel svoje harmonike tako rad, da je na notranjo stran harmonik vgraviral svoj naslov.

Ivanova mama Marija Bevc, rojena 2. 2. 1900, je bila doma v Štorah, oče Jožef Zorko je bil rojen 1898 v Svetinji. Ko sta se poročila, je oče delal v rudniku v Hudjami pri Laškem. Ko so rudnik likvidirali, je oče šel z družino v Francijo. To je bilo leta 1924. Takrat je bil Ivan star 3 meseca. Leta 1927, ko je bil star 3 leta, pa so šli naprej v Holandijo, ker se je tam več zaslužilo. Ko je bil Ivan star 12 let, so prišli nazaj v Slovenijo, ker si je mama želela, da bi doma kupili kmetijo. Leta 1934 ali 1935 so prišli v Vizore, kjer so kupili kmetijo, na kateri živijo potomci še danes.

Slika 30 - Zorkova domačija (2005)

Kupili so sosedovo Konačnikovo posestvo in dobili zraven preužitkarico Mimiko, ki so jo oskrbovali do njene smrti. Zgradili so tudi novo hišo in hlev.

Angela se spominja: »Mimika je bila grozno navdušena za branje. Če je ostala doma, da mora kuhati in je vmes morala na podstrešje po kaj, pa je zagledala knjigo, je dostikrat pozabila na delo in je brala, dokler je niso poklicali, ali pa je pri Marjeti začelo zvoniti poldan.»

Anton Podjavoršek, vsi so ga klicali Tonček, rojen 2. 6. 1924, je bil drugi otrok po vrsti od osmih, prvi fant in že po nekem nepisanem pravilu določen za naslednika gospodarja na kmetiji Podjavoršek pod Javorjem.

Že kot šolarja ga je oče uvajal v gospodarstvo. Moral je zelo trdo delati, da še rasti ni utegnil. Štirinajstletnik je imel višje cilje – želel je postati duhovnik misijonar. Pisal je v Veržej k salezijancem, če ga sprejmejo. Odpisali so mu, naj še malo počaka.

Potem pa se je 1941 pričela vojna. Nemci so zasedli Štajersko in kmalu poklicali fante v vojsko. Tonček v delovno brigado »arbeitsdinst« ni šel, ker je bil presuhljat, iti pa je moral leta 1943 v pravo nemško vojsko. Moral bi iti na rusko fronto, a je prej dobil še tridnevni dopust do Prevalj, kjer so imeli teto Tilko. Na Štajersko ga niso pustili, ker so tam že bili partizani in so vse dopustnike »urlaubarje« mobilizirali. Bil je mlad, a pameten, pripeljal se je z vlakom do Slovenj Gradca, tam pa mu je zaveden Britovšek posodil civilno obleko in kolo, da se je v zgodnjih jutranjih urah pripeljal do Doliča in domov. Rekel je, da ne gre več nazaj v vojsko, pa tudi v partizane ga mama ni pustila in se je skrival doma. V »velbiču« si je pod posteljo skopal bunker, dal noter slamo in odejo za primer, če so bile »hajke« od Nemcev ali partizanov. Sicer pa je sedel ob peči in bral, tudi plesti se je naučil. Spal je v postelji nad bunkerjem, v drugi postelji pa sta spali sesti Mimika in Angela. Partizani »terenci« so vedeli zanj, bili so njegovi tovariši iz nemške vojske, vendar ga niso silili v partizane. Pri Podjavoršku so imeli partizani zatočišče, hodili so mimo s Kozjaka na Pohorje na »javko«. Bili so prijatelji in skoraj vsak večer pri Podjavoršku večerjali.

Ker Tonček podnevi ni smel na svetlo, sta s Florjanom kdaj izkoristila kakšen lep mesečni večer in se šla pozimi smučat. Tudi nekega zimskega večera sta se smučala, ko je prišla k Podjavoršku Tomšičeva brigada. Pravočasno sta še slišala škripanje čevljev v snegu in topotanje konjskih kopit. Naglo sta jo popihala skozi hlevsko okno v slamnat bunker in zaprla okno za seboj. Tam sta preždela ves dan, ko je bila brigada pri hiši. Šele naslednji večer, ko so partizani krenili naprej na Pohorje, sta se lahko prikazala. Čez dva dni pa je bila spet nemška »hajka«, s katero so zasledovali partizane ter iskali klobase in žganje po podstrešjih. Ljudje so živeli v strahu in negotovosti.

Minila je zima in z njo vojna. Tonček je šel 10 dni pred koncem vojne v partizane, da ga niso obravnavali kot »skrivača«. Ob zajetju ustašev v Hudi luknji bi moral sodelovati ob poboju in pokopu le-teh, vendar ni mogel, ker ga je ob grozovitosti dejanj preveč pretreslo. Prosil je komandanta, da ga je dal na stražo municije v Dravograd.

Ko je bil »demobiliziran«, je prišel domov. Poln načrtov je začel obnavljati gospodarstvo. S Florjanom sta podrla les za skedenj, ki sta ga leta 1948 s pomočjo vse družine na novo postavila in obnovila. Leta 1952 je Tonček po načrtu mojstra Jančija iz Črešnjic postavil ob potoku Krejanščica mlin na turbino in lastno elektrarno. Koliko je bilo veselja, ko je zagorela v hiši električna luč!

Leta 1954 in 1955 sta z Jastrobnikovim Vladkom ustanovila skupnost za državno elektrifikacijo in jo v splošno zadovoljstvo vseh krajanov izvedla. Mlin na električno so prestavili na skedenj in v grabnu stavbo opustili.

Marija in Matevž Podjavorške sta želela za preužitek svoje stanovanje in tako so leta 1953 začeli priprave za gradnjo koče. Dograjena je bila v letu 1954 do 1955.

Anton Podjavoršek, roj. 2. 6. 1924, je bil nov gospodar na domačiji Podjavoršek pod Javorjem. Februarja leta 1955 se je Tonček poročil s Tilko in dalje pridno gospodaril.

Anton Podjavoršek * 2. 6. 1924, Kozjak, = 14. 2. 1955, v Celje, Tilka Plevnik, * 12. 1. 1927, Kozjak, (njeni starši: Mihael Plevnik in Antonija Založnik) + 20. 2. 1998, Dolič. Anton + 19. 7. 1979, Dolič.

Imata sedem otrok.

Slavko Podjavoršek * 08. 5. 1956, Kozjak.

Danica Podjavoršek * 09. 7. 1957, Kozjak.

Peter Podjavoršek * 01. 8. 1958, Kozjak.

Marija Podjavoršek * 05. 8. 1960, Kozjak.

Anton Podjavoršek * 09. 6. 1963, Kozjak.

Betka Podjavoršek * 30. 7. 1964, Kozjak.

Janez Podjavoršek * 03. 8. 1968, Kozjak.

Slika 31 - družina Antonia Podjavorška – 2. 6. 1974

Leta 1958 je obnovil svinjak in na novo postavil »sleme«. 1. 4. 1968 pa ga je doletela huda nesreča. Na veliko noč sta mu je zgorela hlev in skedenj do tal. Rešili so samo živino, stroji so večinoma zgoreli.

Zadruga oziroma vsa skupnost mu je priskočila na pomoč in še isto leto so skedenj na novo postavili. Zadruga oziroma gozdna skupnost mu je trasirala novo cesto iz grabna ob njivah, da je lahko dovažal material za gradnjo novega »marofa«. Leta 1969 je prenovil hlev za večje število živine. Potem je imel stojišč za 20 glav živine.

Istega leta v jeseni je imel v gozdu pri podiranju dreves nesrečo in si je zdrobil nogo. Hoteli so mu jo odrezati, a je silno prosil kirurga, naj mu jo rešijo. Uspelo je in nogu mu je do smrti dobro služila.

Gospodarstvo je že v celoti obnovil in je želel še sodobno stanovanje, tako je leta 1977 začel pripravljati za obnovo hiše. Pripravil je načrt. Namesto lesenih tramov je napravil prvo in drugo cementno ploščo, na podstrešju pozidal osem stanovanjskih prostorov. Želel se je ukvarjati s kmečkim turizmom.

Žal pa ga je zaradi prevelikih naporov prehitela bolezen. Dobil je raka na jetrih. Bil je v bolnici na Golniku, v Topolšici in v Slovenj Gradcu. 28. marca 1979 ga je dr. Gorjanc v Slovenj Gradcu operiral. Sestri in bratoma je povedal: »Nič mu ne moremo pomagati. Še tri, štiri mesece ...« In potem so tekli tedni. Še vedno je upal ... Zadnje tedne, ko se je zavedal neizogibnega poslabšanja, je rekel: »Umrl bom ...« Neizmerno je ljubil otroke, domačijo. Poklical je otroke k sebi, jih objel in se razjokal. Gledal je skozi okno: »Polje, kdo bo tebe ljubil?« To pesem so mu na grobu zapeli pevci, ko je jokalo tudi nebo. Umrl je 19. 7. 1979.

Slika 32 - Tonček bi bil ponosen na svoje otroke ...

Angela Podjavoršek, rojena 16. 5. 1926, poročena Kovač, je bila tretja hči Matevža in Marije.

Mladost in vojno je preživljala doma pri starših na kmetiji.

V šolskem letu 1948 - 49 je pri 22 letih šla v poljedelsko šolo v Marnberg, sedanje Radlje. Po končani enoletni poljedelski šoli je bila štiri tedne na obvezni šolski praksi na Kočevskem. Bila je v skupini 300 učencev iz vseh kmetijskih in živinorejskih šol Slovenije. Tam je obiskovala pripravljalni tečaj za srednjo šolo, ker je želela nadaljevati šolanje v Mariboru. To ji zaradi finančnih sredstev ni bilo omogočeno in se je morala vrniti domov na kmetijo.

Od maja do oktobra leta 1951 in 1953 je bila sezonsko zaposlena v Zdravilišču Doprna kot kuvarska pomočnica. Vmes je v letu 1952 vodila kuvarske tečaje v Doliču.

Ko je prišla v začetku oktobra leta 1953 domov, je odšla iskat službo v Maribor od hotela do hotela.

Na vlaku za Maribor je srečala gospo Sekavčnik s Prevalj, katere mož je imel samostojno avtoprevozništvo. Dogovorili sta se za delo gospodinje pri njih na Prevaljah. Angela je odšla na Prevalje po novem letu 1954.

Sekavčniki so imeli štiri otroke. Ernest je bil pri vojakih, Berta je bila stara 20 let, Luba je bila stara 16 let, Danica pa 9. Gelca, kakor so jo otroci gospe Sekavčnikove radi imenovali, se je na Prevaljah zelo dobro počutila. Danica, Luba, Berta, in sin Hanzek (Ivan) in Ernest so 23-letno Gelco imeli radi. Mnogo spominov jo veže na tiste čase. Vedno rada pove, da so ji, kljub temu da je bila pri njih le gospodinja, dali občutek da spada k njim in da je njihova. Na Prevaljah je bila do junija 1954.

Kovačev Franc iz Velenja, katerega mati poznana posestnica iz takratnih Škal je bila daljna sorodnica Angelinega očeta in botra Podjavorškovim otrokom, je velikokrat obiskoval družino Podjavoršek. Kovačeva mama je bila vsem Podjavorškovim otrokom tudi krstna botra. Bili so si v sorodu po starih starših. Mama je bila vesela, da je Franc dobil ženo po svoji želji, in je prepisala svojo polovico posestva na snaho že štirinajst dni pred poroko.

Angela, ki se je leta 1954 vrnila nazaj na kmetijo Podjavoršek, se je 22. 11. 1954 poročila s Francem Kovačem z Deberce v Velenju.

Angela Podjavoršek * 16. 5. 1926, ~Kozjak, = 22. 11. 1954, Frančišek Kovač, * 25. 11. 1920, ~Škale pri Velenju, (njegovi starši: Ivan Kovač in Marija Potočnik) Frančišek + 2. 11. 1999, Velenje.

Otroci:

Marija Kovač * 02.10.1956, Slovenj Gradec.

Jožica Kovač * 18. 2. 1961, Slovenj Gradec.

Majda Kovač * 16. 9. 1962, Slovenj Gradec.

Ivan Kovač * 30. 4. 1964, Slovenj Gradec.

Že takoj prvo leto po poroki so začeli zidati svinjake, dogradili so jih v letu 1956 in naredili mami za preužitek sobico in kuhinjo nad stavbo. Mama Marija je bila vesela. Kotec je rekla svojemu stanovanju. Ni ga dolgo uživala. 1. avgusta 1959 jo je na njivi ubila strela. Bil je težak udarec, a čas je šel dalje.

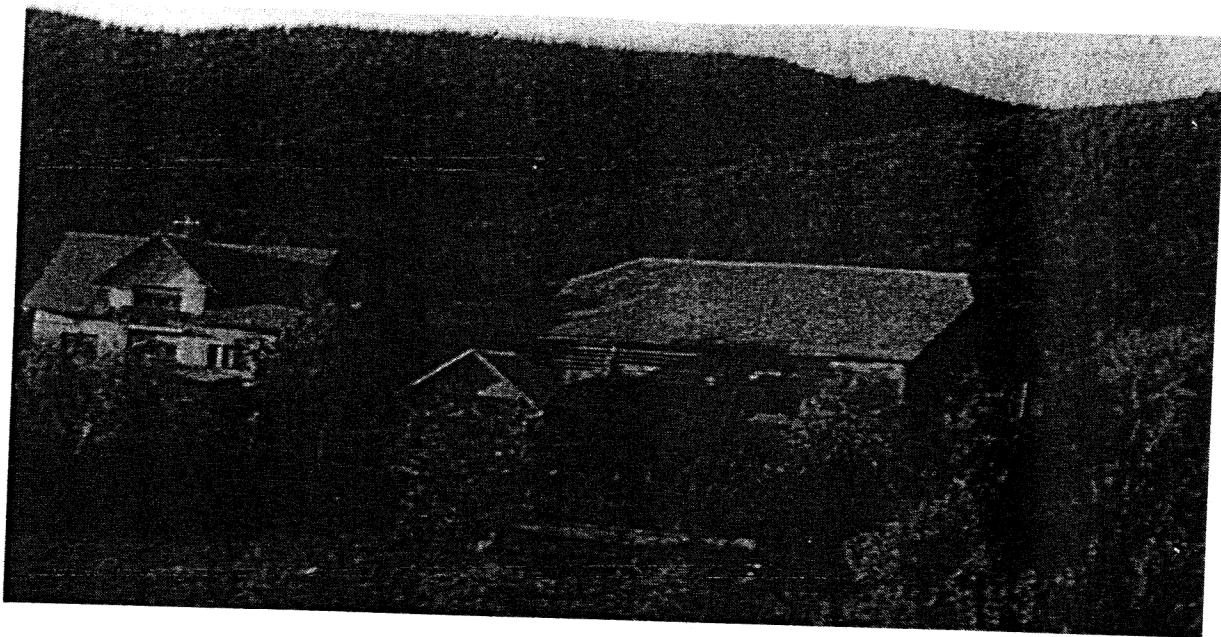
Istega leta so grdili sušilnico za hmelj. Imeli so ga na žičnici ob »pajštvi«, 2500 sadik, nekaj pa še na hmeljevkah v skazovem travniku. Dogradili so »marof«, popravljali hlev.

Leta 1961 so se začeli pripravljati na obnovo hiše. Imeli so vedno po par »puršev«, ki so pomagali pri delu. Ivan Bevc je bil več za izdeovanje žgane zidne opeke. V dveh letih so naredili okrog 36000 kosov zidne opeke. Opeko je potem žgal Vidovič Franc, upokojen rudar, ki je bil usposobljen za to delo.

V tem času je Francev brat Ludvik gradil hišo na Stanetovi ulici v Velenju. Franc je na račun vinograda v Lazah, ki ga je odkupil od brata Ludvika nazaj, tudi za Ludvika naredil 8000 kosov opeke.

Spomladi leta 1963 so začeli graditi novo hišo. Stara je že razpadala, saj je bila stara več kot 300 let. V začetku maja so podrli polovico hiše, v drugi polovici so stanovali. Novo hišo so gradili tik ob stari. Že za božič istega leta so se vselili v nedograjeno hišo. Imeli so centralno kurjavo na drva in premog ter narejeno kuhinjo, srednjo sobo in spalnico. Kurili so dan in noč, da so presušili vlažne stene, da se otroci niso prehladili.

Ker ni bilo denarja, so počasi zaključevali in opremljali ostale prostore. Fasado so naredili šele čez nekaj let.

Ko so hišo končali, so jih z Rudnika Velenje obvestil, da nameravajo na območju Deberce kopati premog – dnevni kop.

Zaradi prevelikih stroškov so ta načrt kasneje opustili. Odločili so se, da bodo pod kmetijo premog spodkopali. Na Tičnici so imeli zračnik, da pa se stavbe na Deberci ne bi podirale, so postavili varnostni steber.

Angela še spominja, da so imeli spore zaradi odkopavanja premoga. Vzeli so jim nekaj zemlje v Noni, v zamenjavo so jim dali travnik pod hišo in kletjo, ki ga je Rudnik odkupil od Deberškov. Zaradi vgrezanja tal jim je v domačih dveh vodnjakih pričelo primanjkovati vode. Rudnik jim je za odškodnino dal cevi, izkop in napeljavko so opravili sami. Tako so leta 1970 napeljali državno vodo.

Tudi cesta, ki je vodila s škalske strani mimo Rudolf šahta do domačij na Deberci, se je pogreznila. Zalila jo je voda. Leta 1972 je rudnik naredil novo cesto s Konovega mimo Stropnika na Deberce.

Zaradi izkopavanja premoga se je na Deberškovem travniku naredila globoka jama, ki jo je zalivala voda. Voda je odtekla, jamo pa je Komunalno podjetje Velenje pričelo zasipavati s komunalnimi odpadki iz cele Šaleške doline. Še danes se tu skladiščijo smeti.

Kovači so si medtem nabavljali potrebne stroje, pozidali klet, kupili novo prešo. Otroci so bili pri svojem kruhu. Še marsikaj bi bilo treba postoriti, a je jeseni 1993 gospodarja Franca zadela možganska kap. Bil je šest let skoraj nepokreten, na vozičku in v postelji. Angela in otroci so mu po svojih močeh skrbno pomagali preživljati težke dneve. Umrl je 2. novembra 1999.

Francevo polovico posestva je prevzel sin Janko, sestrama Jožici in Majdi je izplačal dogovorjeno doto, katera jima je bila v pomoč pri nakupu stanovanja v Velenju. Marija je na domači zemlji z možem Zvonkom zgradila hišo.

Sin Janko je novi gospodar na domačiji Kovač in poleg službe na Rudniku Velenje dela doma na kmetiji.

S Sekavčnikovo najmlajšo, Danico, poročeno z priznanim zdravnikom Janezom Gorjancem, ima Angela še vedno prijateljske stike. Stara gospa je pred leti umrla, bila je na pogrebu. Danica je zobozdravnica, poročila se je s kirurgom Gorjancem Janezom. Tudi njuni sinovi so zdravniki. V času njene bolezni leta 2005 so ji veliko pomagali, vključno s sinom Juretom, tudi zdravnikom v bolnišnici Slovenj Gradec.

Slika 33 – Pri kapelici pri Kovaču: gospa Sekavčnikova, družina Kovač, Danica Gorjanc s sinovoma, Ludvik Kovač, Jože Podjavoršek

Angela živi preužitkarska leta v svojem nadstropju hiše. Pravi: »Sem zadovoljna, le bolezen in starost mi krajšata čas. A se ne dam. Ne bojim se umreti, a raje živim, ker tu vem kako je, tam pa še ne!«

Florjan Podjavoršek, rojen 3. 5. 1929, četrти sin Matevža in Marije. Po poroki brata Antona je Florjan nekaj let pomagal na kmetiji. Dodatni zaslužek pa mu je bil kupčevanje z lesom. Les je kupoval pri okoliških kmetih in ga nato prodajal na Hrvaško. Med tem časom je v Doliču naredil izpit za avto in motor, kar mu je dalo veselje, da je šel v Ljubljano v šolo za poklicnega šoferja.

Šolo je uspešno končal in se zaposlil pri Viatorju v Slovenj Gradcu za šoferja tovornjakov. Vozil je po celi takratni Jugoslaviji. Ker je bilo iz Kozjaka predaleč v službo, je dobil stanovanje pri starših Cilkine sošolke iz gospodinjske šole v Radljah, pri Miri Andrejc v Starem trgu pri Slovenj Gradcu. Sčasoma se je z Miro spoprijateljil in iz tega je nastala trajna veza. Leta 1963 sta se poročila in nekaj časa stanovala pri Mirinih starših.

Slika 34 - poroka Mire in Florjana Podjavoršek

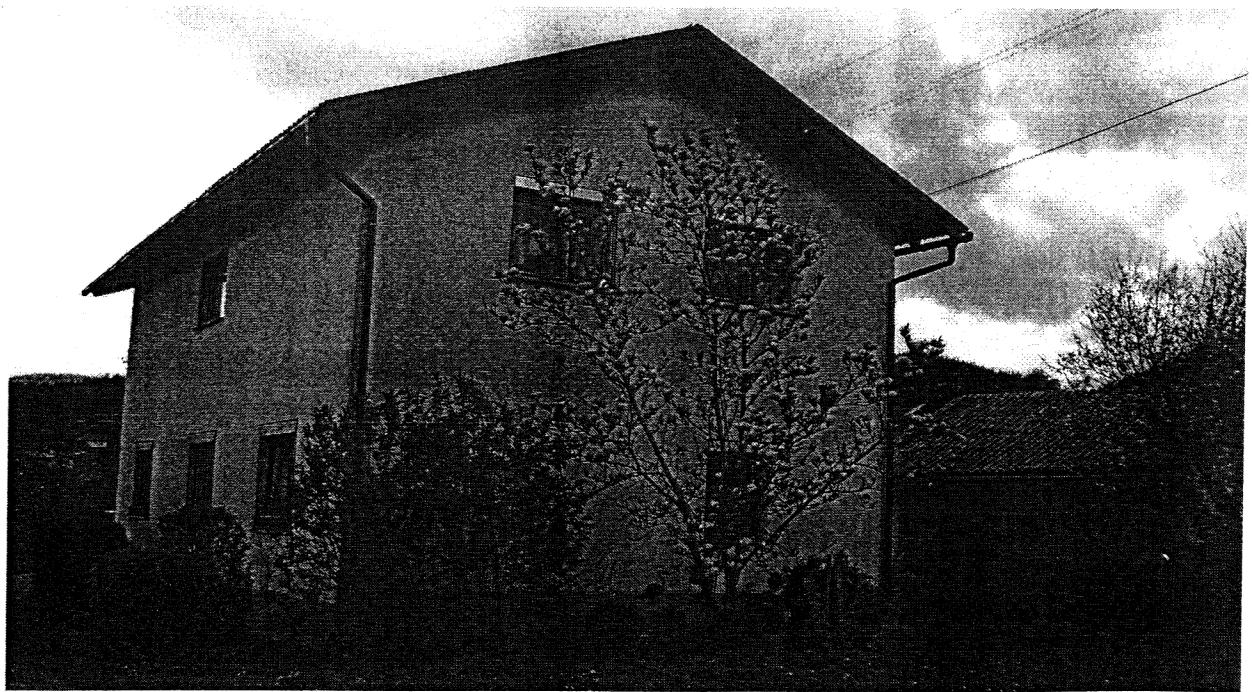
Florjan Podjavoršek * 03. 5. 1929, Kozjak, = 30. 11. 1963, Mira Andrejc, * 23. 6. 1938, Slovenj Gradec.

Otroci:

Florjana Podjavoršek * 22. 2. 1964.
Martina Podjavoršek * 21. 8. 1967.
Primož Podjavoršek * 25. 10. 1971.
Jerneja Podjavoršek * 14. 9. 1975.

Potem pa sta v bližini doma kupila starejšo hišo, ki sta jo počasi prenavljala. Sedaj veselo uživata zasluženi pokoj v krogu svojih vnukov.

Slika 35 - 2006

Rozika Podjavoršek, roj. 20. 8. 1931, se je poročila k Hrasniku po domače, na kmetijo moža Brodnika Vinka.

Rozika Podjavoršek * 21. 8. 1931, Kozjak, = 15. 8. 1955, Vinko Brodnik, * 11. 1. 1929, ~Kozjak.

Otroci:

Drago Brodnik * 20. 7. 1956, Slovenj Gradec.

Janko Brodnik * 30.11.1957, Srednji Dolič. rojen doma

Vinko Brodnik * 30.11.1959, Slovenj Gradec.

Marija Brodnik * 26.10.1962, Slovenj Gradec

Slika 36 - Teta Cilka z malo Marijo, Drago, Marija Kovač, Vinko, Janko

Kmetijo je dedek Andrej Brodnik kupil na lepem sončnem hribu. Bila je starejša, ena polovica še lesena. Pri hisi so v času, ko je prišla Rozika, živeli še moževi starši, brat Viktor in sestrična Štefka ter bratranec Miha. Čakalo jo je trdo delo že prvo leto, saj je bila kmetija brez tekoče vode, ki so jo napeljali iz Lopanovega gozda mimo Timprana v dolžini 1 kilometra in pol.

Kmetija je bila srednje velika. Vse delo so opravljali ročno, saj takrat še ni bilo strojev. Po svojih zmožnostih so si jo izboljšali, leta 1967 pa so tudi zgradili nov skedenj, marof po domače. Ker je tudi hiša bila v slabem stanju, so leta 1980 pričeli z gradnjo nove. Mož Vinko je bil dober mizar in je za novo hišo naredil vse pohištvo. Rozika pa je otroke učila delavnosti in doslednosti. Fantje so že bili malo starejši, tako da so pri gradnji veliko pomagali in je bilo tako delo malo lažje.

Kmetijstvo je napreovalo, napredni Hrasniki pa so si nabavili potrebne stroje, tako da danes lažje gospodarijo. Leta 1986 so drugikrat napeljevali vodovod. Tokrat iz Pake pod Pohorjem čez cesto Dolič – Vitanje pri Vidmarjevemu križu do domače hiše na naslovu Srednji Dolič 43 v dolžini 3 kilometrov.

Slika 37 - Družinska slika 13.8.2005 - Rozika in Vinko sta praznovala zlato poroko

Alojz Podjavoršek, rojen 22. 5. 1933, je bil šesti otrok Matevža in Marije.

Mama je bila že kar pri štiridesetih, ko se je kot šesti otrok v družini rodil Lojze. Rodil naj bi se 21. maja, po pripovedovanju mame Marije naj bi bila takrat nedelja. Ta datum je pisal tudi kasneje, dokler niso zahtevali uradnega potrdila. Ti pa so dokazovali rojstni datum 22. 5., ko so Lojzeta prijavili v župnišču in ga krstili.

V otroških letih so se veliko igrali v naravi, v bližini hiše. Pungred in Hribar sta bila največkrat njihovo igrišče. Starejši otroci so pazili mlajše, največkrat najstarejša sestra Mimika in brat Tonček, saj je bilo na hriboviti kmetiji preveč težaškega dela in se starši z otroki niso imeli časa ukvarjati, razen seveda, če je bila nujna potreba. Velik zaščitnik otrok je bil dobri dedek Mihael, »naš ače«, h kateremu so otroci zelo radi zahajali.

S sedmimi leti, 1940, je Lojze šel v prvi razred osnovne šole pri Sv. Florjanu v Dolič in jo končal z nemškim napadom na Jugoslavijo 6. 4. 1941. Potem so otroci hodili v nemško šolo do nekako leta 1943, ko so partizani nagnali nemške učitelje iz Doliča. Lojze je potem ostal doma do konca vojne leta 1945, ko ga je sestra Mimika poslala k ravnateljici gospe Pastirkovi, da ga pripravi na sprejemni izpit v nižjo gimnazijo v Slovenj Gradec. Za priprave je bilo zelo malo časa, od poletja do jeseni 1945. Ravnateljico Pastirkovo je obiskal kakih štirikrat, da se je naučil pisati števila preko štirih mest in prosto pripovedovati obnove pravljic.

Lojze se svojih šolskih let spominja takole:

»Sprejemni izpit je bil nekaj posebnega. Ob tako pomanjkljivem šolskem znanju je bilo malo upanja na uspeh, vendar se nisem vdal, vsaj pri ustnem delu izpita ne. Uporabil sem vse znanje, ki sem ga pridobil ob poslušanju starejših bratov in sester (zgodovina, zemljepis). Kljub narečju so Podjavorški v sklonih pravilno govorili, v ednini, dvojini in množini. Oče je veliko bral in se z otroki tako tudi pogovarjal. Ob zahtevi profesorice slovenščine, da sklanjam besedo »naši očetje«, se mi je zavrtelo, saj nisem vedel, kaj pomeni »sklanjati«, kar je spraševalka najbrž uganila in me prijazno usmerila: »Jaz bom spraševala, ti boš odgovorjal«. Tako je na vse sklone v ednini, dvojini in množini pravilno odgovorjal in tako opravil pri slovenščini pozitivno.

Ob razglasitvi rezultatov je ostal sam v razredu, ko so drugi učenci odhajali, eni so naredili, drugi so pri izpitu padli. Spominja se: »Izgleda, da sem sebe preslišal ob razglasitvi rezultatov, tako da je prišla ravnateljica prof. Kotnikova k meni, da mi pove, da pač matematike ne znam dovolj, kar pomeni, da nisem opravil izpita. Vendar se tudi ob tej grenki resnici nisem vdal. Odgovoril sem ji: »Če je ne znam, se je bom pa še naučil«. Moj odgovor jo je presenetil, pogledala me je prodorno v oči in izgleda, da sem jo prepričal. Rekla je: »Če je pa tako, pa se pridi vpisat.« Tako se je začelo. Bila je velik pedagoginja in poznavalka mladih. Še danes sem ji hvaležen, da mi je verjela, saj sem kasneje moral vse pomanjkljivo znanje nadoknaditi, in ko je bil moj prvi izpit na Agronomski fakulteti v Ljubljani ravno matematika, sem jo uspešno opravil. Z voljo se naredi vse.

Lojze naprej pripoveduje: Življenje na gimnaziji Ravne na Koroškem so bila čudovita mladostna leta: pet let višje gimnazije in tri leta nižje gimnazije v Slovenj Gradcu.

Dr. Franc Sušnik je bil moj drugi oče, ki je kot nevidni duh plaval med nami dijaki in vedno posredoval, ko je bilo potrebno. Poznal je vsakega dijaka, ne samo po imenu in priimku, temveč tudi po potrebah in problemih. On me je objel, ko sem po štirinajstih dneh bivanja v celjski gimnaziji prišel na ravensko gimnazijo in se mu javil v njegovi pisarni. Bil je Veliki duh.

Ko sem po uspešno opravljeni maturi leta 1953 postopal po dvorišču gimnazije, me je prijazno povabil v takrat še zasilno izgotovljeno novo poslopje, v svojo pisarno, sedel za pisalno mizo in mi na moje sporočilo, da še nisem napravil vloge na Agronomsko fakulteto, napisal na pisalni stroj z desnim in levim kazalcem prisrčno priporočilo – Kmečki fant z obronkov Paškega Kozjaka ...

Lojze je šolo nadaljeval na Agronomski fakulteti v Ljubljani. Novo okolje, nova spoznanja, novi prijatelji. Vpisal se je jeseni 1953, diplomiral je 6. julija 1959.

Spominja se: Študij je potekal še kar normalno, če lahko tem »še partizanskim« časom rečem normalni. Na železniško postajo v Ljubljano sem prišel, ne da bi vedel, kje bom stanoval. Srečal sem prijatelja z ravenske gimnazije, ki mi je ponudil začasno stanovanje v litostrojskih blokih na Celovški cesti. Tam sem bil leto in pol, dokler nisem dobil stanovanja v študentskem domu – Akademskem kolegiju.

Med študijem je bil med počitnicami dva meseca na Avstrijskem Koroškem pri slovenski družini na praksi – Podkrin pod Obirjem (Unterkrein). To je bil Lojzetov prvi prehod državne meje. V tistih časih, 1955, so težko dobili visto za v tujo državo. Dobil jo je kot član v Klubu koroških študentov. Leta 1957 je bil tri mesece v Švici kot praktikant v pokrajini Baselland, kjer je spoznaval toliko opevano napredno švicarsko kmetijstvo.

V Nemčijo je Lojze šel na prakso po diplomi julija 1959. Tri mesece je delal v rastlinjakih v Tammu pri Stuttgartu, kasneje pa v Macckencheimu pri Bonnu v drevesničarstvu.

Vojški rok je služil v Travniku, v Bosni, leta 1960 in 1961.

Slika 38 - Lojze gre k vojakom

Lojzetova prva služba je bila na državnem posestvu Radlje ob Dravi. Sledili so: Agrokombinat Lenart v Slovenjskih goricah, Srednja kmetijska šola Maribor, Kmetijska zadruga Hoče, Agrokombinat Maribor, Kmetijska zadruga Hoče, Agrokombinat Maribor, Poslovna skupnost za hmeljarstvo Slovenije in nazadnje zopet Srednja kmetijska šola Maribor, kjer je bil v letih 1990 do 1995 tudi njen prvi ravnatelj v samostojni Sloveniji.

Vse službe so bile zelo zanimive, ker so pomenile vedno nekaj novega, nove izzive. Nudile so mu veliko ustvarjalnega dela, saj je sprejemal vedno slabše razmere, kot jih je zapuščal.

Spominja se:

Komunistična oblast Titove Jugoslavije je budno pazila, da nečlani partije niso postali preveč ugledni, tudi v stroki ne, saj so me hoteli učiti stroke (sejanja pšenice v Radljah), celo partijski sekretar in predsednik občine. To se je dogajalo ves čas moje službe, zato sem službo kar pogosto menjal. Nisem pa imel težav dobiti nove, ker so me sprejemali tam, kjer so vladale krizne gospodarske razmere. Moje delo pa so poznali in potrebovali, vsaj dokler se stanje ni izboljšalo.

Pri svojem delu sem spoznal veliko žlahtnih sodelavcev, pa tudi veliko nesposobnežev in delomrznežev, ki so bili po večini tudi partijci, nenačelniki

zahrbtneži in lažnivci. O vsem tem lahko sedaj v pokoju mirno razmišljam, ko se ponovno kot otrok igram v naravi s stvarmi, ki me kratkočasijo, vzdržujejo v ustvarjalni vnemi, v smislu igre. V resnici mi je bilo službeno delo dejansko le kot resnejša igra, nikoli toliko v breme kljub razmeram, v katerih bi obupal, kar so nekateri, ki so se sami proglašili za gnoj in to obtožili mene, tudi želeti. (primer Srednje kmetijske šole Maribor)

Nauk, ki ga kot pedagog in srčni človek, rad posreduje mlajšim rodovom:

Spoznal sem, da šola in diploma kakršne koli vrste ne naredita poštenega človeka, če tega ni prevzel že doma v družini in dobri družbi. Človek mora spoznati resnico in potrebo po njej! Splošni relativizem je poguba za človeka in za družbo.

Lojze Podjavoršek se je poročil z Marto Šturm.

Slika 39 - Govor brata Tončeka mladoporočencema Marti in Lojzetu

Slika 40 - Bratje in sestre od ženina Lojzeta

Slika Marte in ostalih zetov Matevža in Marije :

Slika 41 - Nevesta Marta in ostali zetje in snahe

Lojze Podjavoršek * 22. 5. 1933, Kozjak, = 29. 4. 1967, Marta Šturm, * 10. 1. 1945.

Otroci:

Andrej Podjavoršek * 2. 9. 1967, Maribor.
Matej Podjavoršek * 22. 9. 1969 , Maribor.
Marko Podjavoršek * 16. 3. 1974, Maribor,

Lojze Podjavoršek s svojo družino

Jožica Podjavoršek, roj. 22. 4. 1936, poročena Kraiss se spominja svoje mladosti:
»Starejši štirje (Mimika, Tonček, Angela in Florjan) so popolnoma drugače živeli kot pa mi mlajši štirje.

Nas mlajše sta vzugajali Mimika in Angela. Tako kot sedaj mame nadzorujejo otroke takrat moja mama ni imela časa. Imela je težko življenje in veliko otrok.

Imela sem goste skodrane lase spletene v kite, ki jih je Angela znala nežno počesati. Največ me je učila brati in pisati Angela. Florjan me je učil poštavanko. Klical me je Jozefine ker se je prej učil v nemški šoli. Jozefin, koliko je 7 krat 3, 2 in 7 ... Mimika pa me je učila plesti. Nabrusili so špice od dežnika so in nas učili.«

V šolo je hodila zelo nereditno. Rojena je bila 1936, v šolo je začela hoditi 1943 v jeseni, in sicer samo en teden v nemško šolo v Dolič. Partizani so nemške učitelje nagnali in tako je ostala doma. V Doliču nobeden otrok do konca vojne ni več hodil v šolo.

Vanjo je šla spet 10. maja 1945. Poleti je šla v pripravljalno šolo. Vsi, ki so znali pisati, so šli v drugi razred, tako tudi ona. Lojze, ki je bil malo starejši, pa je šel v nižjo gimnazijo. S prvim septembrom pa je šla v tretji razred. Učiteljica ga. Pastirk je napisala pismo domov, da če se bo v štirinajstih dneh naučila računati, bo odšla v tretji razred, če ne gre nazaj v drugega. Sestra Mimika se je grozno kregala in seveda se je naučila, tako da ima še sedaj spričevalo, v katerem ima najprej enke, potem pa popravljene ocene na trojko.

Ko se je Mimika poročila, jo je Angela vzela pod svoje okrilje. Spominja se: »Rekla mi je, da naj berem, potem ji bom pa zgodbo povedala. Zelo rada sem brala, vedno ko sem bila na pašniku, sem brala. Ponoči sem brala pri doma narejeni luči. V repo sem zdolbla luknjo, noter nalila stopljen ovčji loj, vanjo položila tresko, okrog ovila cunjo, da je bila taht, ki pomeni stenj in brala pri takšni luči. Zelo rada in zelo veliko sem brala, zgodbe pa potem pripovedovala Angeli. Takrat sem se naučila tudi pripovedovati. Še danes zelo rada pripovedujem. Vse tisto znanje mi je potem pomagalo, da sem bila potem naprej odlična v osnovni in še potem v gospodinjski šoli.«

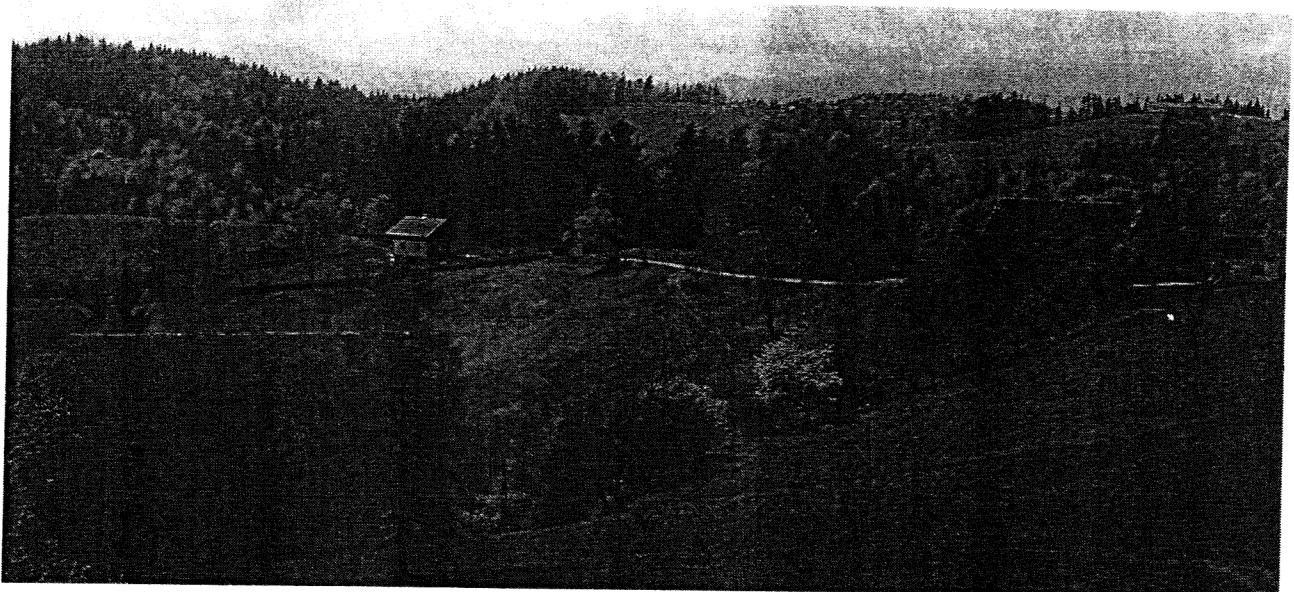
Kot sedmi otrok v družini Jožica ni imela perspektive na kmetiji, zato je 18-letna odšla v enoletno gospodinjsko šolo v Radlje. Kljub uspešni dokončani šoli ni bilo možnosti za nadaljnje šolanje. Vrnila se je na domačijo k staršem in pomagala na kmetiji. Leta 1956 se je zaposlila v zdravilišču v Dobrni, v kuhinji kot kuharica. Po končani sezoni se je spet vrnila domov, nato pa se naslednje leto spet sezonsko zaposlila v Dobrni. Od tam je v jeseni leta 1957 odšla v hotel na Vransko, kjer je delala dve leti. Iskala je boljši standard v življenu in se nato zaposlila v kavarni v Kamniku kot kuharica. Želela se je izpopolnjevati v nemščini in po dveh letih na pobudo bratranca Alberta zapustila Kamnik ter odšla 1960 leta v Nemčijo. V začetku je bilo težko, a je s trdno voljo in vztrajnostjo premagala vse težave. Po šestih mesecih je šla v službo v slovensko gostilno, kjer so se shajali slovenski delavci in razni športniki. Tu je spoznala bodočega moža Horsta, s katerim je priateljevala in se spoznavala dobro leto.

Slika 42 - poroka Jožice in Horsta Kraiss - 13. 7. 1962

Po dobrih 7 mesecih poroke, sta šla prvič skupaj v Slovenijo, kamor še po tolikih letih vedno rada prihajata.

S privarčevanim denarjem sta si Jožica in Horst v Sloveniji kupila prijetno majhno hišico v Šentvidu nad Doličem, kjer se počutita doma.

Slika 43 - 1. maj 2006 - Šentvid in hiša Jožice in Horsta

Jožica Podjavoršek * 22. 4. 1936, Kozjak, = 13. 7. 1962, Horst Kraiss, * 20. 9. 1938, Nemčija.

Otroci:

Gabrijela Kraiss * 31. 5. 1963.
Tomas Kraiss * 6. 5. 1965.
Andreja Kraiss * 15. 6. 1966.
Aleksandra Kraiss * 31. 3. 1969.
Simona Kraiss * 4. 1. 1971.

Slika 44 - 22. 4. 1986

Jožica s ponosom pripoveduje o vnukih:

Slika 45 - vnuki Jožice in Horsta – 2005

Slika 46 - Kraissova hiša v Tammu – (1999)

Cilka je bila kot najmlajša v družini Podjavoršek, rojena 28. oktobra 1939, torej v času, ko so se nad Evropo zbirali črni oblaki druge svetovne vojne. Da je bila edina od osmih otrok rojena v bolnišnici v Slovenj Gradcu, je bila vzrok starost njene matere. Mama Marija je bila stara že 46 let in ji je zdravnik priporočal porod v bolnici, kar v tistih časih še ni bila pogosta praksa.

Mlada leto: *Kaj bi bilo pomemben otrok v družini imelo povedati jaz, najmlajšemu? Če to so moji starejši bratje in sestre imeli do preobrat, da so še "vse" posneli in morilki došiveli veliko pred mano. Tudi to, kako sem jušla med nje še jaz, so doživljali nekaj po svoje. Da sem bila vedno tudi malo, me nii veliko motilo, saj je to imelo tudi pobrezne strani - čeprav ne vedno. Obo, najbolj pa sem se razveselila Lojzeteve dobrohotne in iskrive domilnice ob mojem 60. rojstnem dnu: "Tako, zdej pa je mojč tukš končno tudi postala polnoletna."*

Cilki se je celo mladost zdela zelo imenitno, da so jo »kupili« v bolnici. Posebno še, da so izmed številnih dojenčkov, ki so ležali tam na policah, izbrali ravno njo. Da temu ni bilo čisto tako, je izvedela šele nekako med sedmim in osmim letom starosti, vsekakor po tistem, ko se je leta 1946 poročila Mimika, njena 17 let starejša sestra.

Mladost je doživljala brezskrbno in z mnogimi lepimi dogodki. V brezskrbnosti je tudi kako ušpičila. S svojo majhno motiko je pomagala mami na vrtu, ko pa se je naveličala, je odcapljala k čebelnjaku v bližini. Z motiko je udarjala po panju, tako da so se razdražene čebele srđito zagnale v njeno glavo, telo in noge. Mama jo je komaj rešila. Zavila jo je v mokre rjuhe in ji pulila čebelja žela.

Vojno je sicer dojemala, saj se je veliko govorilo o njej, videla je vojake, ranjence in letala, ki so spuščala bombe, vendar pravega strahu in tragike ni doživelila, saj je bila še premiela.

Lepa doživetja, kot so praznovanje božiča in velike noči, so bila pomembnejša. Pozimi se je veselila sankanja, saj je bilo pod Javorjem vedno veliko snega, ob pustu pa krofov in gugalnice. Na skedenju sta Florjan in Lojze obesila na tram dve dolgi verigi, dva metra narazen, mednju položila dolgo desko, da se je nanjo lahko sedel cel kup otrok, tudi sosedovih. Potem pa so se »gugali«.

Poseben čar so imeli zimski večeri, ko se je družina zbrala okrog zapečka, najmlajše pa so posadili na peč. Elektrike takrat niso poznavali, svetili so s petrolejko, karbitnico ali lojnicico. Posebno lepo je bilo, ko so svetili s treskami iz tankega cepljenega borovega lesa. Pod stojalom z gorečo tresko je stala posoda z vodo, kamor so padali ogorki. Florjan je nadzoroval luč, okrog peči so sedele predice, ponavadi vsaj tri - sestri Mimika in Angela in še katera sosedka ter so predle lan in volno. Oče Matevž je krtačil volno, včasih tudi mama Marija. Velikokrat pa je oče bral na glas iz knjig razne povesti in romane. Matevž je bil dober bralec in je znal brati čustveno in živo, ob žalostnih zgodbah v komaj premagovanem joku, ob veselih pa v smehu. Včasih so poslušali grozljive zgodbe, ki jih je pripovedovala in jih veliko poznala Taščeva Micka, ki je predla pri Podjavoršku.

Cilka je z velikim navdušenjem šla v predčasno šolo, saj se je učenosti nabrala pri starejših sestrach in bratih. Po nekaj dneh je razočarana spoznala, da šola ni zanjo, saj ni razumela jezika, in je hotela ostati doma. Mama ji je v daljšem pogovoru

razložila, da govorica v šoli ni tuja, ampak slovenska, da je samo naša izgovorjava malo narobe – dialekt, ki ni čisto slovenski. To ji ni šlo v račun, še bolj pa jo je prizadelo, da v šolo MORA vsak otrok, ker bi drugače bili starši kaznovani in da ji tudi mama ne more pomagati. Do takrat sta z mamo rešili vsak problem. Tudi ta MORA ji ni škodoval. Z veseljem je hodila v šolo.

Vzporedno s šolo je šlo tudi kmečko življenje svojo pot. Na pašo je gonila živino, sestra Jožica je pomagala pri drugih delih. Vključevali so jo od košnje do žetve, pletev, sušenje sena. Vsa dela so bila ročna. Mlatili so na cepe, vendar le, če je odpovedal gepel ali motor. Ko je bila stara 13 let, so zadnjikrat pri Podjavoršku sejali lan. Poznala pa je vsa obdobja obdelave lana od pletja, puljenja, sušenja, trenja, tudi presti ga je znala.

Njene sanje so bile postati učiteljica. Za njo so bile v tistih časih nedosegljive, saj so vrednote in ideologija bile takrat čisto na drugi ravni, kot so bili vzgojeni. Ostalo je pri sanjah. S šestnajstimi leti je odšla v gospodinjsko šolo, kot tretja po vrsti iz naše družine. Pred njo sta šli že sestra Angela in sestra Jožica. Učila se je kmetovanja, gospodinjstva ...

Slika 47 - Jožica, Cilka, Rozika

Pot v svet

Družina, ki sta jo ata in mama leta 1921 osnovala s poroko in s skupnim življenjem gradila, se je po 33 letih začela razhajati. Leta 1954 je odšla v gospodinjsko šolo sestra Jožica, še isto jesen se je poročila Angela, nekaj mesecev pozneje se je poročil brat Tonček. Ko se je potem avgusta 1955 poročila sestra Rozika in je odšla v gospodinjsko šolo še Cilka, se je gnezdo skoraj izpraznilo. Lojze je študiral v Ljubljani, Florjan, ki je nekoliko prej odslužil vojsko, je bil sicer doma, a je tudi že ubiral svojo pot.

Pesem na Podjavoršovem hribu pa ni utihnila. Še vedno so radi prihajali domov, nekateri samo na obiske, drugi za dalj časa in se greli ob ognjišču in besedi, ki jih je povezovala. (* CN)

Cilka se spominja: »Dragocena in nepozabna so bila ta srečanja, to vedo tudi prvi vnuki, ko so ta druženja doživelji. Leta so minila, vmes se je marsikaj spremenilo, navezanost na dom pa je ostala. Nikoli ne veš vnaprej, kam te bo življenje zaneslo in kje si boš zgradil svoj lasten dom. Spoznala sem Toneta, ki je kmalu odšel v

Nemčijo. Odločitev ni bila lahka, pogum in podpora mi je dala mamina beseda – kdo razume nesebično ljubezen matere? Ko sem se 24-letna odpravila v Nemčijo in se tam po enem letu poročila s Tonetom, sva bila oba trdno prepričana, da se čez nekaj let vrneva domov. Domotožje je kalilo mir, srečo in zdravje.«

Cilka Podjavoršek * 28. 10. 1939, Kozjak, = 6. 6. 1964, Tone Novak, * 31. 5. 1936, Sladka gora.

Cilka razmišlja naprej: »Šele ko sva dobila otroke, sva začutila, da je dom lahko povsod, kjer so otroci, kjer je ljubezen, kjer ti je dobro. Rodil se je najprej Martin, leto kasneje še Simon. Vsako rojstvo je skrivnost zase, za naju je bil to resničen čudež in božji dar. Štiri leta pozneje so nam umrli starši. Izguba in bolečina je bila nepopisna. V tej globoki žalosti mi je Bog poslal tolažbo. Najina dva mala fantka ter upanje in skrb za novo življenje so mi dali moč in pogum, da sem gledala naprej. Izguba staršev je ostala prisotna, toda družina, ki se je z rojstvom Daniele povečala, je bila moje življenje, veselje, sreča, upanje in smisel. Bila so to bogata leta, saj sem lahko ostala vse dni pri otrocih. Ta sreča je nenadomestljiva, Bogu hvala in možu Tonetu za ta dar!«

Cilka in Tone imata tri otroke:

Martin Novak * 07.10.1966.

Simon Novak * 24.10.1967.

Daniela Novak * 06. 4.1972.

Cilka in mož Tone sta našla prijatelje med Nemci, našla sta tudi veliko slovenskih in meje so tako rekoč padle. V Stuttgartu sta kupila vrstno hišo in tako dala otrokom in sebi lasten dom. Domotožje se je ublažilo, gotovo tudi zato, ker so bili kot ena družina v rednem stiku s sestro Jožico, bratrcem Albertom in Milanom in z njihovimi družinami, ki so živele v bližini. Obiskovali so se, skupaj hodili na sprehode, se pogovarjali, saj so imeli skupno preteklost, sedanjost in prihodnost. V Esslingenu so se v začetku zbirali z majhno skupino Slovencev pri sveti maši in na družabnih srečanjih. Število je vedno bolj naraščalo, tako da njihov duhovnik, dr. Felc, ki je bil v Nemčiji od leta 1960 in je obiskoval rojake po celiem Baden Wutembergu, obilnega dela ni zmogel več sam.

Leta 1966 je prišel v Nemčijo župnik Ciril Turk, po rodu Dolenjec, s srcem in dušo pa duhovnik in Slovenec. Župnija se je preselila v Stuttgart.

Slovenstvo je v naslednjih letih doživel velik vzpon, bili so Slovenija v malem. Binkoštna srečanja so združila na tisoče Slovencev iz cele Nemčije, za birmo so prihajali škofje iz Slovenije. Od nemške škofije so dobili v najem svoj Slovenski dom. V njem so se zbirali slovenski otroci v sobotni slovenski šoli, v času najbolj plodnih let jih je bilo čez 100. Tudi romanja so krepila slovensko skupnost: Rim, Sveta dežela, Pariz, Lurd, Fatima. Prvo romanje je bilo leta 1975 v Izrael, nato vsako leto drugam. Leta 1980 so se peljali s tremi avtobusi v Lurd, 164 Slovenk in Slovencev iz škofije Rottenburg. Pri vseh organiziranih dejavnostih so gospoda Turka podprtli sodelavci, med njimi tudi Cilkina, Jožicina in Albertova družina. Cele družine zato, ker so bili otroci vključeni v mladinski orkester, ki je pod vodstvom gospoda Turka nastopal na prireditvah doma in drugod, tudi pri Slovencih v Parizu. Živeli so polno življenje v tujini, ki je postala njihova druga domovina.

Tesno povezani so bili tudi z nemško župnijo, šolo in ljudmi, saj so v Nemčiji hodili njihovi otroci v vrtec, v šolo, mladinsko skupino, k ministrantom, v glasbeno šolo. Cilka rada z zanosom poudari, da v Nemčiji niso živeli zaradi večjega zaslužka ali

bogastva. Za denar so delali trdo in pošteno, njihovo bogastvo pa je bilo predvsem na duhovni in duševni ravni, v medsebojnih odnosih ljubezni in povezanosti. Ta povezanost in ljubezen pa se je nanašala tudi na njihovo prvo in pravo domovino, na družino in sestre ter brate doma. Radi in pogosto so prihajali domov v Slovenijo. Cilka je obiske opisala takole: »Dobro smo vedeli, da so naši obiski bili velika obremenitev za sorodnike, ki so nas vedno prisrčno in prijazno sprejeli pod svojo streho. Še danes občudujem to čudovito darovanje drug drugemu. Hvala vsem!«

Šele po dolgih letih so lahko uresničili željo in potrebo in si ustvarili tudi v Sloveniji svoj dom. V Zrečah so kupili nedograjeno hišo in so jo v nekaj letih povsem prenovili in uredili. Vsi Cilkini in Tonetovi otroci radi prihajajo v Zreče, če jim čas dopušča.

Cilka, ko pride v Slovenijo, vedno pravi: »Vabiva Vas, drage sestre in bratje, pa tudi druge, da nas obiščete, da tako dopolnjujemo bogastvo življenja, ki nam je podarjeno! (* 4 CN)

Zakaj, o Bog ?

1.

Glej, toliko podaril
na zemlji tej si mi stvari –
zakaj duha, srca mi nisi zvaril v kovino
žlahtno,
da bila steber bi, ki nas vihar vzdrži.

2.

Zakaj trepečem, kakor klas v vetru,
ki čez poljano se podi,
zakaj se bilka šibim, lomim
še preden žito dozori.

3.

O, vem, lepo je v soncu stati
in piti žarke, vlogo, ki je v tleh,
lepo je v Lahni sapi valovati,
obvarovan neurja, toče in viharjev vseh.

4.

A kratki so trenutki sončni
že črni se oblaki pripode,
trenutki bojev so neskončni
ko v dvomih mi medli srce!

5.

Ne, ni do zdaj vihar me zlomil,
razbičan, pran a klen je še moj klas!
Gospod, zakaj moj duh je vate dvomil
pri meni stal si ves ta težki čas.

6.

Premnogih si darov mi dal
a nisi hotel, da jeklena sem kovina,
zakaj si mi to pot izbral,
zakaj samote pijem čašo vina?

7.

Ne nisi Ti poti mi izbiral,
svobodno sama sem si jo iskala,
tvoj nauk me v odločitvah je podpiral,
a mnoge sanje sem na žrtvenik ti dala.

8.

Še vedno iščem, Bog zdaj dno globine
zakaj na pot sem se podala,
da tukaj, zunaj domovine
mi duša sama je ostala.

9.

Je res ostala sama?
Veliko jih je šlo z menoj na pot,
vsi, ki smo danes tukaj zbrani
smo romarji na poti k Tebi, o Gospod.

10.

Zakaj hvalnico ti pojem, troedini Bog
za varstvo, za brate, sestre tukaj zbrane,
za vse prijatelje od tebe mi poslane –
povrni jim, ohrani zdrave jim povsod!

Cilka Podjavoršek Novak
18. 11. 2000

Šesta generacija

Ivan Zorko * 1. 12. 1947, Vizore, = 1. 2. 1986, Irena Štimulak, * 30. 11. 1964, Celje.

Otroci:

Andreja Zorko * 25. 9. 1990
Martina Zorko * 2. 10. 1992
Petrica Zorko * 22. 5. 1996

Cvetka Zorko * 20. 2. 1951, Celje, = 9. 9. 1979, Rajko Jagodič, * 17. 2. 1948,
Sv.Urban, (njegovi starši: Karel Jagodič in Terezija Močnik).

Otroci:

Borut Jagodič * 12. 9. 1980, Celje.
Matej Jagodič * 26. 2. 1982, Celje.
Ambrož Jagodič * 3. 6. 1987, Celje.

Alojz Zorko * 17. 6. 1952, Celje, = 12. 2. 1977, v Mozirje, cerkvena - Logarska Dolina, Alma Kranjc, * 28. 4. 1951, Ljubljana, (njeni starši: Jože Kranjc in Ivana Mezgec).

Otroci:

Vesna Zorko * 5. 12. 1978, Koper
Jasna Zorko * 2. 5. 1981, Koper

Drago Zorko * 4.11. 1955, Vizore, = 26. 12. 1985, Dragica Knez, *
13. 12. 1958, Celje.

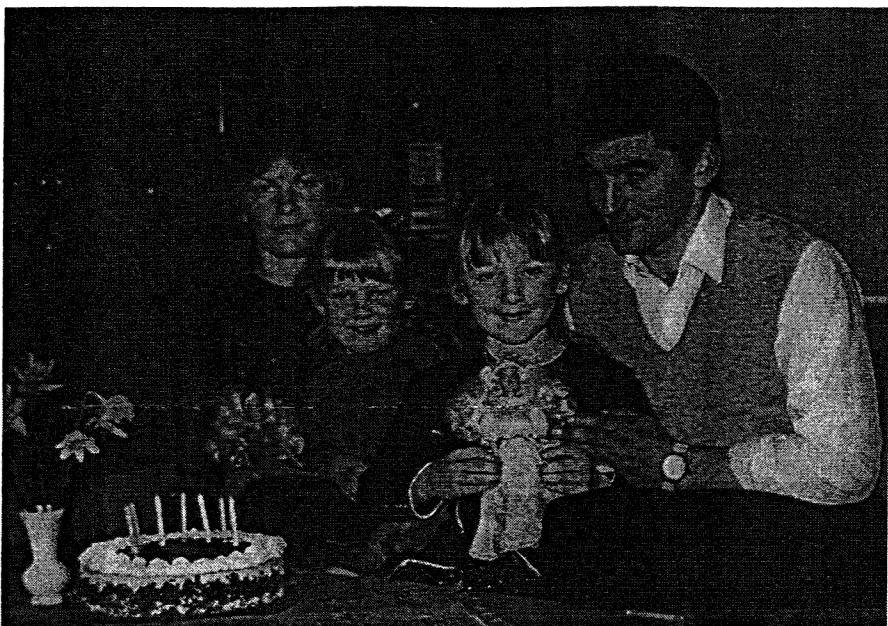
Otroci:
Uroš Zorko * 22. 8. 1980, Celje.
Jernej Zorko * 16. 3. 1988, Celje.

Anica Zorko * 20. 7. 1957, Vizore, = 3. 2. 1979, Franci Pavlič, * 2. 12. 1945,
Čmureška gorca, Virštanj, (njegovi starši: Pavlič Leopold, Štravs Ana)

Otroci:
Tomaž Pavlič * 19. 12. 1980, Slovenj Gradec.
Katarina Pavlič * 7. 1. 1982, Slovenj Gradec.

Slavko Podjavoršek * 8. 5. 1956, Kozjak, = 11. 7. 1981,
Erna Jastrobnik, * 8. 9. 1956, Dolič.

Otroci:

Katja Podjavoršek * 7. 4. 1983, Slovenj Gradec.
Anja Podjavoršek * 25. 1. 1985, Slovenj Gradec.

Danica Podjavoršek * 9. 7. 1957, Kozjak, Zvone Gajšek, * 24. 6. 1962, Dolič.

Otroci:

Klemen Gajšek * 24. 4. 1988, Dolič.

Peter Podjavoršek * 1. 8. 1958, Tinka Retko * 24. 03. 1960

Marija Podjavoršek * 5. 8. 1960, Kozjak, = (1) 19. 11. 1983, Jože Sovič, * 25. 9. 1946, Mislinja, + 7. 2. 1987, Mislinja, = (2) 11. 2. 1991, Elio Zgrinskić, * 04. 3. 1960, Hrvaška.

Otroci:

Mirjam Sovič * 21. 2. 1984, Slovenj Gradec.

Peter Sovič * 5. 3. 1986, Slovenj Gradec.

Renato Zgrinskić * 30. 10. 1994, Italija.

Mark Zgrinskić * 17. 7. 1998, Italija.

Anton Podjavoršek * 9. 6. 1963, Šent Florjan, = 16. 8. 1986, v Šent Florjan,
Marjana Špegel, * 2. 9. 1967, Slovenj Gradec, (njeni starši: Silvester Špegel in
Ljudmila).

Otroci:

Jure Podjavoršek * 13. 2. 1986, Slovenj Gradec.
Gregor Podjavoršek * 1. 1. 1988, Slovenj Gradec.
Rok Podjavoršek * 7. 8. 1991, Slovenj Gradec.
Ana Marija Podjavoršek * 20. 2. 1998, Slovenj Gradec.
Urška Podjavoršek * 17. 5. 2003, Slovenj Gradec.

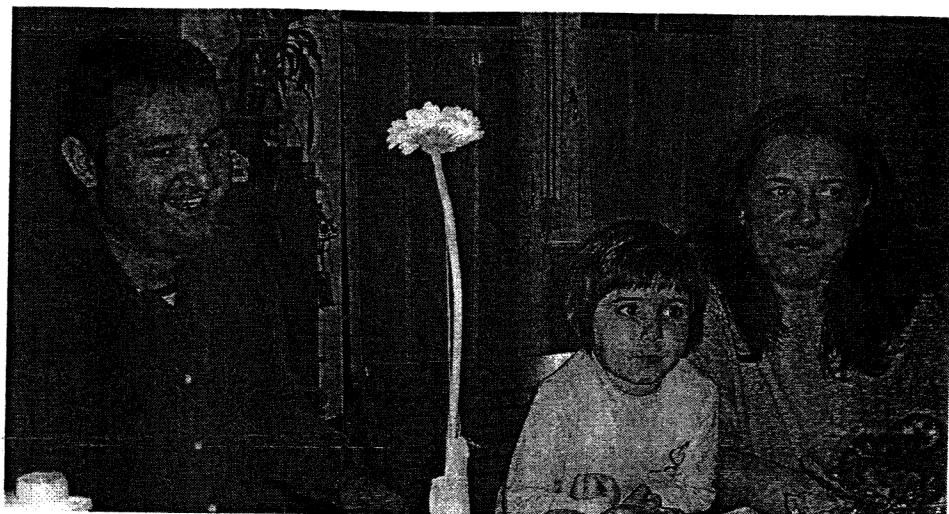
Betka Podjavoršek * 30. 7. 1964, Kozjak, = 22. 9. 1990,
Jože Korošec, * 11. 3. 1962, Mislinja.

Otroci:

Lorena Korošec * 6. 3. 1992, Slovenj Gradec.
Jordan Korošec * 10. 8. 1994, Slovenj Gradec.

Janez Podjavoršek * 3. 8. 1968, Kozjak, Bisera Medjedovič, * 18. 12. 1971.

Otroci:

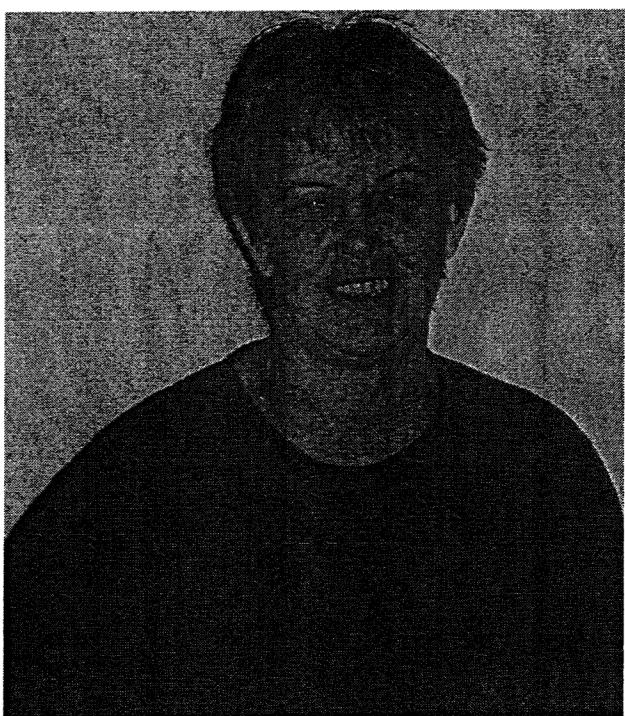
Tara Podjavoršek * 28.12.2002, Kranj.

Marija Kovač * 2. 10. 1956, Slovenj Gradec, = 23. 11. 1985, Zvonko Skrt, * 10. 3. 1951, Slovenj Gradec, (njegovi starši: Andrej Skrt in Antonija Krivec).

Otroci:
Andrej Skrt * 03. 5.1986, Slovenj Gradec.
Darja Skrt * 07.12.1987, Slovenj Gradec.

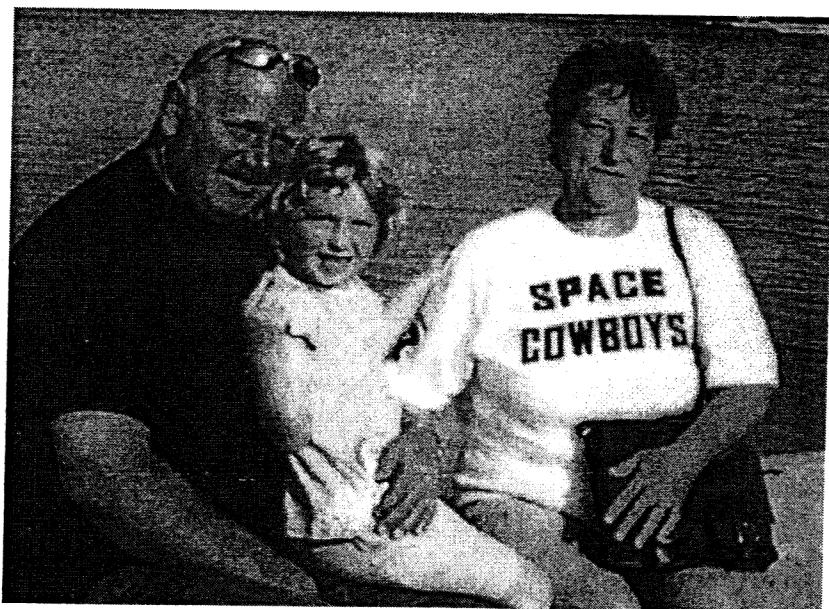
Jožica Kovač * 18. 2.1961, Slovenj Gradec

Majda Kovač * 16. 9. 1962, Slovenj Gradec.

Ivan Kovač * 30. 4. 1964, Slovenj Gradec, Kata Jozanović, * 22. 11. 1957.

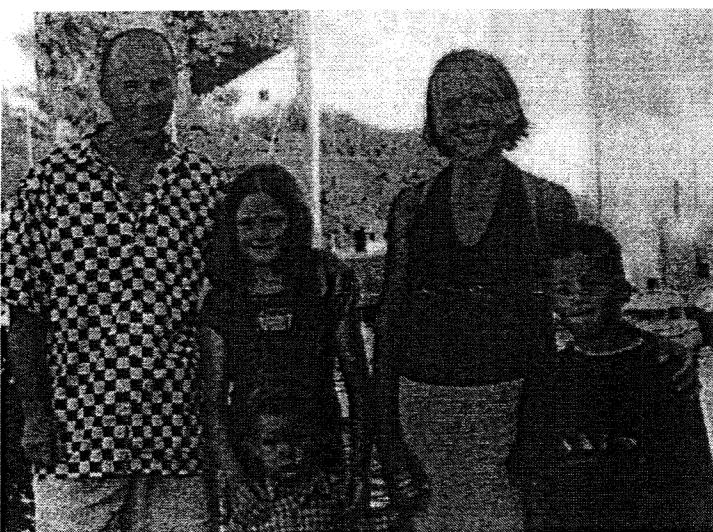
Otroci:
Karmen Kovač * 4. 8. 1999, Slovenj Gradec.

Florjana Podjavoršek * 22. 2. 1964, Slovenj Gradec, = 30. 11. 1985,
Drago Borkovič, * 2. 6. 1963.

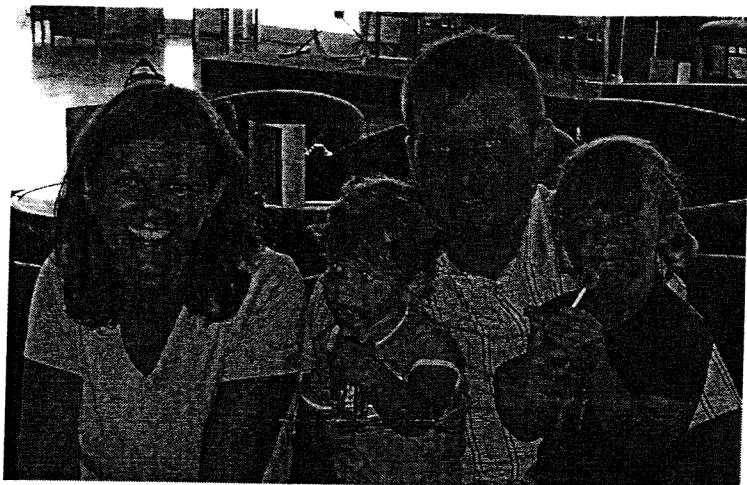
Otroci:
Matic Borkovič * 04. 4. 1986, Slovenj Gradec.
Jerica Borkovič * 04. 8. 1987, Slovenj Gradec.
Luka Borkovič * 15. 3. 1998, Slovenj Gradec.

Martina Podjavoršek * 21. 8. 1967, Slovenj Gradec, = 3. 10. 1992,
Ivo Razdevšek, * 18. 10. 1965, ~Slovenj Gradec.

Otroci:
Eva Razdevšek * 11. 9. 1993, Slovenj Gradec.
Rok Razdevšek * 7. 11. 1994, Slovenj Gradec.
Jan Razdevšek * 16. 12. 2000, Slovenj Gradec.

Primož Podjavoršek * 25.10.1971, Slovenj Gradec, = 3. 10. 2002, Darja Žlebnik,
* 02. 6.1974, ~Slovenj Gradec.

Otroci:

Tajda Podjavoršek * 6. 12. 2001, Slovenj Gradec.
Deja Podjavoršek * 27. 1. 2004, Slovenj Gradec.

Jerneja Podjavoršek * 14. 9.1975, Slovenj Gradec, = Andrej Kreuh, *
31. 1.1977, ~Slovenj Gradec.

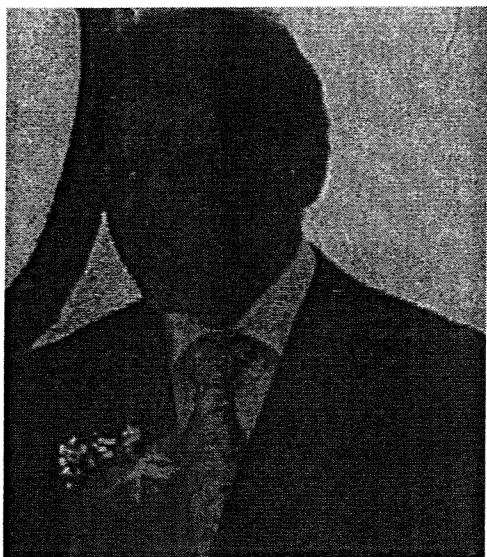
Otroci:

Ana Kreuh * 12. 10. 2003, Slovenj Gradec.

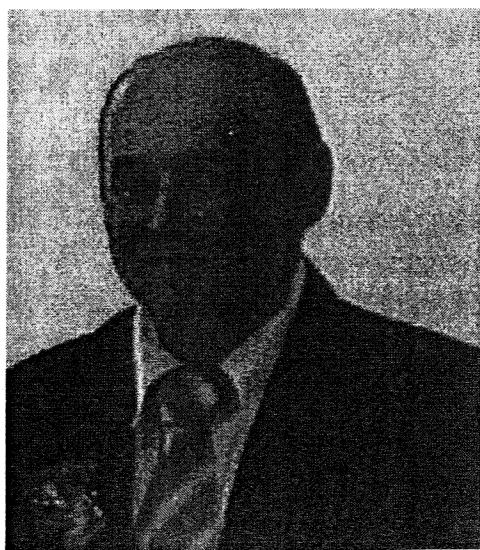
Drago Brodnik * 20. 7.1956, Slovenj Gradec

Janko Brodnik * 30.11.1957, Srednji Dolič.

Vinko Brodnik * 30. 11. 1959, Slovenj Gradec

Marija Brodnik * 26.10.1962, Slovenj Gradec, = 30. 4.1988, v Šent Florjan, Dolič,
Leopold Vocovnik, * 19. 9.1960, Slovenj Gradec, (njegovi starši: Leopold Vocovnik in
Angela Turnšek).

Otroci:

Simon Vocovnik * 28. 1. 1989, Slovenj Gradec.
Andreja Vocovnik * 14. 12. 1990, Slovenj Gradec.
Matej Vocovnik * 12. 10. 1999, Slovenj Gradec.

Andrej Podjavoršek * 2. 9. 1967, Maribor, = 18. 6. 1994, Andreja Puc, * 30. 5. 1968.

Otroci:

Neža Podjavoršek * 5. 12. 1996, Maribor

Liza Podjavoršek * 12. 5. 1998, Maribor

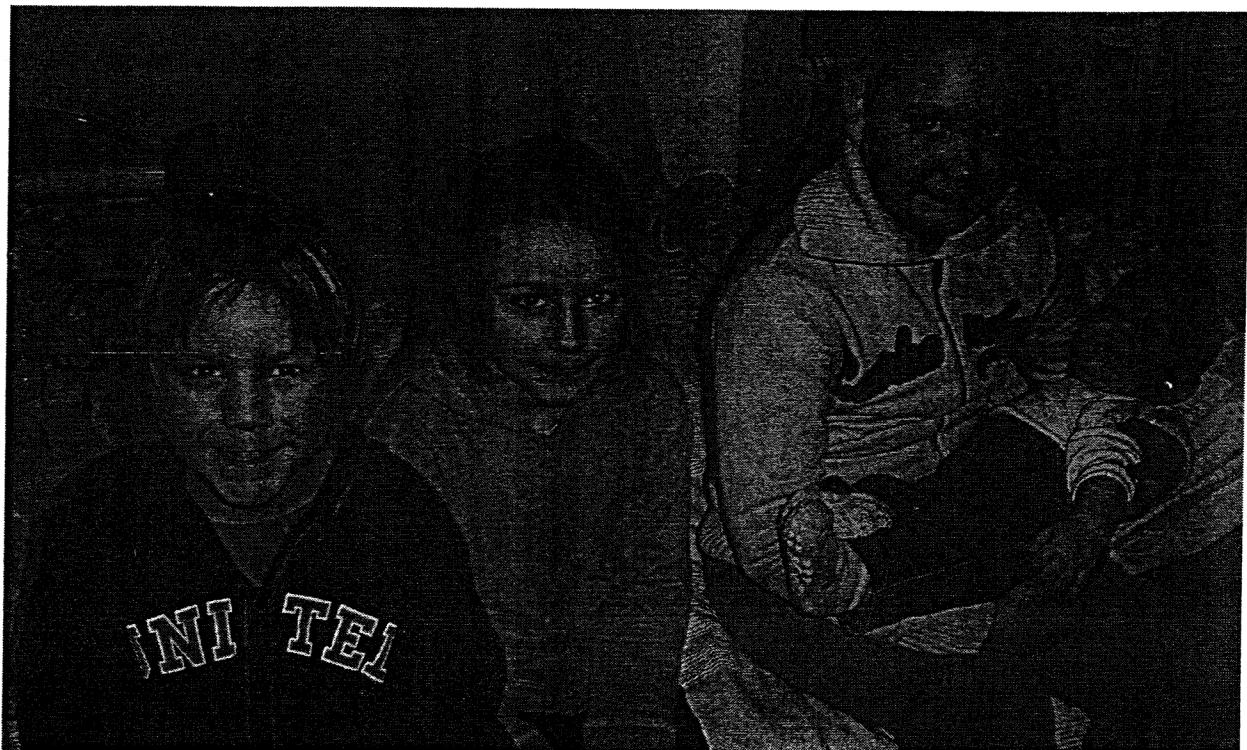
Jakob Podjavoršek * 21. 8. 2000, Maribor

Matej Podjavoršek * 22. 9. 1969, Maribor, Lili Djakič, * 28. 4. 1971.

Otroci:

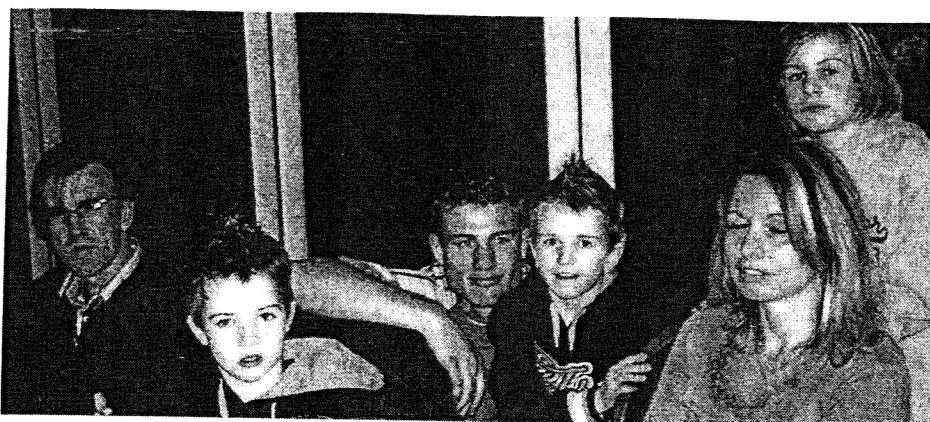
Jernej Podjavoršek * 7. 9. 2005, Ljubljana.

Marko Podjavoršek * 16. 3. 1974, Maribor, Nina Sobotkiewicz, * 27. 11. 1978.

Neža, Liza, Jakob in Jernej Podjavoršek

Gabrijela Kraiss * 31. 5. 1963, Nemčija, = (1) ~1985, Klappencker, = (2) 01. 7. 1994, Horst Rischert, * 02.12.1962, Nemčija.

Otroci:

Marko Klappencker * 13. 12. 1987, Nemčija.

Yannick Rischert * 24. 4. 1995, Nemčija.

Rouven Rischert * 22. 12. 1997, Nemčija.

Noah Rischert * 27. 5. 1999, Nemčija.

Tomas Kraiss * 6. 5. 1965, Nemčija, = 11. 11. 1992, Vera Menke, * 1. 3. 1967, Nemčija.

Otroci:

Timo Kraiss * 10. 12. 1992, Nemčija.

Leonie Kraiss * 29. 3. 1994, Nemčija.

Andreja Kraiss * 15. 6. 1966, Nemčija, = 15. 5. 1998, Martin Heinke, * 04. 7. 1966, Nemčija.

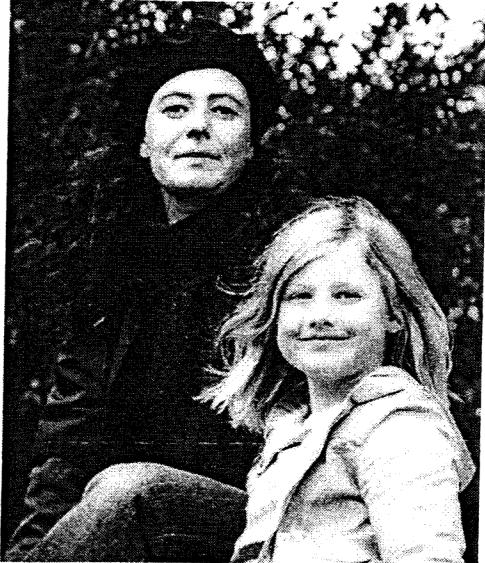

Otroci:

David Heinke * 1. 3. 1999, Nemčija.

Antonia Heinke * 29. 9. 2000, Nemčija.

Aleksandra Kraiss * 31. 3. 1969, Nemčija, Mihael Vetter, * 06. 6. 1968, Nemčija.

Otroci:
Jahanna Kraiss * 23. 9. 1998, Nemčija.

Simona Kraiss * 4. 1. 1971, Nemčija, = 18. 10. 1997, Jorg Alber, * 5. 11. 1967, Nemčija.

Otroci:
Laura Alber * 6. 4. 1992, Nemčija.
Lucas Alber * 24. 2. 1998, Nemčija.
Loris Alber * 17. 9. 2001, Nemčija.

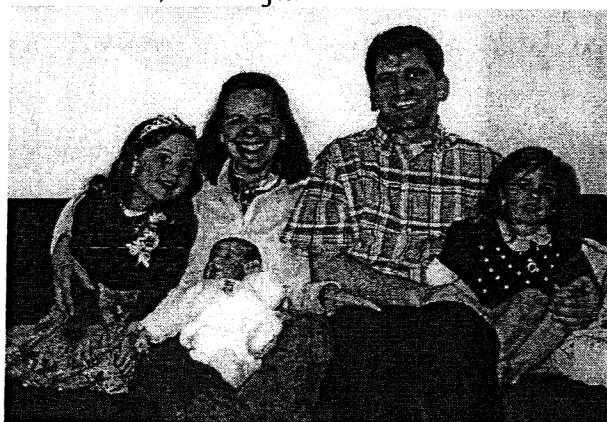
Martin Novak * 7. 10. 1966, Nemčija, = 14. 11. 1997, v Nemčija,
Cathrin Cloeren, * 6. 7. 1970, Nemčija.

Otroci:

Tom Novak * 1. 12. 2002, Nemčija.
Eva Novak * 7. 4. 2005, Nemčija.

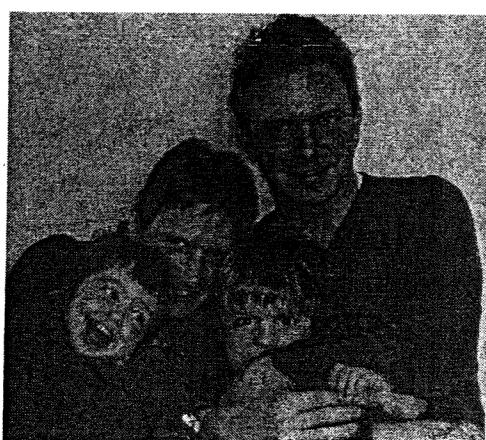
Simon Novak * 24. 10. 1967, Nemčija, = 22. 8. 1998, Claudia Knobloch, *
2. 4. 1968, Nemčija.

Otroci:

Janina Novak * 5. 11. 2000, Nemčija.
Viviana Novak * 12. 7. 2002, Nemčija.
Melinda Novak * 4. 2. 2006, Nemčija.

Daniela Novak * 6. 4. 1972, Nemčija, = 18. 8. 2001, Thomas Moritz, *
21. 6. 1966, Nemčija.

Otroci:

Michel Moritz * 11. 10. 2001, Nemčija.
Emilia Moritz * 8. 6. 2004, Nemčija.

Obletnice, rojstni dnevi, srečanja ...

Slika 1 - Zlata poroka Matevža Podjavoršek in Marije Blazinšek - 30. 1. 1971

Slika 2 - Ob 50 letnica rojstva Antona Podjavorška in Ivana Zorka - 2. 6. 1974

**Slika 3 – pri Kovaču 1986 – 60-letnica rojstva Angele Podjavoršek, poročene Kovač.
Praznujejo tudi: Tončka Skrt 60 let, Jožica Kraiss 50 let, Tone Novak 50 let**

Slika 4 - 100-letnica rojstva Matevža Podjavoršek-16. 9. 1989 na Brinjevi gori nad Zrečami

Slika 5- ob 100-letnici rojstva Marije Blazinšek, poročene Podjavoršek - 23. 8. 1993 na Brinjevi Gori

Slika 6- ob 60-letnici rojstva Jožice Podjavoršek, poročene Kraiss -20. 8. 1996 na Brinjevi gori nad Zrečami

Slika 7 - 60-letnica rojstva Cilke Podjavoršek, poročene Novak - 28. 10. 1999 na Brinjevi gori nad Zrečami

Slika 8 - 70-letnica rojstva Florjana Podjavorška - 1999

Slika 9 – 80-letnica rojstva Marije Podjavoršek , Zorkove Mimike - 6. 10. 2002

Slika 10 - 60-letnica rojstva Lojzeta Podjavorška - 2003

Slika 11 - Zlata poroka Rozike Podjavoršek in Vinkota Brodnika - 13. 8. 2005

**Najlepše pesmi naše mladosti ob 70-letnici rojstva zbrala Angela
Podjavoršek, poročena Kovač**

JUTRNICA

1.

*Hola - hola fantje vstajajte,
vstajajte dekleta in žene,
lepo mlado jutro se budi,
s stolpa jutrnico že zvoni.*

2.

*Glejte, luna jemlje že slovo,
že začenja svitat se nebo,
svetla luna z zvezdami bledi,
temna noč nam beli dan rodí.*

3.

*Ptičice po zraku letajo,
nizko se po vejah sedajo,
žvrgolijo pesem jutranjo,
nam pa dobro jutro voščijo.*

4.

*Ribice po vodi plavajo,
z valčki vodnimi se poigravajo,
kvišku povzdigujejo glave,
kakor da bi nas pozdravljaše.*

5.

*Rožice po polju cvetejo,
v rosi jutranji se umivajo,
toplo jih ogreva sončece,
da bi jutro nam polepšale.*

6.

*Oh, kak ljubeznivo jutro je,
kolko lepše bo v nebesih še.
Večno jutrnico tam pojo,
kjer noči nobene več ne bo.*

7.

*Kadar bo enkrat ta svet razdejan,
prišel bo ta strašni sodni dan.
Jutrnico pel bojo angelci,
ko nas bodo k sodbi klicali.*

8.

*Daj nam danes Bog svojo pomoč,
ko si nas obvaroval to noč.
Dober dan nam danes daj,
enkrat pa po smrti sveti raj.*

SOBOTA VEČER

1.

*Večerno sonce za goro
že ponižuje se.
Zdaj truplo bo počivat šlo,
skrbet za dušo je.*

2.

*Zvonovi lepo pojejo,
večernico zvoni.
Nedeljo oznanjujejo
gospodove časti.*

3.

*Glej, kak trajanči prelepo.
To je gospodov glas
za praznik svet, ki jutri bo,
prijazno vabi nas.*

4.

*Pomite mize, stoli so,
oprane so tud klopi.
Vse lepo je pripravljeno
za dan gospodovi.*

5.

*V bogaboboječi hiši se
svet rožni venc moli.
Klečijo stari oče že,
družinca okol njih.*

6.

*Nato si pa zapojejo
po starí šegi vsi,
nad njimi lepo čujejo
nebeški angelci.*

7.

*Potem pa grejo mirno spat,
sam Bog nad njimi bedi,
ko treba zjutraj zgodaj vstat,
ko zopet zazvoni.*

8.

*Oh, grešnik truden in zaspan,
ne slišiš vabiti.
Ves v grešno djanje zakopan
svet praznik zamudi.*

9.

*Oj, bodi nam pozdravljenia
sobota večer ti.
Da bi enkrat tudi srečna bla
sobota naših dni.*

10.

*Da bili bi pripravljeni,
ko bo življenja kraj.
Veselo s tega sveta šli
na praznik v sveti raj.*

SNEG ZA TO LETO

1.

*Sneg za to leto slovo je že vzel,
hranil je starček svoj čamar vesel.
Zebca zapela, s parne zletela,
nisi me še mrazek ti vzel.*

2.

*Slišiš po gaju prepevati tam,
ptički veseli spet prišli so k nam,
kak žvrgolijo, tebe budijo,
lepa nedolžnost, le vstan.*

3.

*Črešnja vsa bela na vrtu stoji,
gleda na breskev, ki v gaju cveti.
Vsa razcvetena, vsa pomlajena,
se ti na sproti smeji.*

4.

*Tamkaj po logu in polju aj, aj,
pridni pastirci imajo svoj raj,
ovce pasejo, lepo pojejo,
hola, kak vriskajo zdaj.*

5.

*Mnogo veselja res vigred nam da,
urno pa nas do poletja pelja,
leto brž mine, tud jesen zgine,
zima nam roko poda.*

6.

*Tako bo minila tud tvoja mladost,
se spremenila življenja sladkost,
vse bo minilo, vse se stemnilo,
prišla bo smrtna bridkost.*

PRIŠLA BO SKOR POMLAD

1.

*Prišla bo skor pomlad, kak si vesela,
ptička vsaka nam skoraj bo pela.
Prva bo kukovca, ki bo zaklicala,
kmetič le pojdi orat, ženka pa sjat.*

2.

*Škrjanček pa priteki s poljske ravnine,
kmetička gor budi, pojdi na njive.
Škrjanček se v zrak spusti z zraka dol
žvrgoli,
kmetič le pojdi orat, ženka pa sjat.*

3.

*Prišel bo sveti Vid, češnje zorijo,
fantje na travniku travco kosijo.
Vsak že ima koso, ki jo nabrusil bo,
zjutraj ko bode svit, grejo kosit.*

4.

*Prepelica že prepeli v pšenički rumeni,
dekleta pa gor budi zjutraj ob eni.
Prej ko bo urca pet, prišlo jih bo deset,
vsaka ima srpek svoj, začnejo žet.*

5.

*Prišel bo sveti Mihael v naše gorice,
grodje bomo trgali, pili mo vince.*

*Prišel bo sveti Martin, z mošta postal bo vin,
žegnal ga bo Martin, jaz ga bom pil.*

6.

*Prišel tud Božič bo, pred novim letom,
takrat se ženil bo, fantič z dekletom.
Kmetič bo furoš imel in si bo vriskal, pel,
takrat pa luštno bo juhu - hu - hu.*

KMETIČ JE SEME POSJAL

1.

*Kmetič je seme posjal,
Bog pa je sončece dal.
Dežek in veterček vmes,
pa je rodilo zares.*

2.

*Prišlo žanic je cel trop,
želete so vezale snop.
Kmalu je cepec zapel,
mlinar nam žito je zmel.*

3.

*Mati so spekli nam kruh,
kruh pri nas nikdar ni suh.
Prosimo vedno Boga,
da bi ne zmanjkalo ga.*

VESELIMO SE PRIJATLI

1.

Veselimo se prijatli, ljube sestre, ljubi
brati,
da smo učakali ljube vigredi,
to nas srčno veseli.

2.

Huda zima je minila, pa nič žalga ni
storila,
stajal se je led, mrzel ino bled,
zdaj je vse veselo spet.

3.

Priden kmetič se raduje, kadar vigred
pričakuje,
hoče zgodaj vstat, hitro gre orat
in vinograd okopat.

4.

Tud dekleta se veselijo, kadar rožice
sadijo,
zraven pa tako, lepo in milo
pesmice prepevajo.

5.

Fantje tud se veselijo, kadar rožice
cvetijo,
saj dobijo od deklet,
lepi pušelček rudeč.

6.

Vigred je zares vesela, a kaj k ne bo na
veselj trpela,
zima prihiti,
ptičke prepodi in travco posuši.

7.

Rožce bodo se osule, mlada leta pa
minule,
ravno tako moj,
ljubi človek moj,
kmal bo prišel konec tvoj.

8.

Kaj se bomo smrti bali,
saj bomo spet enkrat vstali,
v hišo božjo šli, tam prepevali,
v večno srečni vigredi.

KAK LUŠTNO JE SPOMLAD

1.

Kak luštno je spomlad,
ko grem pšeničko sjat,
zraven pa vince pijem in tobak kadim.
Al moje ženke glas mi dela kratek čas.
Le poslušajte jo, če je za vas.

2.

Kak luštno je polet, ko grem pšeničko žet,
zraven pa vince pijem in tobak kadim.
Al moje ženke glas, mi dela kratek čas.
Pa poslušajte jo, če je za vas.

3.

Kak luštno je v jesen, ko grozdje trgat
grem,
zraven pa vince pijem in tobak kadim.
Al moje ženke glas mi dela kratek čas.
Pa poslušajte jo, če je za vas.

4.

Kak luštno je pozim, ko za pečjo sedim,,
zraven pa vince pijem in tobak kadim.
Al moje ženke glas mi dela kratek čas.
Pa poslušajte jo, če je za vas.

KAK LUŠTNO JE NA SVET

1.

*Kak luštno je na svet živet
in eno tako dekle imet,
da mož in žena sta oba,
le enega srca.*

2.

*Tak srečen bit jaz želim,
zato se pa oženit čem,
bo dekle žena, jaz pa mož,
oh, kaj bo to za en trošt.*

3.

*Bo dekle pridno, jaz pa len,
zato jo pa za ženo čem,
me zjutraj gor zbudila bo,
ko bo zasvitalo.*

4.

*Bova pšeničko zlagala,
se lepo pogovarjala,
če bo pšenička lepa kaj,
bo veselilo naj.*

5.

*Jo bova nesela tja na pod,
jo bova tolkla pika - pok,
ječmen, pšeničko, rž pa ovs,
da bova hitro skovz.*

6.

*Jo bova nesla tja v mlin,
da ne bova od glada hin,
bo dekle speklo kruheka
in štruklja skuhala.*

7.

*Ko prišel bo pa zimski čas,
ko bode zunaj zima - mraz,
bova sedela za pečjo,
na toplem midva z njo.*

8.

*Če bo pa burja pihala
in zima ne odnehala.
Se bova začela od strahu trest,
ne bo kaj v usta nest.*

9.

*Boš vzela torbo, jaz pa koš,
boš brala moko, jaz pa groš,
al teb še krajcer dober bo,
al meni glij takoo.*

SLOVO LASTOVKE

1.

*Mrzel veter tebe žene
ljuba ptičica od nas,
ki znad lipice zelene
pela si nam kratek čas.*

2.

*Vsako jutro ptička moja
rano si prepevala.
Vsako noč je pesem tvoja
sladko me zazibala.*

3.

*Kadar koli si zletela
v svoje majhno gnezdece,
vsakokrat si mi zapela
milo pesem v srčece.*

4.

*Zdaj pa iz zvonika line
zadnjo pesem žvrgoliš,
ker čez hribe in doline
v tople kraje si želiš.*

5.

*Tja, kjer toplo sonce sije,
kjer nobene zime ni,
tja naj veter te zavije,
tam prijatelj moj živi.*

6.

*Oj, povej mu, da ga ljubim,
ljubim ko svoje oko,
da zvestobo mu obljudim,
dokler srce živo bo.*

7.

*Zleti tudi ljubezniva
v ono majhno mestece.
Mile solze, kjer prelima
srce moje sestrice.*

8.

*Oj, povej ji ptička mila,
da vse dobro ji želim,
da ljubezen ni minila
in ne bo, dokler živim.*

9.

*Blizu mesta griček zali
išči vrtec ograjen.
V njem ti najdeš grobec malí
z rožicami obsajen.*

10.

*V črni zemlji tam počiva
bratec mili - bratec moj.
Ptička moja ljubezniva
milo pesem tam zapoj.*

11.

*Tak pozdravljam v tujem svetu
mojga srca ljubljene.
A ob prvem mladem cvetu
zopet k meni vrni se.*

12.

*Oh, da cvetje mladga leta
zopet se prikazalo.
Oj, morbit pa bodeš ujeta,
videti te več ne bo.*

13.

*O, da ni mi perje dano,
rad, oh rad bi spremjal te.
Pa v ledovuje zakovano
moje revno je srce.*

14.

*Zdaj boš zapustila mene,
oh, kak srce me boli.
Mrzel veter tebe žene,
pojdi, kam te veseli.*

VSE MINE

1.

*Kje so moje rožice
pisane in bele.
Moja srca ljubice
žlahtno so cvetele.
Al pomlad je šla od nas,
vzela jih je zima mraz.*

2.

*Kje so tiste ptičice,
kam so zdaj zletele?
Oj, nedolžne pevčice,
kak so žvrgolele.
Zanke ble nastavljene,
ptičke so se ujele vse.*

3.

*Kje je hladni potok moj,
kjer sem se sprehajal,
kjer skušnjav nevarnih boj,
mene je obdajal?
Velka, velka suša bla,
zemlja je popila ga.*

4.

*Kje je tista utica,
utica zelena,
kje je hladna senčica
iz lipice spletene.
Hud vihar podrl je njo,
zdaj zelena več ne bo.*

5.

*Kje je tista deklica,
v vrtu je sedela
lepa kakor rožica
pesmice je pela.
Hitro hitro mine čas,
mine tudi lep obraz.*

6.

*Kje je tisti pevec moj,
ki je to prepeval,
da bi enkrat še zapel,
kratek čas nam delal.
Hitro, hitro mine čas,
oh, ne bo ga več pri nas.*

JESEN JE TU

1.

*Jesen je tu, po vrtu, travi
podlesek cvete nevese,
na jug zleteli so žerjavi,
hladen je čas se nam začel.*

2.

*Slovo že lastovke so uzele,
v grmovju črni kos molči,
sinice so prišle vesele
od mrzle severne strani.*

3.

*Po njivah se živinca pase,
več žitne bilke ni nikjer,
plevel zdaj po strnišču raste,
pastirci kurijo zvečer.*

4.

*Jesen rumena - dobra žena
otroci se je vesele,
rdeča bela in rumena
po drevju jabolka zore.*

PO GORCI JEZUS HODI

1.

*Po gori Jezus hodil,
je sladko grozdje sjal,
vinograd blagoslovil,
ko je pod trto spal.*

2.

*Pa milo se razjoče,
čez nehvaležni svet
in trojne solze toči
na vinske trte cvet.*

3.

*Se prvikrat razjoče,
čez može in žene,
ker jím bo sladko vince
pokvarilo srce.*

4.

*Se drugikrat razjoče
čez lepi samski stan,
ker jím bo vince krivo
premnogo dušnih ran.*

5.

*Se tretjikrat razjoče,
ker videl je ljudi,
ki bodo vince pili
in njega križali.*

6.

*In z Jezusom razjoče
tud vinska trta se
in Jezusove solze
se v grozde spremene.*

7.

*Jezus pa grozd poljubi
in ga blagoslovi.
Iz grozda vino teče
za sveto rešnjo kri.*

8.

*Zdaj vince vir je sprave
in božje milosti.
Nobena sveta maša
brez vinca brana ni.*

9.

*Nobena sveta maša
brez vinca brana,
nobena svatouščina
brez njega vesela ni.*

10.

*Zatorej vince pijmo
veselega srca,
nikdar ne pozabimo
na solze Jezusa.*

11.

*Oj, človek če ga piješ,
po pameti ga pij,
saj Jezus ne zameri,
če dobre volje si.*

VESELJA DOM

1.

*Preljubo veselje, oj kje si doma?
Povej, kje stanuješ moj ljubček srca?
Po hribih, dolinah za tabo hitim,
te videti hočem, objeti želim.*

2.

*Te iščem za mizo, kjer dobro jedo,
na plesu pri godcih, kjer sladko pojo,
ali pravga veselja na ravanju ni,
pijancem, plesalcem veselje zbeži.*

3.

*Te iščem po polju, kjer rožce cveto,
po logu zelenem, kjer ptičke pojo.
Pa ptičke vesele in rožice vse
imajo veselje za mlado srce.*

4.

*Poslednjic veselje šele zasledim,
na vaško ledinco pridirjam za njim.
Glej, tamkaj prijazno z otroki se igra,
jim kratek čas dela, pri njih je doma.*

5.

*Oj, blažena leta nedolžnih otrok,
ve imate veselje brez težkih nadlog.
Oh, kako vas srčno nazaj poželim,
a ve ste minule, zastonj se solzim.*

6.

*Le eno veselje še čaka na me,
v presrečni deželi, kjer mlado je vse.
Trpljenje v taisto deželo ne zna,
le tamkaj je pravo veselje doma.*

MARIJA IN GRLICA

1.

*Marija bi rada na ohcet šla,
pa nima pustiti kje Jezusa
Pa nima kdo varvati Jezusa,
zveličarja celga sveta.*

2.

*Ponudila se ji je tičica
z imenom je bila grličica.
"Saj jaz ti bom varvala Jezusa,
zveličarja celga sveta."*

3.

*Marija se na pot poda,
nazaj se je ozirala.
Je videla zibko narobe ležat,
grlico pa zraven nje spat.*

4.

*Marija se je razsrdila:
"Kako si mi varvala Jezusa?"
Grlico za uho je udarila,
da se ji še danes pozna.*

MARIJA Z OGERSKEGA GRE

1.

*Marija z Ogerskega gre,
čez tri vode čez tri gore,
čez tri vode čez tri gore,
čez tri zelene travnike.*

2.

*Marija pride do morja,
prosila je čolnarčeka:
Prepelji me za božji lon,
zaslužil boš nebeški tron.*

3.

*Ne vodim jaz za božji lon,
pa tud ne za nebeški tron.
Jaz vozim le za krajcarje
in tiste bele zekserje.*

4.

*Marija pa svet križ stori
in kar čez vodo se spusti.
Pred njo se je odgrinjalo,
za njo se je zagrinjalo.*

5.

*Čolnar začne naprej vozit,
čolnič se hoče potopit.
čolnar zavpije na vso moč:
"Prid nam Marija na pomoč!"*

6.

*Marija pa se oglasi:
"Ne morem jaz pomagati.
Pomagajo naj krajcarji
in tisti beli zeksarji."*

MARIJA JE PO POLJU ŠLA

1.

*Marija je po polju šla,
je drobne rožce brala,
vijolico je utrgala,
jo otrokom darovala.*

2.

*Marija je ponižna bla,
je otrokom govorila,
če boste čistega srca,
bom jaz za vas prosila.*

3.

*Marija je po polju šla,
je drobne rožce brala,
eno lilijo je utrgala,
jo dekletom darovala.*

4.

*Marija je ponižna bla,
je dekletom govorila,
če boste čistega srca,
bom jaz za vas prosila.*

5.

*Marija je po polju šla,
je drobne rožce brala,
en nageljček je utrgala,
ga fantom darovala.*

6.

*Marija je ponižna bla,
je fantom govorila,
če boste čistega srca,
bom jaz za vas prosila.*

MARIJA IN ROMARICE

1.

*Marija gre na božjo pot.
Na rokah nese Jezusa,
našega Zveličarja,
kralja nebeškega.*

2.

*Srečala je deklico,
k je bla prav lepo oblečena.
Milo jo je prasila:
"Oh, bi mi nesla Jezusa!"*

3.

*"Ne morem nosit Jezusa,
ker sem lepo oblečena,
ker sem lepo oblečena,
ker sem vsa židana!"*

4.

*Marija se naprej poda,
na rokah nese Jezusa,
našega Zveličarja,
kralja nebeškega.*

5.

*Srečala je deklico,
k je bla še lepše oblečena.
Prav lepo jo je prosila,
da bi nosila Jezusa.*

6.

*"Ne morem nositi Jezusa,
ker sem lepo oblečena,
sem prelepo oblečena,
ker sem vsa šlajersta."*

7.

*Marija se naprej poda,
na rokah nese Jezusa,
našega Zveličarja,
kralja nebeškega.*

8.

*Srečala je deklico,
je bla slabo oblečana,
prav milo jo je prosila,
da bi nosila Jezusa.*

9.

*Bi že nosila Jezusa,
pa sem preslabo oblečana,
rokice bi mu umazala,
s tem bi se mu zamerila.*

10.

*Marija ji Jezusa poda
in jo je milo vprašala:
"Kaj boš za en lon zahtevala,
ker si nosila Jezusa?"*

11.

*"Jaz bi za en lon te prosila,
trem dušam izveličarja,
da Jezus sveti raj nam da,
očetu, meni, materi.*

12.

*Marija je Jezusa vprašala:
"Kaj boš za en lon štimankam dal,
ki bile ste vse židane,
ki bile ste vse šlajarste?"*

13.

*Ena bo imela velik otrok,
velik otrok velik nadlog!
Druga bo imela dost blaga,
po smrti pa v peklu je doma.*

14.

*Tako se vsakemu zgodi,
kater Marije ne časti,
kater Marije ne časti,
se v večnost pogubi.*

ZVONOVI ZVONIJO

1.

*Zvonovi zvonijo, premilo pojo,
častijo preblaženo homško Gospo.*

*Ave, ave, ave Marija,
ave, ave, ave Marija.*

2.

*Oziraj se homška Marija na nas,
veselo prepevamo tebi na glas.*

Ave ...

3.

*Ti zlata obleka obdaja telo,
Vnebovzeto Marijo pomeni lepo.*

Ave ...

4.

*V nebo se ozirajo tvoje oči,
po Bogu naj vsako srce hrepeni.*

Ave ...

5.

*Premilo so sklenjene tvoje roke,
ti Jezusa prosiš za naše dolge.*

Ave ...

6.

*Usmiljeno, Mati je tvoje srce
in milostno bije za narode vse.*

Ave ...

7.

*Pripravljena vedno si, Mati zares
v tolažbo otrokom hiteti z nebes.*

Ave ...

8.

*Molite, molite! Naročaš Gospa,
saj v rožnem je vencu rešitev sveta.*

Ave ...

9.

*Resnično pokore prinašajte sad
in Jezus bo grehe odpustil vam rad.*

Ave ...

10.

*Prejemajte Jezusa Rešnje tele,
Darujte ga v spravo za zemeljsko zlo.*

Ave ...

11.

*Naj ganejo Mati, te naše prošnje,
prisluhni jim, sprejmi za zemeljsko zlo.*

Ave ...

12.

*Ljudje zapuščeni te prosimo mi,
obriši, Marija, nam solzne oči.*

Ave ...

13.

*V srcu nam zasadni nedolžnosti cvet,
da ne pogubi nas okuženi svet.*

Ave ...

14.

*Naj duša v ljubezni krščanski gori
in tebe, Devica, na veke časti.*

Ave ...

15.

*Tolaži nas Mati, v nevarnosti zdaj,
ob smrti odpri nam preblaženi raj.*

Ave ...

16.

*Marija na Homcu le prosi za nas,
naj služimo Bogu in tebi vsak čas.*

Ave ...

17.

*Čast bodi Očetu in Sinu vse dni
in svetemu Duhu, ki milost deli.*

Ave ...

BRATEC IZ LJUBLANCE

1.

*Bratec iz Ljubljance, ta prvo mi povej:
Prva je edini Bog, Oče, Sin in sveti Duh,
kater nad nam kraljuje, kraljuje vekomaj.*

2.

*Bratec iz Ljubljance, ta drugo mi povej:
Dve sta tabli Mojzesha,
prva je edini Bog, Oče, Sin in sveti Duh,
kater nad nam kraljuje, kraljuje vekomaj.*

3.

*Bratec iz Ljubljance, ta tretjo mi povej:
Tri persone božje, dve sta tabli Mojzesha,
prva je edini Bog ...*

4.

*Bratec iz Ljubljance, četrto mi povej:
Štirje evangelisti, tri persone božje,
dve sta tabli Mojzesha, prva je edini Bog ...*

5.

*Bratec iz Ljubljance, ta peto mi povej:
Pet je Jezusovih ran, štirje evangelisti,
tri persone božje,
dve sta tabli Mojzesha, prva je edini Bog ...*

6.

*Bratec iz Ljubljance, ta šesto mi povej:
Šest je vrčev te vode, ki je Jezus storil
vinci iz nje na tej srečni ohceti v Kani
Galileji, v Kani Galileji.*

7.

*Bratec iz Ljubljance, ta sedmo mi povej:
Sedem Marija žalosti, šest je vrčev te
vode,
ki je Jezus storil vinci iz nje,
v Kani Galileji, v Kani Galileji ...*

8.

*Bratec iz Ljubljance, ta osmo mi povej:
Osem Marija veseli, sedem Marija žalosti,
šest je vrčev te vode,
ki je Jezus storil vinci iz nje,
v Kani Galileji, v Kani Galileji ...*

9.

*Bratec iz Ljubljance, ta deveto mi povej:
Devet je korov angelov, osem Marija
veseli,
sedem Marija žalosti,
šest je vrčev te vode,
ki je Jezus storil vinci iz nje,
v Kani Galileji, v Kani Galileji ...*

10.

*Bratec iz Ljubljance, ta deseto mi povej:
Deset zapoved božjih, devet je korov
angelov,
osem Marija veseli,
sedem Marija žalosti,
šest je vrčev te vode,
ki je Jezus storil vinci iz nje,
v Kani Galileji, v Kani Galileji ...*

11.

*Bratec iz Ljubljance, ta enajsto mi povej:
Enajst je tavžent teh devic,
deset zapoved božjih, devet je korov
angelov,
osem Marija veseli,
sedem Marija žalosti,
šest je vrčev te vode,
ki je Jezus storil vinci iz nje,
v Kani Galileji, v Kani Galileji ...*

12.

*Bratec iz Ljubljance, ta dvanajsto mi povej:
Dvanajst je jagrov božjih,
enajst je tavžent teh devic,
deset zapoved božjih, devet je korov
angelov,
osem Marija veseli, sedem Marija žalosti,
šest je vrčev te vode,
ki je Jezus storil vinci iz nje,
v Kani Galileji, v Kani Galileji ...*

DVANAJST DEKLET

1.

Dvanajst deklet na delo gre,
gospodar jih zapove.
Enajst jih pa nazaj ne gre.
Oh, kje so pa one?

2.

Ves dan so pridno delale,
pa ne mislijo na smrt;
ne vejo, da jih čaka tam
pri Dravci grob odprt.

3.

Ko pridejo do Dravice,
so vse vesele ble,
ko pridejo do ladjice,
so vse se gor usedle.

4.

A ladja se je prevmila
in vse so utonile.
Le ena je tak srečna bla,
da se je rešila.

5.

Pomagaj ljuba Anica,
so jo klicale na glas.
"Oh, rada bi pomagala
pa ne morem tja do vas."

6.

Je Drava voda široka,
a jaz plavati ne znam.
So trupla šla na dnu morja,
a duše pred Boga.

PTIČICA ZAPRTA BLA

1.

Ptičica zaprta bla
v hišici zeleni,
sem in tja je letala,
v sili bla nobeni.

Pela je, luštno je, oh, tukajle.

2.

Druge ptičke morajo si živeža iskati,
pozimi pa zmrzujejo
in morajo stradati.
Meni pa hišica zadosti da.

3.

Jastreb gleda ptičico, se pod okno vsede.
Pravi: "Oh, sirotica poglej na nas sosede.
Proste smo, letamo, kakor čmo!"

4.

Z vrha v vrh se spuščamo
čez visoke planine,
tam so naša mesta vsa, hribi in doline.
Letamo, pojemo in žvižgamo.

5.

Če je v tem kraju zima vmes,
mi za soncem gremo,
če pa tamkaj ni za nas,
že za druge vemo.

Proste smo, počnemo kar hočemo.

6.

Komaj ptička izleti,
jastreb jo že davi,
pa jo trga in mori, smeje se in pravi:
"Ptičica, kaj si pa iz kletke šla!"

7.

Kdor predrzno govoriti sveti veri nasproti,
da tebe oslepiti želi,
varuj, da te ne zmoti.
Spomni se le na to ptičico.

POD TO GORO ZELENO

1.

*Pod to goro zeleno raste rožmarin.
Pridi moj dragi, trgat si
to cvetko za spomin.*

2.

*Pod to goro zeleno nagelj je cvetel,
al se spominjaš, kako je bilo,
ko sem te na prsih imel.*

3.

*Pod to goro zeleno raste rožmarin
kdor ga utrga, ta dobro ve,
da mu je drag spomin.*

4.

*Pa prišel sem in našel sem,
kar ljubil sem nekdaj,
kako sem razočaran bil, ker ljubiš
drugega zdaj.*

5.

*Dobro vem, oj dobro vem, da ljubit te ne
smem,
le en poljub v slovo mi daj,
ne bo me več nazaj.*

6.

*Pod to goro zeleno, pojem ti v slovo,
pojem ti pesem žalostno,
a ljubim bolj zvesto.*

FANTIČ PO ZELENI TRATI

1.

*Fantič po zeleni trati se sprehajal je,
morda mlado devo hotel zapeljati je.
Ne, oh ne, milo prosila ga je dekle.
Ne, oh, ne, milo prosila ga je.*

2.

*Fantič nič se ne ozira in poljub ji da,
dekle nič se mu ne upira, rekla mu je - ja.
Ja, oh ja, vedno ostanem tvoja ljuba.
Ja, oh ja, vedno ostanem tvoja.*

3.

*Fantič moj, povej za kraj, kjer cvete vedno
maj.
Kjer živi se brez skrbi in sreča se smeji.
Tja, oh tja, tja, oh tja s tabo moj fantič
podala bi se.
Tja, oh tja, s tabo podala bi se.*

4.

*Fantič moj, povej za dom, kjer s tabo
srečna bom.
Kjer živi se brez skrbi in sreča se smeji.
Tja, oh tja, tja oh tja, s tabo moj fantič
podala bi se.*

5.

*Vroča bila je ljubezen kakor mesec maj.
Prišla hladna je ločitev, njega ni bilo
nazaj.
Ne, oh ne, ne, oh ne, njega ni bilo več
nazaj.
Ne, oh ne, njega ni bilo nazaj.*

ENA PTIČKA PRILETALA

1.

*Ena ptička prileta, vrh kasarne se je
usledla,
ona poje žvrgoli, vse mlade fante gor
budi.*

2.

*Mladi fantje gor vstajajte, eno pisemce
spisajte,
do očeta matere, do svoje sestre ljubljene.*

3.

*Mladi fantje so vstajali in so pismo
napisali,
do očeta matere, do svoje sestre ljubljene.*

4.

*Očka so na pragu stali, ko so pismo
prebirali,
očka pismo berejo, se mamca milo jokajo.*

5.

*Koliko noči že nisem spala, ko sem tebe
previjala,
kolk noči še pa ne bom, ko tebe vidla več
ne bom.*

6.

*Eno mašo bom plačala, da se bo za sina
brala,
mašnik bode mašo bral, sin bo pa na
straži stal.*

NOCOJ JE EN LEP VEČER

1.

*Nocoj je en lep večer, jutri bo en zauber
dan,
jutri bo en zauber dan.*

2.

*Fantje se zbirajo, v Laško marširajo,
na Laško marširajo.*

3.

*Puške že pokajo, matere jokajo,
matere jokajo.*

4.

*Sablice se blešče, kri pa preliva se,
kri pa preliva se.*

5.

*Kroglica prileti, fantič pa obleži,
fantič pa obleži.*

6.

*Marija je mimo šla, mil ga pogledala,
mil ga pogledala.*

7.

*Fantič le gori vstan, greva za Jezusom,
greva za Jezusom.*

8.

*Prime ga za roko, pelje ga gor v nebo,
pelje ga gor v nebo.*

VOJAŠKA

1.

*Fantič sem star šele osemnajst let,
cesar me hoče k vojakom imet.
Kako bom vojak, sem fantič premlad,
ne morem še puške držat.*

2.

*Pri fari zvonovi prav milo pojo,
od dragih domačih jaz jemljem slovo.
Jaz jemljem slovo, da Bog ve, kako,
nazaj me nikol več ne bo.*

3.

*Očka in mamca pa jokata se,
ko vidta fantiče preoblečena vse.
Preoblečeni so, na vojsko gredo,
nazaj jih nikol več ne bo.*

4.

*Bratec in sestra tud jokata se,
od dragega bratca poslavljata se.
Oj, bratec ti moj, nikar ne žaluj,
saj prideš tud ti za menoj.*

5.

*V kasarno sem stopil korajzen, vesel,
sem puško zagledal, sem jokat začel.
Oj, srček ti moj, nikar ne žaluj,
veselo zavriskaj, zapoj.*

TAM ZA LAŠKIM GRIČEM

1.

*Tam za laškim gričem,
tam je dost fantičev,
ki se za nas vojskujejo,
ki se za nas vojskujejo.*

2.

*Tam so črni dimi,
tam se nič ne vidi,
kamor krogla prileti,
tam pa fantič obleži.*

3.

*Žena tvoja roka,
skrbi za otroke,
mene več nazaj ne bo,
mene več nazaj ne bo.*

4.

*Krogla priletelna,
v prsi me zadela
in me težko ranila
in me težko ranila.*

SIROTA JERICA

1.

*Ata, ata, ata kje so mamca zlata,
oh, kje so mamca zlata, oj mamica.*

2.

*Mamca so zaspali, ne bodo več gor vstali,
ne bodo več gor vstali, oj mamica.*

3.

*Dekle je jokalo, na grob je pribelalo,
na grob je pribelalo, oj k mamici.*

4.

*Mamca vstante gori, mi boste jesti dali,
mi boste jesti dali, oj mamica.*

5.

*Dekle le pojdi domu, doma maš drugo
mamo,
doma maš drugo mamo, oj mamico.*

6.

*Ona ni tak mila, kot ste vi mamca bila,
kot ste vi mamca bila, oj mamica.*

7.

*Ko me ona čese, mi kri po licih teče,
mi kri po licih teče, oj mačeha.*

8.

*Vi ste me česali, na čelo poljubvali,
na čelo poljubvali, oj, mamica.*

9.

*Ko mi kruhek reže, mi tanke šnitke reže,
mi tanke šnitke reže, oj mačeha.*

10.

*Vi ste ga rezali, ga z maslom namazali,
ga z maslom namazali, oj mamica.*

11.

*Ko mi srajčko pere, se zmeraj nadme
dere,
se zmeraj nadme dere, oj mačeha.*

12.

*Vi ste jo oprali, jo čedno popeglali,
jo čedno popeglali, oj mamica.*

13.

*Ko postelj mi postelja, mi trnje not
nadeva,
mi trnje not nadeva, oj mačeha.*

14.

*Vi ste jo postlali, me notri v postljo dali,
me notri v postljo dali, oj mamica.*

15.

*Se je zora razsvetnila, ni več se prebudila,
ni več se prebudila, oj Jerica.*

16.

*Na grobu je zaspala, pri mamici ostala,
pri mamici ostala, oj Jerica.*

PRIŠLA JE MIŠKA

1.

*Prišla je miška iz mišnice,
vzela je pšeničko iz pšeničnice.*

*Miš pšeničko, pod goro,
pod to lepo goro zeleno.*

2.

*Prišla je mačka iz mačnice,
vzela je miško iz mišnice.*

*Mačka miško, miš pšeničko pod goro,
pod to lepo goro zeleno.*

3.

*Prišel je zajček iz zajčnice,
vzel je mačko iz mačnice.*

*Zajec mačko, mačka miško, miš pšeničko
pod goro, pod to lepo goro zeleno.*

4.

*Prišla je lisica z lisičnice,
vzela je zajca iz zajčnice.*

*Lisica zajca, zajec mačko, mačka miško,
miš pšeničko, pod goro, pod to lepo goro
zeleno.*

5.

*Prišel je jelen z jelenčnice,
vzel je lisico z lisičnice.*

*Jelen lisico, lisica zajca, zajec mačko,
mačka miško, miš pšeničko,
pod goro, pod to lepo goro zeleno.*

6.

*Prišel je volk iz volčnice,
vzel je jelena z jelenčnice.*

*Volk jelena, jelen lisico, lisica zajca,
zajec mačko, mačka miško, miš pšeničko,
pod goro, pot to lepo goro zeleno.*

7.

*Prišel je medved z medvednice,
vzel je volka iz volčnice.*

*Medved volka, volk jelena, jelen lisico,
lisica zajca, zajec mačko,
mačka miško, miš pšeničko,
pod goro, pot to lepo goro zeleno.*

8.

*Prišel je lovec iz lovčnice,
vzel je medveda z medvednice.*

*Lovc medveda, medved volka, volk jelena,
jelen lisico, lisica zajca, zajec mačko,
mačka miško, miš pšeničko,
pod goro, pot to lepo goro zeleno.*

9.

*Prišla je smrt iz mrtvašnice,
vzela je lovca iz lovčnice.*

*Smrt lovca, lovec medveda, medved
volka,
volk jelena, jelen lisico, lisica zajca,
zajec mačko, maška miško, miš pšeničko,
pod goro, pot to lepo goro zeleno.*

MEDVED IN HRUŠKE

1.

Gospod je poslal medveda ven,
da bi ta medved hruške potresel.
Medved pa noče te hruške potrest,
da bi te hruške dol padle.

2.

Gospod je poslal to palco ven,
da bi ta palca medveda nažgala.
Palca pa noče medveda nažgat,
medved pa noče hruške potrest,
da bi te hruške dol padle.

3.

Gospod je poslal ta ogenj ven,
da bi ta ogenj palco zažgal.
Ogenj pa noče palce zažgat,
palca pa noče medveda nažgat,
medved pa noče hruške potrest,
da bi te hruške dol padle.

4.

Gospod je poslal to vodo ven,
da bi ta voda ogenj ugasila.
Voda pa noče ogenj gasit,
ogenj pa noče palce zažgat,
palca pa noče medveda nažgat,
medved pa noče te hruške potrest,
da bi te hruške dol padle.

5.

Gospod je poslal te vole ven,
da bi ti voli vodo popili.
Voli pa nočejo te vode popit,
voda pa noče ognja gasit,
ogenj pa noče palce zažgat,
palca pa noče medveda nažgat,
medved pa noče hruške potrest,
da bi te hruške dol padle.

6.

Gospod je poslal mesarje ven,
da bi mesarji vole zaklali.
Mesarji pa nočejo volov zaklat,
voli pa nočejo vode popit,
voda pa noče ognja gasit,
ogenj pa noče palce zažgat,
palca pa noče medveda nažgat,
medved pa noče hruške potrest,
da bi te hruške dol padle.

7.

Gospod je poslal žendarje ven,
da bi žendarji mesarje vklenili.
Žendarji pa nočejo mesarje vkleniti,
mesarji pa nočejo volov zaklat,
voli pa nočejo vode popit,
voda pa noče ognja gasit,
ogenj pa noče palce zažgat,
palca pa noče medveda nažgat,
medved pa noče hruške potrest,
da bi te hruške dol padle.

JAGER GRE NA JAGO

1.

Jager gre na jago v to globoko drago.
Hajli, hajlo, hajli hajlo, zdaj zajček dober
bo.

2.

Medved so ga dobili, so ga na tla pobili.
Hajli, hajlo, zdaj jagra več ne bo.

3.

Lisica je plesala, je jagra pokopala.
Hajli, hajlo, zdaj jagra več ne bo.

4.

Zajčki so plesali, so jagra pokopali.
Hajli, hajlo, zdaj jagra več ne bo.

5.

Medved se je tresel, pred jagrem križ je
nesel.

Hajli, hajlo, zdaj jagra več ne bo.

6.

Volk je pa zatulil, ko je pogreb zamudil.
Hajli, hajlo, zdaj jagra več ne bo.

7.

So prišle drobne ptice, so nesle dušo v
vice.

Hajli, hajlo, zdaj jagra več ne bo.

JAGER PA JAGA

1.

*Jager pa jaga, kaj mu pomaga.
Ptička nasprot leti, ustrelil jo bo.*

2.

*Ptička zavpila, kaj sem ti strila.
Saj sem prepevala cele noči.*

3.

*Ptička zletela, na javor se usela.
Lepa je senčica javorjeva.*

4.

*Ptička zletela, na okno se usela.
Vstaní, ne bod zaspan, saj je že dan.*

SO HUDI ČASI PRIŠLI

1.

*So hudi časi prišli,
za dnarce jamramo vsi.
Zaenkrat pač druga ne vem,
na goro Kalvarijo grem.*

2.

*Ko gor na goro pris pem,
na drevesu gnezdece uzrem.
Si mislim, mladiče bom vzel,
za večerjo bom pohane imel.*

3.

*Brž splezam gor na drevo,
saj plezati to ni težko.
A glej ga, smola je to,
saj gnezdece prazno je blo.*

4.

*A kaj mi za gnezdece mar,
na cesti zagledam mlad par.
Držala za roke sta se,
poljubčke menjala sladke.*

5.

*In on ji je govoril tako,
da je nikdar zapustil ne bo.
Da je nikdar zapustil ne bo,
če ga danes uslišala bo.*

6.

*Da te rada uslišim, to veš,
a tega pozabit ne smeš.
če nesrečen slučaj bo hotel,
keto bo za sinka skrbel.*

7.

*Oh, tega se ljubca ne boj,
za to poskrbljeno že bo.
Nad nami živi naš Gospod,
ki zvesto preživlja svoj rod.*

8.

*A zdaj se pa jaz oglasim,
mu hitro nazaj zasolim.
Oj, ti presneti falot,
saj jaz ne skrbim za tvoj rod,
kar sam si preživljaj svoj rod.*

VESELI ČAS PRIHAJA

1.

*Veseli čas prihaja,
ko mati zgodaj ustaja,
ma dost skrbi in dost trpi,
ko v peč potico vsaja.*

2.

*Prašiča smo zredili,
zdaj bomo ga lovili.
Okrog oglov, okrog plotov
za njim bomo hodili.*

3.

*Prašič široko zija,
z debelim repom uvija.
Ker se boji, zdaj zadnje dni
zaklal ga bo Matija.*

4.

*Prašiča smo zaklali,
na drobno ga zrezali.
Saj boljše je stotisočrat,
kot da bi ga prodali.*

5.

*Klobase so narjene,
so materi zročene.
So cimotne in poprane,
pa mimo še pečene.*

6.

*že sedemo za mizo,
pokličemo še Lizo,
da žlice bo raztalala,
ker juha je že blizu.*

7.

*Pa prišel je en godec,
dobil je svinski gobec,
le pridi k nam, še rep ti dam,
boš dober imel želodec.*

NEVESTI V SLOVO

1.

*Glejte, že sonce zahaja,
skoraj za goro bo šlo,
mi pa zapožmo to pesem
mladi nevesti v slovo.*

2.

*Pesmica naša v spomin ti doni,
saj za slovo ti jo pojemo mi.
življenje naj zlati bo žar,
mladosti ne pozabi nikdar.*

3.

*Srečna boš možu sledila,
on ti bo roko podal.
Samski boš stan zapustila,
spomin nanj ti le bo ostal.*

4.

*Pesmica naša v spomin ti doni,
saj za slovo ti jo pojemo mi.
življenje naj zlati bo žar,
mladosti ne pozabi nikdar.*

5.

*Zbral si družico je zvesto,
skupna bo vajina pot.
Sreča naj spreminja nevesto
in ženina vedno povsod.*

6.

*Pesmica naša v spomin ti doni,
saj za slovo ti jo pojemo mi.
življenje naj zlati bo žar,
mladosti ne pozabi nikdar.*

LIPA ZELENELA JE

1.

*Lipa zelenela je
tam v dišecem gaju,
s cvetjem me posipala,
djal sem, da sem v raju.*

2.

*Veje raztezavala
k nebu je visoko,
meni pa je do srca
segala globoko.*

3.

*Ptičice je lipica
v senčico vabila,
kadar ležal sem pod njo,
me je ohladila.*

4.

*Revica pa je sedaj
skoro ovenela,
cvetje, listje zeleno
zima ji je vzela.*

5.

*Spavaj, draga ljubica!
Večno ne boš spala,
nova pomlad zelena
novi cvet bo gnala.*

ZABUČALE GORE

1.

*Zabučale gore,
zašumeli lesi -
ah, mladost ti moja,
kam ušla si, kje si?*

2.

*Ah mladost ti moja,
kam si se zgubila?
Kakor da bi kamen
v vodo potopila.*

3.

*Kamen, še ta kamen
v vodi se obrne,
le mladost se moja
nikdar več ne vrne...*

4.

*Časi, mladi časi,
neužiti krasil!
Moja mlada leta
niso užila sveta!*

5.

*Padaj, padaj snežec,
padaj na gomilo,
da pokriješ cvetje,
ki me je ljubilo.*

KJER VALOVI DRAVE

1.

*Kjer valovi Drave režejo gore,
kjer je mnogo cvetja, kjer zelenje je,
kjer so žitna polja v soncu ožarjena,
tja me srce vleče, tam sem jaz doma.*

2.

*Iz gozdov od tamkaj sladki veje vir,
tam so mamca moja, tam je sladki mir.
oh zakaj sem tukaj v tujem kraju zdaj,
ptiček daj mi krila, da zletim nazaj.*

3.

*S kril bi tvojih vedel ves slovenski svet,
čar bi rodne zemlje polnil mi pogled.
Triglav bele stene, Pohorje granit,
preko naših vrhov lije zarja, svit.*

4.

*Tudi tu je lepo, širi se ravan,
polje, ceste, mesta, veter mete plan,
vendar duše svoje tukaj ne pustim,
dom le ti si sreča, k tebi si želim.*

ZA VASJO JE ČREDO PASLA

1.

*Za vasjo je čredo pasla,
v srcu ustal ji je nemir,
s hrepenenjem gor je zrla,
kjer je vriskal mlad pastir.*

2.

*Ko bi sreča kdaj hotela,
da bi šla z njim pred oltar,
mirno v koči bi živela,
črede pasla več nikdar.*

3.

*Sreča željo je spolnila,
ali sama prišla ni,
gori v koči mlada žena,
žalostna na grič strmi.*

4.

*Ko bi mogla, ko bi smela,
rada šla bi spet nazaj.
Spet bi rada čredo pasla,
kot sem pasla jo nekdaj.*

SVETLO SONCE SE JE SKRILLO

1.

*Svetlo sonce se je skrilo,
se na svetu potihnilo,
vse odeva tiha noč,
da zaspasti nam je moč.*

2.

*Svetle zvezde pa žarijo,
tam na nebu se bleščijo,
kakor bi nas angelci
doli iz neba gledali.*

3.

*Ptičica in usa živinca,
gospodarji in družinca,
vse počitka željno je,
tiha noč zaziblje vse.*

4.

*Moja gladca je zaspana,
moja postelj je postlana,
ljubi angel varuh moj,
varuj mene ti nocoj.*

5.

*Očka vi mi križ storite,
mamca vi me poškropite,
da prav lahko sladko spim,
blagoslov da vaš dobim.*

6.

*Jutri hočem zgodaj vstati,
nočem zarje zaležati.
Bog mi svojo daj pomoč,
oče mati lahko noč.*

7.

*Vse ponoči mora spati,
in prav lepo tiko dati,
kdor ponoči nima mir,
ta ni človek, je le zver.*

MI DOLIČANI

1.

*Mi Doličani, mi smo ptiči,
nobeden strup nas ne uniči.*

*Zato pa bratje vsi tako
zapojmo pesem: holadro.*

Odpev:

*Mi pa naprej – mi pa nazaj,
dokler je v sodčku vinca kaj.
Naj svet Martin požegna ga,
debelo gos naj zraven da.*

2.

*Savinja se že regulira,
bodoč promet se nam odpira.
Zato pa bratje vsi tako,
zapojmo pesem: holadro.*

Odpev:

*Mi pa naprej – mi pa nazaj ...
3.*

*Savinja je umazanija,
po njej izteka se vsa industrija.
Čez njo pa pelje kapucinski most,
ki vodi tja v zaljubljen gozd.*

Odpev:

Mi pa naprej – mi pa nazaj ...

4.

*Stoji, stoji tam mesto belo,
mesto belo in veselo.*

*V njem tisoč krasnih je deklet,
mladost jim vrne šminka spet.*

Odpev:

*Mi pa naprej – mi pa nazaj ...
5.*

*Zaljubljeni parčki v park hitijo,
uživat grešno poezijo.*

*Saj za pokoro bo še čas,
ko pride starka – zima, mraz.*

Odpev:

Mi pa naprej – mi pa nazaj ...

ENA PTIČKA PRILETALA IZ DEŽELE JUTROVE

1.

*Ena ptička priletela iz dežele Jutrove
in prav lepo je zapela od Marije – Jezusa.*

2.

*Marija je na pragu stala in je ptičko vprašala,
al si pesem sama zmislila, al si jo peti slišala.*

3.

*Jaz je nisem sama zmislila, sem jo peti
slišala,
pela sta jo dva zidarja, ki sta cerkev zidala.*

4.

*To pa nista bla zidarja,
bla sta nebeška angela, to pa nista bla
zidarja,
bla sta nebeška angela.*

5.

*Jezus je na križu umiral za nas cele urce tri,
pa nič druga ni zgovoril, kakor sedem besedi.*

6.

*Svojo dušo je izročil gor k Očet nebeškemu,
svojo mater priporočil svojmu ljubmu Janezu.
7.*

*Tud Marija Magdalena bla je velka grešnica,
greh zapustila, pokoro strila, zdaj je v nebesih
blažena.*

8.

*To moramo tud mi storiti, če hočemo v nebesa prit,
greh zapustiti pokoro striti, milost božjo zadobit.*

BRATEC PRIMI KUPICO

1.

*Bratec primi za kupico,
napij še to zdravičico.*

*Mogoče danes leto
ne bomo več na svetu – prepevali.*

2.

*Kolko jih je lani blo,
ki so še prepevali.*

*So letos mogli umreti,
tja v dolgo večnost iti – prepevati.*

3.

*Bog jím večni mir in pokoj daj,
večna luč jím sveti naj.*

*V miru naj počivajo
sveti raj uživajo – na vekomaj.*

4.

*Saj se bo nam tud to zgodil,
da bomo zadnjo kupo pil,
bomo enkrat mogli umreti,
tja v dolgo večnost iti – prepevati.*

5.

*Bog nam večni mir in pokoj daj,
večna luč nam sveti naj,
v miru naj počivamo
sveti raj uživamo –na vekomaj.*

ŠKRJANČEK POJE

1.

*Škrjanček poje žvrgoli,
se belga dneva veseli.*

*Škrjanček poje v beli dan,
pozdravlja hrib in plan.*

2.

*Iz sna se naglo kmet zbudi,
na polje njemu se mudi.*

*Modrina vedrega neba,
lepo se mu smebla.*

3.

*Pastirček poje si na glas,
ker je na pašo gnati čas.*

*On poje Bogu tisoč hval,
ki lepi dan je dal*

4.

*Potoček lahno žubori,
to žuborenje se glasi,
kot miloglasna pesmica
hvaleča Stvarnika.*

5.

*Zato pa človek tudi ti
Boga ne zabi hvaliti,
ki modro je ustvaril svet,
vse spravil v lepi red.*

POMLADI VSE SE VESELI

1.

*Pomladi vse se veseli,
ko vsaka ptička žvrgoli,
le moje srce je žalostno,
bo moglo vzet slovo.*

2.

*Oj zbogom, zbogom hišica,
kjer tekla mi je zibelka,
oj, kolkokrat sem sladko spal,
Bog ve, kje bom posihmal.*

3.

*Oj, zbogom, zbogom ljuba mat,
kolk mogli ste za me prestati,
zdaj ko bi mogel za vas skrbeti,
pa moram it po svet.*

4.

*Oj, zbogom bratje in sestre,
podajte svoje mi roke,
podajte svoje mi roke,
ne jokajte zame.*

PRIŠLA BO POMLAD

1.

*Prišla bo pomlad, včakal bi jo rad,
da bi zdrav vesel, lepe pesmi pel.
to me veseli, travca zeleni,
drobna ptičica pa žvrgoli.*

2.

*Prišla kukovca – moja ljubica
in bo kukala in prepevala.
kukala kuku, kukala ku – ku,
da bi vedno nam tak lušno blo.*

TRI ROŽCE

1.

*Tri rožce so zbrane
za verne kristjane
en venček spleten
je Mariji posvečen.*

2.

*Cel hrib se je tresel
ko je Jezus križ nesel
tak usmiljen je bil
je krvavi pot potil*

3.

*Tri rožce so zbrane ...
... je krvavo bičan bil.*

4.

*Tri rožce so zbrane ...
... je s trnjem kronan bil.*

5.

*Tri rožce so zbrane ...
... je težki križ nosil.*

6.

*Tri rožce so zbrane ...
... je strašno križan bil.*

OB BISTREM POTOKU

1.

*Ob bistrem potoku je mlin,
a jaz sem pa mlinarjev sin.
Ko mlinček ropoče in voda šumlja,
al meni pa srček igra.*

2.

*Le teci nam voda lepo
in ženi nam mlinsko kolo.
Ko kamen vrti se in zrnje drobi se,
v skrinji že moka praši.*

3.

*Če mlinček pri miru bi stal,
bi mlinar in kmet žaloval
in otrok bi jokal in tožil glasno,
kako je brez kruha hudo.*

VENČEK NA GLAVI

1.

*Venček na glavi
se bliska iz kitice
rožic zelenih – slovensko dekle.*

2.

*Lilija – vrtnica
mila ti šmarnica
ličice krasi – slovensko dekle.*

3.

*Zala kot rožica
srca pobožnega
bistre glave je – slovensko dekle.*

4.

*Kakor vijolce cvet
razveseljuje svet
modro – ponizno – slovensko dekle.*

5.

*Svetle kot svit neba,
plamene vtrnjata
tvoji očesi – slovensko dekle.*

6.

*Dokler človeški rod
biva na zemlji tod,
bode slovelo – slovensko dekle.*

SLIŠALA SEM PTIČKO PET

1.

Slišala sem ptičko pet, zapela je kuku.
Ktera more nek to bit, ki poje tak lepo.
To je gotovo kukovca, je mojga srca ljubica.
kuku - ku - ku. Tako je kukala.

2.

Kaj te bom poslušala, za norca me imaš.
Sem te dostkrat slišala kakšen glas imaš.
Al kukovca je kukala, po vejah se je sukala,
kuku - ku - ku. Tako je kukala.

STARΑ MATI KREGA ME

1.

Stara mati krega me:
Hčerka - hčerka mila
slabo sem te žali Bog
slabo gor zredila.

2.

Kjer so fantje, kjer je ples,
tja zahajaš rada.
Božja služba - božji hram,
to ti ne dopade.

3.

Le sosedovo poglej,
ta v vzgled ti bodi.
Pridno ona dan na dan
k službi božji hodi.

3.

Dekle paslo je ovce, začelo zvezde štet.
Rado blo bi zvedelo, kdaj treba bo umret.
Al kukovca je kukala,
prav žalostno zakukala
ku - ku - kuku. Tako je kukala.

4.

Kot zamaknjena kleči,
gori v prvem stoli,
na oltar ti upre oči
in pobožno moli.

5.

Skrbna mati dan na dan
svoj nouk ponavlja
in mi hčer sosedovo
za vzugled postavlja.

6.

Jaz pa se smejam, ker vem,
da sosedova mlada
mladega cerkovnika
gleda srčno rada.

OBLAČEK MILI MOJ

1.

Oblaček mili moj,
ki pljuješ nad menojo,
v dolinci tam prijetni
nad hišco mi postoj.

2.

Postoj nad hišico,
nad hišico sred vasi,
morda nekdo pri oknu
pri okencu sloni.

3.

Boš videl le obraz
v okviru zlatih las,
obrazek ta premili,
v srcu nosim jaz.

4.

Povej ti ljubici,
da dragi še živi,
da vedno nanjo misli,
srce za njo gori.

5.

Oblaček mili moj,
ko plul boš nad vasjo,
pozdrave ji ponesi
v preljub domači kraj.

Kronika je izdana ob slavju, 70-letnice rojstva Jožice Podjavoršek, poročene Kraiss in 80-letnice rojstva Angele Podjavoršek, poročene Kovač, dne 27.5. 2006 v Velenju.

Naši predniki so bili ponosni kmetje izpod Javorja, ki so svojim potomcem dali več kot slavno preteklost. Dali so jim poštenje in moč, da so v vseh časih smelo in pokončno premagovali napore ter pomagali vsem, ki so bili potrebni pomoči. Vsem rodovom je bila v oporo vera in še sedanji rodovi so ponosne krščanske družine.

Na Podjavorškovem Hribu je vedno odmevala pesem, ubrani glasovi ponosnih ljudi, ki jim je bilo delo v veselje in ponos.

Za zbiranje podatkov o naših prednikih me je spodbudila želja, da malo bolj spoznamo sorodnike in življenje naših prednikov. Vesela sem, da ste me v moji nameri podprli.

Pri zbiranju podatkov za družinsko drevo ste mi pomagali sorodniki. Precej vas je bilo in vsem najlepša hvala!

Najstarejša imena, preko 200 let nazaj, so priskrbeli in preverili stric Lojze Podjavoršek, mama Angela Podjavoršek, poročena Kovač, in teta Jožica Podjavoršek, poročena Kraiss. Želim, da družinsko drevo širimo in globimo.

V družinsko drevo je danes vpisanih 200 imen, sklenjenih pa je bilo 47 porok. Drevo zajema 7 generacij, od leta 1785 naprej.

Podatki so bili obdelani z računalniškim programom Brother's Keeper, ki se nahaja na spletni strani [Slovenskega rodoslovnega društva](#). Oblika zapisa je usklajena z rodoslovnimi standardi, katere mi je priporočal g. Peter Hawlina, www.hawlina.com, ter me pri delu vodil. Od 18.5.2006 so podatki tudi na internetnem naslovu: <http://gw1.geneanet.org/index.php3?b=skrt>

Podatki o rojstvih, porokah, smrtih so zapisani po načelu strokovne rodopisne metodologije.

V kolikor se je med podatke prikradla kakšna napaka, me prosim obvestite! Vesela bom tudi novih informacij in podatkov, ki v tem pregledu niso navedeni. Javite jih lahko na e-mail: marija.skrt@gmail.com.

**Smo drevo, ki raste,
smo veja, ki rodi,
smo korenine, ki dajejo moč plodovom.**

Zbrala in uredila: Marija Skrt

Oznake:

- * 1 AK – Angela Podjavoršek, poročena Kovač
- * 2 LP – Lojze Podjavoršek
- * 3 JK – Jožica Podjavoršek, poročena Kraiss
- * 4 CN – Cilka Podjavoršek, poročena Novak
- * 6 R – Rodoslovje
- * 10 ZČL – Zgodovinska časovna lestvica

Viri:

- Rodoslovje (Janez Toplišek)
- Slovensko rodoslovno društvo, Lipnica 7, Škofja loka
- Kako začeti z rodoslovjem (Peter Hawlina, dipl. ekon.)
- Rodoslovni standardi (Peter Hawlina, dipl. ekon.)
- Rodoslovni priročnik (Peter Hawlina, dipl. ekon.)
- Genealogia (Peter Hawlina, dipl. ekon.)
- Rodoslovje in varstvo osebnih podatkov (Nenad Novaković, dipl. iur)
- Družinski arhivi – družinske kronike (prof. Marjana Kos, Jelka Anžič)
- Zgodovinska časovna lestvica - www2.arnes.si/rzjtopl/rod/metode/lestvica.htm/

Besedilo je jezikovno pregledano za zasebno rabo rodbine Podjavoršek profesorica Sonja Lubej.

Kazalo

KRONIKA RODBINE PODJAVORŠEK	
Pod Javorjem, predstavitev rodbine Podjavoršek.....	
 Prva generacija	2
Jožef Podjavoršek, Helena Kanovnik.....	
 Druga generacija	3
Matevža Podjavoršek, Marija Ramšak.....	
 Tretja generacija	4
Mihael Podjavoršek, Rozalija Krejan.....	5
Čebelnjak.....	
 Četrta generacija	6
Matevž Podjavoršek, Marija Blazinšek.....	7
Ače.....	8
Otroci Matevža in Marije.....	9
Poimenovanja Podjavorškovega posestva.....	12
Lan.....	13
Kmečka dela.....	16
Prazniki.....	19
Elektrika.....	21
Zlata poroka Matevža in Marije Podjavoršek.....	24
Karel Podjavoršek, rojen 03.02.1892.....	25
Marija Podjavoršek r. 17.10.1896.....	26
Neža Podjavoršek rojena 19.01.1901.....	26
Ludvik Podjavoršek rojen 18.08.1903.....	26
Matilda Podjavoršek rojena 12.02.1906.....	26
 Peta generacija	
Otroci Matevža Podjavoršek in Marije Blazinšek	27
Marija Podjavoršek poročena Zorko.....	31
Anton Podjavoršek.....	34
Angela Podjavoršek poročena Kovač.....	38
Florjan Podjavoršek.....	40
Rozika Podjavoršek poročena Brodnik.....	42
Alojz Podjavoršek.....	47
Jožica Podjavoršek poročena Kraiss.....	51
Cilka Podjavoršek poročena Novak.....	
 Šesta generacija	57
Otroci Marije Podjavoršek, Ivana Zorka	59
Otroci Antona Podjavorška, Tilke Plevnik.....	63
Otroci Angele Podjavoršek, Franca Kovača.....	65
Otroci Florjana Podjavorška, Mire Andrejc.....	67
Otroci Rozike Podjavoršek, Vinkota Brodnika.....	69
Otroci Alojza Podjavorška, Marte Šturm.....	70
Otroci Jožice Podjavoršek, Horsta Kraissa.....	72
Otroci Cilke Podjavoršek, Toneta Novaka.....	
 Slike	73
Zlata poroka - Matevž Podjavoršek in Marija Blazinšek	73
50-letnica rojstva Antona Podjavorška in Ivana Zorka.....	74
60-letnica rojstva Angele Podjavoršek, poročene Kovač.....	74
100-letnica rojstva Matevža Podjavoršek.....	

100-letnica rojstva Marije Blazinšek.....	75
60-letnica rojstva Jožice Podjavoršek.....	75
60-letnici rojstva Cilke Podjavoršek.....	75
70-letnica rojstva Florjana Podjavorška.....	76
80-letnica rojstva Marije Podjavoršek, poročene Zorko.....	76
60-letnica rojstva Lojzeta Podjavorška.....	77
Zlata poroka - Rozika Podjavoršek in Vinko Brodnik	77
 Pesmi	79
Jutrnica.....	80
Sobota večer.....	80
Sneg za to leto.....	80
Prišla bo skor pomlad.....	81
Kmetič je seme posjal.....	81
Veselimo se prijatli.....	82
Kak luštno je spomlad.....	82
Kak lušno je na svet.....	83
Slovo lastovke.....	84
Vse mine.....	85
Jesen je tu.....	85
Po gorci jesus hodi.....	86
Veselja dom.....	86
Marija in grlica.....	87
Marija z ogerskega gre.....	87
Marija je po polju šla.....	88
Marija in romarice.....	89
Zvonovi zvonijo.....	90
Bratec iz Ljublance.....	91
Dvanajst deklet.....	91
Ptičica zaprta bla.....	92
Pod to goro zeleno.....	92
Fantič po zeleni trati.....	93
Ena ptička priletela.....	93
Nocoj je en lep večer.....	93
Vojaška.....	94
Tam za laškim gričem.....	94
Sirota Jerica.....	95
Prišla je miška.....	96
Medved in hruške.....	96
Jager gre na jago.....	97
Jager pa jaga.....	97
So hudi časi prišli.....	98
Veseli čas prihajajo.....	98
Nevesti v slovo.....	99
Lipa zelenela je.....	99
Zabučale gore.....	99
Kjer valovi Drave.....	100
Za vasjo je čredo pasla.....	100
Svetlo sonce se je skrilo.....	101
Mi Doličani.....	101
Ena ptička priletela iz dežele Jutrove.....	102
Bratec primi kupico.....	102
Škrjanček poje.....	102
Pomladi vse se veseli.....	103
Prišla bo pomlad.....	103
Tri rožce.....	103
Ob bistrem potoku.....	103
Venček na glavi.....	103

Slišala sem ptičko pet.....	104
Stara mati krega me.....	104
Oblaček mili moj.....	104
Lani sem možila se.....	104
Glejte že sonce zahaja.....	105